

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERILYN KENYON

SINS OF THE NIGHT

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back . . .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GEÇENİN

GÜNAHLARI

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfa İthaf](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Telif Hakkı](#)

Her zaman olduğu gibi, Kim, Julie ve Nancy'ye benim adıma yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım hiç bilmiyorum.

Hayranlarım, LOS ve RBL'ler için, benim dünyama çok fazla zevk ve destek katıyorlar. Teşekkür ederim! Benim için ne kadar değerli olduğunuzu tahmin bile edemezsiniz. Annemin neden bu kadar çok saatini küçük ofisinde kilitli geçirmek zorunda olduğunu sonsuza dek anlayan aileme. İyi günde de kötü günde de her zaman yanımda olan arkadaşlarıma.

İhtiyacım olduğunda bana verdiğin kahkahalar için küçük kardeşime ve ona benim için bu kadar iyi bakan eşine.

Ve en çok da anneme. Bana vampirleri ve paranormal olan her şeyi sevdirdiğin için çok teşekkür ederim anne. Sana geri ödenemeyecek kadar çok şey borçluyum. Hayatımda seni kaybetmenin acısını kalbimin derinliklerinde hissetmediğim bir gün bile olmadı. Seni özlüyorum anne. Her zaman özleyeceğim.

Hepinize sevgilerimi sunuyorum. Benimle birlikte bilinmeyene doğru bu yolculuklara çıktığınız için çok teşekkür ederim.

Önsöz

Mississippi Kadın Üniversitesi

Columbus, Mississippi

Ölmüştü.

Melissa'nın kalbi, Grossnickle Hall'un güvenliğine ulaşmak için çabalarken adrenalinden dolayı hızla çarpıyordu. İki saat önce aptalca bir kararla arkadaşlarına İngilizce ödevini araştırmayı bitirene kadar onu kütüphanede bırakmalarını söylemişti.

Christopher Marlowe'un hayatındaki talihsizlikler içinde kayboldum, Orada istediğinden daha fazla zaman geçirmişti. Bir sonraki bildiği şey, saatin geç olduğu ve apartman tarzı yurt binasına dönme vaktinin geldiğiydi. Kısa bir süre erkek arkadaşını arayıp onu almasını istemeyi düşünmüştü ama bu gece çorap ekibinde çalışacağı için bu tartışmalı bir konu gibi görünüyordu.

Tek başına yürüyen yirmi bir yaşındaki bir kadının aptallığını düşünmeden kitaplarını toplamış ve eve doğru yola çıkmıştı. Ama şimdi kampüste koşarken tanımadığı dört adam tarafından kovalandığını fark etti. aptalca davrandı.

Bir insan kötü bir karar yüzünden nasıl hayatını

kaybedebilir? Ama yine de bu her gün insanların başına geliyor.

Benim başıma gelmemesi gerekiyordu!

"Lütfen bana yardım edin," diye bağırdı olabildiğince hızlı koşarken. Elbette onu gören birileri vardı? Birisi

Ona yardım etmesi için güvenliği çağıracaktı.

Bir çitin etrafından dolandı ve doğruca bir şeye çarptı.
Başını kaldırıp önündeki adama baktı.

"Lütfen-" Adamın kendisini kovalayan dört sarışın adamdan biri olduğunu fark edince kelimeler boğazında düğümlendi.

Şeytani bir şekilde güldü ve ona bir çift diş gösterdi.

Çığlık atan Melissa, onun tutuşuna karşı koydu. Kitaplarını ona doğru fırlattı ve sahip olduğu tüm güçle itti.

Bıraktı.

Sokağa doğru fırladı ama orada bekleyen başka bir sarışın adamla karşılaştı. Kısa bir süre geri çekildi, bir yer arıyordu kaçacak başka bir yer yok.

Ama içlerinden birinin onu yakalayamayacağı hiçbir yer yoktu.

Tamamen siyah giyinmiş olan yeni gelen, tehlikeye ya da dehşetine tamamen kayıtsızmış gibi duruyordu. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Gözlerini ondan tamamen koruyan bir çift koyu renk güneş gözlüğü takmıştı ve karanlıkta nasıl görebildiğini merak ediyordu.

Onda zamansız bir şey vardı. Tümüyle güçlü ve korkutucu bir şey. Onu takip edenlerle aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyordu ama yine de onda tamamen farklı bir şey vardı. Daha güçlü bir şey. Daha eski.

Daha korkutucu.

"Sen de onlardan biri misin?" diye boğuldu.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Hayır, kıymetlim, ben onlardan biri değilim."

Diğerlerinin ona doğru yaklaştığını duydu. Başını çevirdiğinde, kendisine yaklaştıkça yavaşlamalarını izledi ve birlikte durduğu adamı gördü.

İçlerinden biri "Kara-Avcı" kelimesini fısıldadığında korku yakışıklı yüzlerine açıkça kazınmıştı.

Diğer adam oradayken ne yapmaları gerektiğini tartışıyormuş gibi geride durdular.

Yeni gelen ona elini uzattı.

Kâbusu sona erdiği ve bu adam sonunda onu avlamalarını ya da incitmelerini engellediği için minnettar olan Melissa onun elini tuttu. Melissa'ya zarar verenlere onu kendine çekerken onu kovalıyordu.

Her bir parçası, onu kurtarmaya geldiği için rahatlamış bir şekilde titriyordu. "Teşekkür ederim."

Bunun üzerine gülümsedi. "Hayır, kıymetlim, teşekkür ederim."

Kadın kıpırdayamadan, adam onu kollarının arasına aldı ve dişlerini boynuna geçirdi.

* * *

Kara-Avcı, kızın hayatının özünü bedenine çekerken onun yaşamının ve duygularının tadına baktı. Saf ve lekesizdi... Önünde parlak bir gelecek olan burslu bir öğrenciydi.

Hayat böyle.

Onun tadının keyfini çıkararak, son birkaç zayıf kalp atışını duyup hissedinceye kadar bekledi. öldüğünde. Ona karşı tamamen gevşedi. Zavallı çocuk. Ama masumiyetin tadından daha tatlı bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Kadının bedenini kollarının arasına aldı ve onu kovalayan Daimonlara doğru yavaşça yürüdü.

Onu liderleri olduğu anlaşılan kişiye teslim etti. "Fazla kan kalmamış çocuklar ama ruhu hâlâ sağlam. Afiyet olsun."

Bölüm 1

Katoteros

Ölüm, insanoğlunun ulaşamayacağı kadar ötede var olan bu yeraltı âleminin koridorlarında dönüp duruyordu. Buraya uğramıyordu. Burada yaşıyordu. Aslında bu, varoluşun doğal bir haliydi. Katoteros'un Alexion'u olarak uzun zamandır sürekli varlığına alışmış. Ölümün görüntüsüne, sesine, kokusuna ve tadına.

Ölümlü olan her şey öldü.

Hatta Alexion'un kendisi de iki kez ölmüş ve sonra yeniden doğarak şimdiki haline gelmişti. Ama geçmişi, bugünü ve geleceği görebilen eski bir Atlantis küresi olan sforanın ürkütücü kırmızı sislerine bakarken alışılmadık bir duygu sızı hissetti.

Zavallı kadın-çocuk. Hayatı çok kısıydı. Hiç kimse, kısa ömürlerini yapay olarak uzatabilmek için insanların ruhlarını emen Daimonların ellerinde ölmeyi hak etmemişti. Ve kesinlikle hiçbir insan, kısa ömürlerini uzatmak için insanların ruhlarını emen Çalınan ruhlar evrenden sonsuza dek yok olmadan önce sadece Daimon'ları öldürmek için yaratıldı.

Tüm Kara Avcıların görevi yaşamı korumaktı, onu almak değil.

Alexion odasının loş ışığında sessizce otururken, onun ölümüne öfke duymak istedi. Öfkeli.

Ama hiçbir şey hissetmedi. Her zaman hiçbir şey hissetmedi. Sadece hiçbir duygu taşımayan soğuk, korkunç bir mantık. Hayatı sadece gözlemleyebilirdi, yaşayamazdı.

Zaman ilerleyecek ve hiçbir şey deşişmeyecekti.

Her şey böyleydi.

Ama onun ölümü daha büyük bir şey için katalizör oldu. Marco'nun eylemleriyle, tıpkı kızın geç saatlere kadar çalışmaya karar verdiği anda yaptığı gibi, kendi ölümünü harekete geçirmişti.

Ve tıpkı kız gibi, Marco da kendi ölümünün yaklaştığını, onu engellemek için çok geç olana kadar göremeyecekti.

Alexion bu ironi karşısında başını salladı. Yaşayanların boyutuna dönüp bir kez daha görevini yapma vakti gelmişti. Marco ve Kyros Karanlık-Avcıları bir araya getiriyor ve onları yanlış davalarına döndürmeye çalışıyorlardı ve o onları buna zorlayana kadar durmayacaklardı.

Planları Artemis ve Acheron'a karşı isyan etmektir. Alexion'un görevi de mantıklı düşünmeyi reddedenleri öldürmektir.

Ayağa kalkıp küreden uzaklaşmaya başladığında etrafındaki duvardaki görüntülerin değıştığını gördü. Daimonlar ve Marco gitmişti.

Onların yerinde o vardı.

Alexion, Fransız Kara Dişi'nin kendi evinden çok uzak olmayan bir yerde başka bir Daimon grubuyla savaştığını görünce durakladı

Tupelo. Onu öldürmeye çalışan erkek Daimonların etrafında dans ederken cesur ve hızlıydı. Hareketleri güzel ve hızlıydı, çılgın bir dans gibiydi.

Onlara meydan okurcasına güldü ve bir an için neredeyse onun tutkusunu hissedebildi. Onun inancını. Onunla eğleniyordu

Hayat o kadar büyüktü ki, duyguları onları ayıran boyutların ötesine ulaşabiliyor ve neredeyse onu ısıtabiliyordu.

Gözlerini kapatarak insanlığın o kısacık anının tadını çıkardı.

Adı Tehlike'ydi ve onda onu neredeyse etkileyen bir şey vardı.

Ve anlamadığı bir nedenden ötürü, onun öldüğünü görmek istemiyordu.

Ama bu aptalcaydı. Hiçbir şey Alexion'a dokunamazdı. Yine de kafasının içinde Acheron'un sesini duyabiliyordu.

Bazıları kurtarılabilirdi ve Acheron'un odaklanmasını istediği kişiler de bunlardı. Kurtarabildiğini kurtar kardeşim. Kimse adına karar veremezsin. Bırak kendi kaderlerini kendileri seçsinler. Dinlemeyenler için yapılacak bir şey yok ama dinleyenler için ...

Buna değer.

Belki de onu en çok endişelendiren şey, artık yaşayıp yaşamadıklarının ne kadar az umurunda olduğuydu. Görev. Onur.

Var olan. Bildiği şeyler bunlardı.

Kurtarılamaz hale geliyordu. Bir seçim yapmayı bile reddetmesine daha ne kadar vardı? Çok kolay olurdu, gerçekten.

İçeri gir, onları vur ve eve dön.

En başta kendilerini lanetleyenler Kara Avcılar iken neden birilerini kurtarmaya çalışsınlar ki?

Hayır, sonuçta o Acheron değildi. Sabrı uzun zaman önce tükenmişti. Artık hiçbirine ne olduğu umurunda değildi.

Ama Danger'ın son Daimon'larını öldürmesini izlerken bir şeyler hissetti. Hızlı ve çırpınan bir şeydi, donuk bir spazm gibi.

Yüzyıllar sonra ilk kez, olacakları değiştirmek istiyordu; sadece nedenini bilmiyordu. Neden umursasın ki?

Elini havaya kaldırarak görüntüleri duvarlarından kovdu.

Yine de geleceği zihninde net bir şekilde görmeye devam etti. Tehlike yoluna devam ederse, o da arkadaşları gibi Alexion'un yakında vereceği karar olan Krisi sırasında ölecekti. Onlara olan sadakati onun ölümü olacaktı.

Ama Alexion'un eliyle ölebilecek tek kişi o değildi. Alexion gözlerini kapadı ve zihnine başka bir Kara Avcı çağırdı.

Kyros.

Sadece kendisinin değil, diğerlerinin de çöküşüne zemin hazırlıyordu.

Bu kez, Alexion'un hissettiği acının yanlış anlaşılması mümkün değildi. O kadar beklenmedikti ki, gerçekten de irkilmesine neden oldu. Bu, insanlığının son kalıntısıydı ve hâlâ küçük bir parçasına bile sahip olduğu için rahatlamıştı.

Hayır, öylece durup adamın ölümünü izleyemezdi. Elinden gelse bile.

"Hiçbir şey gerçekten kader tarafından belirlenmez. Bir göz kırpışta her şey değişir. Açık, güneşli bir gün olması gerekirken, rüzgârın en yumuşak fısıltısı dokunduğu her şeyi yok eden bir kasırgaya dönüşebilir."

Acheron bunu ona kaç kez söylemişti?

Her şey yeniden başa dönüyordu ve Alexion olması gerekeni değiştirmek istiyordu.

Yüzyıllar boyunca hiçbir şey yaşamadıktan sonra şimdi bu kadar canlı duygulara sahip olmak tuhaftı.

Her zaman umut vardır.

Evet, doğru. Umut duygusunu çoktan unutmuştu. Hayat devam ediyordu. İnsanlar devam ediyordu. Ölüm devam etti. Trajedi. Başarı. Hepsi orada ve burada dönüp durdu. Hiçbir şey değişmedi.

Yine de bir kez olsun farklı hissetmişti. Marco Rogue'a gitmiş ve Daimonlara yardım etmişti. Onun için yapılacak hiçbir şey yoktu. Ve daha da kötüsü, başkaları da hızla onu takip ediyordu. Ona ve Kyros'a izin veren diğerleri zihinlerini gerçeklerden uzaklaştırmak için. Kuzey Mississippi'deki Kara Avcılar, Acheron ve Artemis'e karşı isyan etmek için bir araya geliyorlardı.

Bu durdurulması gereken bir şeydi.

Kararlılığını ortaya koyarak Acheron'un sarayının en güneyindeki odasından çıktı ve özenle döşenmiş odalarından merkezi konumdaki taht odasına uzanan yaldızlı arka koridora yöneldi. Siyah damarlı mermer zemin çıplak ayaklarına biraz soğuk geliyordu.

Ayakları. Hâlâ insan olsaydı, bu soğuk kesinlikle ısıracı olurdu. Bu haliyle, sıcaklığı sadece fark edebiliyor, gerçekten hissedemiyordu. Yine de bu soğukluk onun içine kadar sızmış gibiydi.

Altından yapılmış on iki metrelik kapıya ulaştı. kapıyı iterek açtığında Acheron'u tahtında, Acheron'un iblisi Simi'yi ise tahtın uzak köşesinde yüzüstü yatarken buldu. Odada QVC izliyorlar.

Yirmi yaşlarında bir insan kadın olduğu anlaşılan iblis, kırmızı vinyl giymişti. Onun her zaman-Değişen boynuzları kıyafetlerine mükemmel bir şekilde uyuyordu ve uzun siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Kollarında yarısı boş dev bir patlamış mısır kasesi taşıırken, kuyruğu sanki geri sayım saatiyle aynı anda dönüyormuş gibi başının etrafında dönüyordu.

"Akri?" diye sordu dişi iblis. "Plastiğim nerede?"

Katoteros'taki evindeyken her zaman yaptığı gibi Acheron siyah formestasını giymişti; önü açık, göğsünü açıkta bırakan cübbeye benzer uzun bir giysi ve siyah deri pantolon. Ağır ipekten yapılmış bu giysinin sırtında üç gümüş şimşekle delinmiş altın bir güneş işlenmişti; bu işaret Alexion'un omzuna damgalanmıştı.

Acheron'un uzun siyah saçları bağlanmamıştı ve omuzlarına dökülüyordu. Yıldızlı tahtında oturmuş, amplifikatör kullanmadan mükemmel bir şekilde çalan simsiyah bir elektro gitarı tıngırdatıyordu. Sol tarafındaki duvarda, hepsi de Johnny Bravo çizgi filmini gösteren bir dizi televizyon monitörü vardı.

"Bilmiyorum Sim," dedi Acheron dikkati dağılmış bir şekilde. "Alexion'a sor."

Alexion Acheron'un tahtına ulaşmadan iblis onun önünde belirdi, havada asılı dururken büyük kırmızı ve siyah kanatları ağırlığını desteklemek için çırpınıyordu. Boynuzları ve gözleri gibi kanatlarının rengi de ruh haline ve anlık zevkine göre sürekli değişiyordu. Saç rengi de değişiyordu ama Acheron'a bağlıydı, bu nedenle saç rengi her zaman onunkıyla aynıydı.

"Plastiğim nerede, Lexie?"

Ona sabırlı ama sert bir bakış attı. Simi bir süredir Dokuz bin yıl önce Acheron onu yaşaması için buraya getirdiğinde çok küçük bir çocuktan başka bir şey değildi. Biri

Acheron'un ona verdiği görev, ona göz kulak olmak ve onu beladan uzak tutmaktı.

Evet. Bu neredeyse imkansızdı.

Onu şımarttığı için en az Acheron kadar suçlu olduğundan bahsetmiyorum bile. Patronu gibi o da kendine engel olamıyordu. İblisin doğuştan çekici, sevecen ve nihayetinde tatlı bir yanı vardı.

Onu kızı gibi sevmesini sağlayan bir şey. Tüm dünyalarda, o ve Acheron ona hâlâ insani duygular hissettiren iki şeydi. İkisini de seviyordu ve onları korumak için ölebilirdi.

Ama onun "öteki" babası olarak, Simi'ye ve dünyaya, ona biraz itidal öğretmeye çalışmayı borçlu olduğunu biliyordu.

"Başka bir şey almana gerek yok, Simi."

Şarkı söyler gibi verdiği yanıt hızlı ve otomatikti. "Evet, biliyorum."

"Hayır," diye ısrar etti. "Olmaz. Zaten seni meşgul edecek fazlasıyla mücevherin var."

Gözleri kıpkırmızı olurken ve kuyruğu sağa sola sallanırken ona suratını astı. "Bana plastiğimi ver Lexie. Şimdi!"

"Hayır."

Feryat etti, sonra Acheron'a doğru döndü ve tahtına doğru uçtu. Aniden QVC monitörlerinde belirdi.

"Simi..." Acheron dedi ki. "Bir şey izliyordum."

"Oh, pooh, bu aptal bir çizgi film. Simi Diamonique'ini istiyor, akri, ve onu şimdi istiyor!"

Acheron, Alexion'a bıkkın bir bakış attı. "Kredi kartlarını ona ver."

Alexion ona ters ters baktı. "O kadar şımarık ki, çürümüş. Dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmeli."

Acheron kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Peki ne zamandır ona itidalli olmayı öğretmeye çalışıyorsun Alexion?"

Bu konuda yorum yapmaya gerek yoktu. Hayatta gerçekten de beyhude olan bazı şeyler vardı. Ama ölümsüzlük yeterince sıkıcıydı. Simi'yi kontrol etmeye çalışmak da çoğu zaman bu sıkıcılığa tuz biber ekiyordu. "Sonunda onu televizyonun karşısına sessizce oturtmayı başardım... Sayılır."

Acheron gözlerini devirdi. "Evet, beş bin yıllık denemeden sonra. O bir iblis Lex. Kısıtlama onun yapısında yok."

Alexion itiraz edemedi, Simi'nin kredi kartlarını sakladığı kutu havada belirdi.

"Ha!" dedi Simi ona sevinçli bir ses tonuyla, kutuyu eline alıp kollarında sallamaya başlamadan önce. Kutunun kilitli olduğunu fark ettiğinde mutluluğu sona erdi. Alexion'u bir yumrukla tehditkâr bakışlar. "Aç şunu."

O daha reddedemeden, kapı açıldı.

"Teşekkürler, Akri!" Simi kartlarını kaptığı gibi bağırdı, sonra uçarak uzaklaştı ve cep telefonuna yöneldi.

Kutu ortadan kaybolurken Alexion Acheron'a tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Monitörler çizgi filme geri döndü. Acheron söylemedi siyah gitar penasını tahtının koluna tünemiş olan minik pterygsauras'a vermek için uzandığında herhangi bir şey. Küçük, turuncu ejderha benzeri yaratık plastiği bütün olarak yutmadan önce cıvıladı. Alexion pterygsauri'nin nereden geldiğinden emin değildi. Son dokuz yıldır Bin yıldır taht odasında her zaman altı kişi bulunuyordu.

Alexion hâlâ aynı altı kişi olup olmadıklarından emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey, Acheron'un evcil hayvanlarını sevdiği ve şımarttığı ve Alexion olarak onun da sevdiğiydi.

Acheron yaratığın pullu kafasını okşadı, o da mutlu bir şekilde şarkı söyleyerek tüylerini kabarttı ve sonra tekrar gitarına baktı.

"Neden burada olduğumu biliyorum, Alexion," dedi, elinde başka bir pena belirirken. Melodik bir akor tıngırdattı. "Cevabım hayır."

Alexion hissetmediği bir kaş çatma numarası yaptı. "Neden?"

"Çünkü onlara yardım edemezsin. Kyros seçimlerini uzun zaman önce yaptı ve şimdi yapmak zorunda-"

"Saçmalık!"

Acheron elini kürsünün ortasında durdurdu ve ona öfkeli bir bakış fırlattı. Dönen gümüş gözler kırmızıya döndü ve Acheron'un yok edici tarafının ön plana çıkmaya başladığını haber verdi.

Alexion'un umurunda değildi. Efendisinin itaatsizlik yüzünden onu öldürmeyeceğini bilecek kadar uzun süre Acheron'a hizmet etmişti. En azından hiçbiri bu kadar hafif değildi. "Her şeyi bildiğini biliyorum patron. Bunu uzun zaman önce anladım. Ama bana özgür iradenin değerini de öğrettin. Doğru, Kyros bazı kötü kararlar verdi.

ama ona kendim olarak gidersem, onu bundan vazgeçirebileceğimi biliyorum."

"Alexion..."

"Hadi, Akri. Dokuz bin yılı aşkın süredir senden bir kez bile iyilik istemedim. Asla. Ama içeri girip diğerleri gibi ölmesine izin veremem. Denemek zorundayım. Anlamıyor musun? Biz birlikte insandık. Silah ve ruh kardeşiydik. Çocuklarımız birlikte oynadı. O benim hayatımı kurtarıırken öldü. Ona borçluyum. son bir şans."

Acheron "Her Gülün Bir Dikeni Vardır" şarkısını çalmaya başladığında derin bir iç çekti. "Tamam. Git hadi. Ama bunu yaparken şunu bil ki, o ne karar verirse versin, bu senin hatan değil. Yaratıldığı günden beri bu anın geleceğini biliyordum. Seçimleri kendisine ait. Onun hataları için sorumluluk kabul edemezsin."

Alexion anladı. "Bana ne kadar süre veriyorsun?"

"Varlığınızın sınırlarını biliyorsunuz. Geri dönmek zorunda kalmadan önce en fazla on gününüz var. Bir ayın sonunda, benim kararımı onlara bildirmek zorundasın."

Alexion başını salladı. "Teşekkür ederim, Akri."

"Bana teşekkür etme, Alexion. Seni bu tatsız işi yapman için gönderiyorum."

"Biliyorum."

Acheron başını kaldırıp ona baktı. Dönen gümüş bakışlarında bu sefer farklı olan bir şey vardı. Bir şey...

Bilmiyordu ama içini bir ürperti kapladı. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Acheron gitar çalmaya geri döndü.

Alexion'un midesi endişeyle düğümlendi. Patron paylaşmadığı ne biliyordu?

"Bana bir şeyler söylememenden gerçekten

nefret ediyorum." Acheron bunun üzerine

orantısız bir sırtıma yaptı. "Biliyorum."

Alexion odasına dönmek niyetiyle geri adım attı ama daha arkasını dönmeden ayağının kaydığını hissetti. Bir an Katoteros'un taht odasındaiken, bir an sonra soğuk ve karanlık bir sokakta yüzüstü yatıyordu.

Yüzüne ve ellerine değen sert, keskin asfaltı hissettiğinde nefesini kesen acı dalgaları ona çarptı.

Katoteros'ta bir Gölge olarak, hiçbir şeyi bu kadar gerçek hissetmemiş ya da deneyimlememişti. Yiyeceklerin tadı yoktu, tüm duyuları susturulmuştu. Ama şimdi Acheron onu insanların dünyasına yerleştirdiğine göre...

Ah! Her şey acıyordu. Vücudu, derisi. En çok da derisi yüzülmüş dizleri.

Alexion yuvarlandı ve vücudunun tekrar tamamen kendi kontrolüne geçmesini bekledi. Her zaman bir yanık vardı dünyaya geldi, alışması için kısa bir süre nefes alıyor ve yeniden "yaşıyordu". Duyuları uyandığında, Alexion etrafında kavga eden insanları duyabildiğini fark etti. Bu bir savaş mıydı?

Acheron geçmişte bunu ona birkaç kez yapmıştı. Bazen onu fark edilmeden bir savaşın ortasına bırakmak daha kolaydı. kaos. Ama burası bir savaş alanına benzemiyordu. Sanki

...

Bir arka sokak.

Alexion kendini ayağa kaldırdı ve sonra donup kaldı. neler olduğunu fark etti. Ara sokakta altı Daimon ve bir insan dövüşüyordu. Emin olmak için görüşünü odaklamaya çalıştı ama etrafındaki her şey hâlâ bulanıktı.

"Tamam patron," dedi Alexion nefesinin altından. "Gözlüğe ihtiyacım varsa düzeltin, çünkü şu anda bir bok göremiyorum."

Görüşü anında düzeldi. "Teşekkür ederim. Ama biliyorsun, beni buraya atmadan önce küçük bir uyarı iyi olurdu." Uzun, beyaz kaşmir paltosunu çekiştirerek düzeltti. "Bu arada, bir kez olsun beni La-Z-Boy'a ya da bir yatağa bırakamaz mıydın?"

Tek duyduğu, Acheron'un kısa, şeytani kahkahasının kafasının içindeki sesiydi. Acheron ve onun hastalıklı mizah anlayışı. İsteddiği zaman ciddi bir piç olabiliyordu. "Çok teşekkürler."

Alexion uzun ve sinirli bir nefes verdi.

Dikkatini kavgaya çevirerek gruba odaklandı. İnsan kısa boylu bir adamdı, muhtemelen boyu beş beş ya da beş altıdan uzun değildi ve yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Adam ona doğru döndüğünde ve Alexion onun yüzünü gördüğünde kim olduğunu fark etti. Keller Mallory, bir Kara-Avcı yaveri - bir Kara-Avcının kimliğini insanlardan korumaya ve saklamaya yardımcı olan kişilerden biri.

Sincapların Daimonlarla çatışmaması gerekiyordu ama Sincaplar Kara Avcı dünyasının ayrılmaz bir parçası olduklarından hedef alınmaya meyilliydiler.

Görünüşe göre, bu gece Keller'ın kışına tekme yeme sırasıydı.

Alexion arkasından Keller'a doğru gelen Daimon'a doğru koştu. Daimon'u yakaladı ve fırlattı.

Squire'dan uzaklaştı.

"Kaçın!" Keller ona dedi

ki.

Hiç şüphe yok ki yaver de onun bir insan olduğunu düşünüyordu. Alexion sokağa atılmış bir hançeri tekmeledi ve avucunun içine aldı. Dövüşün "gerçekliğinin" tadını çıkararak hançeri doğrudan Daimon'un kalbine fırlattı ve Daimon kısa sürede altın bir toza dönüştü. Hançer bir takırtıyla sokağa düştü. Alexion hançeri almak için elini uzattı.

hemen yerden fırladı ve tutuşuna geri döndü.

Keller dönüp ona baktı.

Daimonlardan biri arkasından koşarak gelip kürek kemiklerinin arasına bir hançer saplayınca Alexion'un dikkati dağıldı. Tiksintiyle dudağını kıvırdı, Alexion vücudunun parçalandığını hissetti. Bunun olmasından nefret ederdi. Acı verici olmaktan çok rahatsız edici ve kafa karıştırıcıydı.

İki saniye sonra bedeni yeniden maddeleşti.

Yüz ifadesi dehşet içinde olan Keller sendeleyerek ondan uzaklaştı. Oyun zamanı sona ermişti.

Kalan Daimon'lar ölü bir koşuyla havalandılar ama onlar da patlamadan önce sadece birkaç saniyeleri vardı. Ancak tekrar bir araya getirilemeyeceklerdi.

Sebepler oldukları kızgınlık hâlâ yatışmamıştı, Alexion yakalarını çekiştirerek ceketini düzeltti.

Daimonlar... asla öğrenemediler.

Geri çekilip dehşet içinde bakarken Squire'ın yüzü bembeyaz kesildi. "Sen de kimsin be?"

Alexion Keller'a doğru yürüdü ve hançeri ona uzattı. "Ben Acheron'un yaveriyim." Doğru sayılırdı. Tamam, pek sayılmaz. Yalandı ama Alexion'un Acheron'la olan gerçek ilişkisini kimsenin bilmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Önemli değildi. Keller bunu yutmadı. "Cehennem gibi. Herkes Acheron'un bir yaveri olmadığını biliyor."

Evet, doğru. Dünyadaki herkes Acheron hakkında sahip olduğu tüm doğru bilgileri bir araya getirse, bir perinin yüksüğünü bile doldurmazdı. Alexion etrafındaki dünyayı anladığını sanan ama aslında hiçbir bok bilmeyen bu zavallı adama gülmemek için kendini zor tuttu.

"Görünüşe göre herkes yanılıyor, çünkü işte buradayım, size bizzat baş patron tarafından gönderildim."

Atletik yapılı genç adam onu tepeden tırnağa taradı. "Neden buradasın?"

"Kara Dadı'nız Tehlike, Acheron'u çağırdı ve o meşgul olduğu için işleri kontrol etmem ve neler olup bittiğini ona rapor etmem için gönderildim. İşte buradayım. Sevinç, oh sevincim hayat."

Bu adamı hiç de yatıştırmışa benzemiyordu ama zaten alaycılık nadiren yatıştırıcıdır. Gerçi dürüst olmak gerekirse Alexion bundan büyük bir eğlence çıkarıyordu. Alaycılık Acheron'un ana dili olduğu için bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"Peki yalan söylemediğini nereden bileceğim?" Keller sordu, gözleri hâlâ şüpheyile doluydu.

Alexion gülmemek için kendini zor tuttu. Adam zekiydi. Hepsi yalandı. Acheron tam olarak neler olduğunu biliyordu... her zaman. Ama patronunun buraya şahsen gelemeyeceği doğruydu. Bölgedeki tüm Karanlık Avcıları ondan şphelenirken olmazdı. Acheron'un ağzından çıkan gerçeklere asla inanmazlardı.

Eğer akıllıca bir seçim yapıp bunu atlatmak istiyorlarsa, gerçeği "tarafsız" bir üçüncü şahıstan duymaları gerekiyordu ve o da bu yüzden gelmişti. Amacı onları kendi aptallıklarından kurtarmaktı.

Tabii hepsinin ölümcül derecede aptal olmaması şartıyla.

Alexion cebinden küçük bir cep telefonu çıkardı. "Acheron'u kendiniz arayın ve gerçeği ğrenin."

Bölüm 2

"Sana doğruyu söylüyorum Tehlike, Acheron hepimizi öldürecek. Onun hakkında çok şey biliyoruz ve yaşamamıza izin vermeyecektir."

Dangereuse St. Richard, Kyros'un Aberdeen, Mississippi dışındaki antebellum malikânesinin kabul odasında kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Antik Yunan Kara Avcısı'yla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bu gece, Kyros'un Rogue'a dönüştüğünü ve Daimonların yaşamasına izin verdiğini söyleyen hikâyelerden sonra, özellikle de bu gece erken saatlerde tozunu aldığı Daimonların ağzından duyduklarından sonra, onun saçmalıklarını dinleyecek havada değildi.

Kara Avcı Yasası'na ihanet eden hiç kimseye tahammülü yoktu.

Bir Karanlık Avcısı'nın tek görevi, lanetli Apollite ırkının eski üyeleri olan Daimon'ları öldürmekti.

Apollon'u gücendirmiş, geceleri yaşamakla ve yirmi yedi yaşında ölmekle lanetlenmişti. Apollitler bu doğum gününden önce insan ruhlarını emmeye başlamayı seçerlerse

sonsuz dek yaşayabilen Daimonlara dönüştüler. Ancak yaşayan her Daimon için sayısız insan ruhu öldü.

Bu onun tahammül etmeyi reddettiği bir şeydi. Bunun için Kyros'u öldürebilseydi, öldürürdü. Ama bir Kara Avcı'nın diğerini öldürmesi anında ölüm demekti. Ona saldıramazdı bile. Ona ne yaparsa yapsın, on kat daha kötüsünü yaşayacaktı.

Teşekkürler Artemis, bu özel hediye için.

Acheron yardım çağrısına cevap verene kadar Kyros'u deliliğinden vazgeçirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Aslında, Kyros'la aynı odada bulunmanın bile güçlerini tükettiğini hissedebiliyordu. Karanlık-Avcılar Birbirlerinin güçlerini tüketmeden birlikte önemli miktarda zaman geçirmelerine izin verilmiyor.

Kyros'la birlikte durdukları oda karanlık ve küflüydü; evin neoklasik tasarımıyla çelişen modern mobilyalar yerine antikalarla dekore edilmeliydi. Duvarlar derin, antebellum bir renge boyanmıştı.

Tavanlarda ise zarif beyaz madalyonlar vardı. Ayaklarının altındaki parke, çam zeminler aşınmış ve tamire ihtiyacı var. Bir Squire'ın Kara Avcısının mülküne daha iyi bakmaması ne kadar garip.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Şu anda Kyros'la, onun zevksiz olmasından ve yaverinin görev tanımını tam olarak anlayamamasından çok daha acil bir işi vardı.

"Tamam, Kyros." Sözcüklerini seçerek yavaşça konuştu dikkatlice. "Acheron insanlarla beslenen bir Daimon ve hepimiz sırf annesi, yani hiçbir Kara Avcısının adını bile duymadığı Daimon kraliçesiyle savaşabilmek için yaratıldık. Uh-huh."

Elini arkasında oturduğu kiraz ağacından masaya vurdu. "Kahretsin, kadın, beni dinle. Ben dokuzdan fazla Bin yaşında. Başlangıçta ben de oradaydım -yaratılan ilk Kara Avcılardan biriydim- ve çocukluğumdan Apollymi'yle ilgili hikâyeleri hatırlıyorum. Ona Yok Edici denirdi. ve Atlantisliydi... tıpkı Acheron gibi."

Yani bu bir tesadüftü. İki Atlantisli bir aile oluşturmuyordu. O kesinlikle tek Fransız Dark değildi-

Hunter, Fransız Devrimi'nden çıkan tek kişi o bile değildi ve hiçbiri birbiriyle akraba değildi.

Kyros'un onu Acheron'un Atlantisli tanrı-kraliçenin oğlu olduğuna ikna etmesi için bundan çok daha fazla kanıta ihtiyacı vardı.

Ona sıkılmış bir ifadeyle baktı. "Ve bu Atlantisli Yok Edici şimdi Daimonlara liderlik ediyor ve onları, kendini korumak için bizi ve insanları top yemi olarak kullanan Acheron'a karşı savaşa mı gönderiyor? Gerçekten mi Kyros? ... ya da git çocuk fantezi romanları yaz." Öne doğru eğildi ve yüksek sesle fısıldadı. "Bahse girerim Kennedy'yi öldürmek için kimin komplo kurduğunu bile biliyorsundur, ha? Eminim

D. B. Cooper'dan aldığınız parayla muhteşem mobilya koleksiyonunuzu finanse ettiniz."

Hızla ayağa fırladı ve ona yaklaştı. "Bana patronluk taslama. Haklı olduğumu biliyorum. Acheron'u hiç yemek yerken gördün mü? Hepimiz onun hepimizden çok daha güçlü olduğunu biliyoruz. Nedenini hiç merak etmedin mi?"

Ona göre bu hiç de zor bir şey değildi. "O en yaşlısı ve güçlerine hepimizden çok daha uzun süredir sahip. 'Pratik yapmak mükemmelleştirir' sözünü bilirsiniz ve bu adam çok pratik yaptı. Yemek konusuna gelince, onun etrafında yeterince bulunmadım. fark etmek için."

"Evet, bir zamanlar onun etrafında çok bulundum ve Brax ve ben yemek yerken o hiç yemedi. Biz yaratıldıktan sonra, Acheron saçma sapan kurallarını yazdı ve gerisi Yüzyıllardır ne onu ne de onu sorgulamadan körü körüne takip ediyoruz. Şimdi başlama zamanı kendimiz için düşünüyoruz."

Alaycı bir eğlence sesi çıkardı. "Peki senin bu büyük aydınlanmanı aniden ortaya çıkaran şey nedir?"

Kyros buna gülerken, Şeytani ve ürkütücü bir bakış belirdi.
"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Pourquoi pas? Neden olmasın?"

"Stryker!"

Danger onun bağıırışına kaşlarını çatı. Yarım dakika sonra odada öyle parlak bir şey parladı ki, ışığa duyarlı Kara Avcı gözlerinin yanmaması için başını çevirmek zorunda kaldı. Ama bir Daimon'un odadaki ani varlığını hissedince ensesindeki tüyler diken diken oldu. Öfkeyle tıslayarak çizmesinden hançeri çıkardı ve onunla yüzleşmek için

doğruldu. Kyros onun kolunu tuttu. "Hayır. Yapma."

Onun davranışları karşısında öfkeden kudurdu. "Pis bir Daimon'u evine mi davet ediyorsun?"

Soru dudaklarından henüz çıkmıştı ki Daimon hissi kesildi. Yeni gelen hl orada duruyordu ama artık bir Kara-Avcı'ya Daimon'un varlığını haber veren o uyarı işaretini vermiyordu.

Danger yeni gelen adama bakarken içinden kötü bir his geçti. Acheron gibi o da 1.80 boyundaydı, uzun siyah saçları omuzlarına dklyordu ve gözlerine bir çift opak güneş gözlüğü takmıştı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Kyros'a.

Kyros onu bıraktı. "Evet. Başta ben de inanmamıőtım. Ama içindeki Daimon'u maskeleyebiliyor, böylece biz onun varlığını hissedemiyoruz."

"Nasıl?" diye sordu.

Daimon gülerek ona bir çift dişini gösterdi. "Bu benim ailemde olan bir özellik. Annem bunu yapabiliyor. Ben yapabiliyorum ve kardeşim de yapabiliyor."

Kaşlarını çatarak iki adama baktı, adamın neden bahsettiğini anlamamıştı.

Ta ki güneş gözlüklerini çıkarıp daha önce sadece bir erkekte gördüğü gümüş rengi gözlerini ortaya çıkarana kadar...

Acheron Parthenopaeus.

"O Acheron'un kardeşi," dedi Kyros sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi. "Ve bana korkusuz liderimiz hakkında beni soğukta bırakan pek çok şey anlattı. Acheron senin düşündüğün kişi ya da şey değil, biz de değiliz."

* * *

"Peki tüm Daimonların patlamasına neden olan o şeyi nasıl yaptın?"

Kendisini Danger'ın evine geri götüren yaverin yanında oturan Alexion, Keller sorular ve yorumlarla saçmalamaya devam ederken yüzünü buruşturdu. Adamın üç konuşma hızı: hızlı, daha hızlı ve "seni takip etmeye çalışmaktan beynim patlamadan önce kapa çeneni". Ona hep Güney Amerikalıların yavaş konuştuğu söylenmişti.

Görünüşe göre bu bir efsaneydi.

İnsan olduğundan beri başı hiç ağrıamamıştı ama dokuz bin yıldır ilk kez şakaklarının arasında zonklayan bir ağrı hissetmeye başlamıştı.

Sinir bozucu bir çocuk gibi, Keller her kelimedede hızını artırarak devam etti. "Şimdi, bana cevap vermedin ve bilmem gerek. Biliyor musunuz, eğer hepimiz Daimon'ları parçalara ayırabilseydik, bu kesinlikle çok daha kolay olurdu. Hepimizin onlara baktığını hayal edebiliyor musunuz? Ve bum! Onlar öldü. Bunu nasıl yaptığını bana anlatmalısın. Hadi ama. Bilmek zorundayım, anlıyor musun?"

Alexion cevap vermeden önce çenesini büktü. "Bu bir ticari sır."

"Evet, ama ben ticaretle uğraşıyorum. Squires'ın da bilmesi gerek. Ölümsüz olan biz değiliz, bu yüzden önce bizim bilmemiz gerekiyor, anlıyor musun? Hadi, nasıl yaptığını anlat bana."

Alexion onu uyarırcasına baktı. "Sana gösterirdim ama onu kullanman seni öldürür."

Düşündüm de, bu o kadar da kötü bir fikir

değildi... Ona söylemek için ağzını açtı.

"Yapma."

Alexion, Acheron'un zihnindeki sesine hırladı. "Ya bunu kendin yap ya da kafamdan uzak dur."

"Tamam, bundan sonra tek başınasın. Ben gidiyorum. Gidip solitaire falan oynayacağım."

Evet, doğru. Acheron oyun oynuyor. Sanki ayıracak bir dakikası varmış gibi.

Keller arabasını Tupelo'nun kuzeybatısında, Dangereuse'un bölgesi olan küçük bir malikânenin garaj yoluna çekti. Karanlık-Dişi son elli yıldır bu bölgeye atanmıştı. Evi bir Fransız evinden esinlenerek tasarlanmıştı.

Şato, evin sol tarafına yerleştirilmiş bir avlu ile tamamlanmıştır.

Keller garaj kapısının açılması için koyu yeşil Mountaineer'ının kumandasına bastı. "Peki, öyle olsun. Paylaşma ama öldürüldüğümde, bana söylemediğin için peşini bırakmayacağım. Beni kurtarma şansın varken hiçbir şey yapmadın. Biliyorsun, bu doğru değil. Hem de hiç doğru değil." Koyu yeşil cipi garaja soktu, sonra garaj kapısını kapattı. arkalarında.

Üç arabalık bir garaj olmasına rağmen, içinde başka araba yoktu. Dangereuse'un şimdiye kadar dönmüş olacağını tahmin etmişti. "Hanımınız bu gece nerede?"

"Bilmiyorum. Gün batımından yaklaşık bir saat sonra gitti ve o zamandan beri hiçbir şey duymadım. Keşke o Daimon'ları almak için burada olsaydı. Sen ortaya çıkana kadar bittiğimi sanıyordum.

Ara sokağa. İçeri dalmaktan bahsetmişken, bunu nasıl yaptın? Nereden geldin? Buraya gelmenin bir yolu olmalıydı, biliyorsun değil mi?"

Alexion yönünü bulmaya çalışırken arabadan yavaşça indi. Sfora'da evini sadece bir ya da iki kez görmüştü. Ama her şey sisin çarpıtmasıyla görüldüğünden çok daha farklı görünüyordu.

"Hey?" Keller cipin etrafından dolanırken parmaklarını şıklattı. "Beni duydun mu? Kendi araban olmadan Tupelo'ya nasıl geldin?"

"Benim özel yeteneklerim var."

"Sen de o ışınlayıcılardan biri misin?"

Alexion derin bir nefes alarak bu yeni bedende giderek azalan sabrını zorladı. Bu işin en zor kısmı da buydu.

Krisi-yargı-ve dünyaya gelmek. Gerçek bir bedenden süzülen tüm o parlak renklere, seslere ve duygulara alışık değildi. Zaman zaman, o bir Yeterince sinirlendiğinde bir şehri yerle bir etme yeteneğine sahip, aşırı uyarılmış bir çocuk.

Keller en kötü gününde bile Simi'den daha meraklı ve sinir bozucuydu. Ve bu büyük bir başarıydı. "Bana daha fazla soru sorma, Keller. Sana yalan söyleyeceğim ve sana hangi yalanı söylediğimi hatırlamaya çalışmanın stresini yaşamamayı tercih ederim."

Keller bununla alay ederek onu çağdaş retro dekorla döşenmiş eve götürdü. Garajdan mutfağa açılan küçük antre koyu mor renkteydi.

Keller anahtarlarını tezgahın üzerindeki sepete bıraktı. "Neden bana yalan söylemek istiyorsun?"

"İstemiyorum," dedi kayıtsızca, "bu yüzden bana başka bir şey sormamanı söyledim."

Squire homurdandı. "Aç mısın? Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?"

Alexion adamın tekrarı karşısında iç çekti. Keller her şeyi en az iki kez sorma eğilimindeydi.

"Hayır." Alexion koyu sarı mutfağa baktı. Yapılması gereken çok şey vardı ve buna başlayabilmesi için Danger'ın eve dönmesi gerekiyordu. Kyros zaten Karanlık Avcıların geçmişteki olağan oyun planını izliyordu. Yaklaşık bir hafta önce Karanlık Avcıları'nı Mississippi'deki Aberdeen'de ve çevresinde toplanarak onları kendi düşünce tarzına ikna etmeye çalıştı.

Bu tanıdık bir döngüydü. Her birkaç yüzyılda bir pek çok Karanlık Avcı aşkı bulur ve Artemis'e hizmet etmekten kurtulurdu. Kaçınılmaz olarak, kalan yaşlı Kara Avcılardan biri bunun nedenini bulduğunu düşünür ve bir şekilde Acheron onları kandırmakla suçlanırdı. Kıskançlık ve can sıkıntısı, en tuhaf sanrılara neden olabilecek ölümcül bir karışımdı. Mantiğine ikna olan Kara Avcı diğerleriyle iletişime geçecek, onları da özgürlüğe yönlendirmeye çalışacaktı, bu da hepsinin Acheron'a döneceği anlamına geliyordu.

Alexion ya onları kurtarmak ya da Rogue'u yargılayıp öldürmek için gönderilecekti.

Başlangıçta, bu alemde bir insan bedenindeyken, kendi türüne karşı bir hain gibi hissetmişti ve yine de neden gerekli olduğunu anladı. Düzen her ne pahasına olursa olsun korunmalıydı. Kara Avcıların insanlık üzerinde kötüye kullanamayacakları kadar büyük bir gücü vardı.

Evrende bir Kara-Avcı'yla savaşıp yaşayabilecek çok az varlık vardı ve insanlar bunlardan biri değildi.

Ama bu sefer... bu sefer bir şeyler farklıydı. Bunu içinde derinlerde hissedebiliyordu ve bunun tek nedeni Kyros'un işin içinde olması değildi. Burada başka bir şey daha vardı.

Şeytani bir şey.

Keller hâlâ konuşuyordu ama dürüst olmak gerekirse Alexion onu dinlemiyordu. Aklında başka şeyler vardı. Oturma odasına girdiğinde durakladı ve eski bir tablo gördü

Şöminenin üstünde. Yaşlı bir adam, genç bir kadın ve iki küçük çocuktan oluşan bir aile portresiydi; bir oğlan ve bir kız çocuğu. Açık havada, bir avluya benzeyen bir yerde çizilmişti.

Bu evin yanında gördüğüne çok benzeyen portrenin on sekizinci yüzyılın sonlarına ait olduğu belliydi.

Danger'ın insan ailesi olmalı.

Dangereuse, Fransız Devrimi sırasında bir Kara-Avcı olmuştu. Kocasını babasını ve babasının soylu çocuklarını Komite'ye ihbar etmişti. O da Hepsi yakalandığında onları Paris'ten kaçırmaya çalışıyordu. Hepsinin başına gelen kader onu ürpertmişti.

"Yarın kıyafet için ne yapacaksın?" Keller onun önünde durmak için hareket ederken sordu. "Hiç kıyafetin yok, değil mi?"

Alexion kaşlarını çatarak vücudundaki giysilere baktı.

"Diğer giysileri kastediyorum," diye tersledi Keller. "Tanrım. Bu kadar gerçekçi olma."

Alexion Squire'ın bakışlarıyla karşılaştı. Keller tuhaf ama sevimli bir adamdı. Bir baş belası için. "Teslim edilecekler."

"Kim tarafından? Kendine bir yaver falan mı buldun? Şimdi bu bir şey olurdu, değil mi? Bir yaver için bir yaver?"

Alexion'un ağzının bir köşesi, isteyebileceğini ya da ihtiyacı olabileceğini düşündüğü için ona sürekli bir şeyler getiren Simi'yi düşününce yukarı doğru kıvrıldı. "Benim kesinlikle bir şey."

Keller kaşlarını çattı. "Evet, tamam. Beni takip edersen, sana üst katta uyuyabileceğin bir oda göstereceğim. Gerçekten güzeldir. Acheron geçmişte buraya geldiğinde birkaç kez kullanmıştı ama onu son gördüğümüzden bu yana epey zaman geçti. Tamam, şahsen ben onu burada hiç görmedim ama Danger'dan daha önce buraya geldiğini biliyorum. Sanırım en son ben doğmadan önceydi. Belki de gelmemiştir. Bazen Danger'ın

hikayeler karıştı. Bunu hiç Acheron'la yaptın mı? Eminim anlatacak bir sürü hikayesi vardır, topraktan daha yaşlı olduğu için. Evi gerçekten harika olmalı, ha?"

Keller saçmalayıp dururken Alexion gözlerini devirerek başparmağını şakağına sürttü.

Oturma odasından çıkıp merdivenlere doğru yöneldiklerinde, Alexion havada belli belirsiz bir manolya izi yakaladı. Bu başka bir şeyle karışık... kesinlikle kadınsı bir şey. Bu Kara Dişi'nin kokusu olmalıydı ve vücudu buna anında tepki verdi.

Ani bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. Katoteros'taki evinde seks yapacağı kimse yoktu. Onu sinirli ve sert bırakan uzun yalnız gecelerden başka bir şey yoktu. Yargılamak için gönderilmesinin tek faydası, genellikle kendine bir kadın bulmak için bir ya da iki gününün olmasıydı. oturma ağrısı.

Sevişmekten çok daha önemli sorunların var.

Bu yine de bir teoriydi, ama şu anda sahip olduğu zonklayan ereksiyona bakılırsa, kesinlikle tartışacaktı.

"Dangereuse'a ne zamandır hizmet ediyorsun?" diye sordu yavere. Bir erkeğin bir kadının yaveri olması alışılmadık bir durumdu.

Genellikle Squires Konseyi'ni oluşturan insanlar Eğer Dalkavuk, Kara-Avcı için cinsel açıdan çekici olabilirse, bir Dalkavuğun bir Kara-Avcıya hizmet etmesini yasakladı. Kara-Avcılar ve Dalkavukların platonik bir ilişki içinde olmaları gerektiğinden, Konsey her zaman Kara-Avcılara Hunter, kendisini cinsel olarak çeken şeyin tam tersi olan bir yaver.

Dangereuse'un erkeklerin aksine kadınlara ilgi duyup duymadığını merak etti.

"Yaklaşık üç yıl. Babam İskoçya'daki Maxx Campbell'ın şu anki Squire'ı ve üniversiteden mezun olduktan sonra aile işine katılmak istediğimi düşündüm, anlıyor musun?"

Adam cümlelerini bu iki kelimeyle bitirmeyi seviyor gibiydi.

Keller duraksamadan devam etti. "Keşke orada büyüseydim ama ben çocukken babam Little Rock'ta görev yapıyordu ve birkaç yıl önce öldürülen Viktor Russenko adında bir Kara Avcı'ya hizmet ediyordu. Onu tanıyor muydun?"

"Evet."

"Ona yaptıkları çok utanç verici. Bazı Daimon'lar onu yalnız yakalamış ve üzerine atlamış. Zavallı adam. Hiç şansı yoktu. Korkunçtu, bilirsiniz, bu yüzden Konsey babamın manzara değişikliğine ihtiyacı olduğunu düşündü. Sanırım İskoçya Onun için iyi bir hamle. Maxx gerçekten rahat bir Kara-Avcı gibi görünüyor. Onu da tanıyor musun?"

Alexion ismi duyunca başını salladı. Kısa bir süre önce Londra'dan Glasgow'a taşınan Highlander Kara Avcısı hakkında çok şey biliyordu. "Baban orayı nasıl buluyor?"

"Sorun yok ama evini özleyiyor. Orada komik konuşuyorlar ve pek çok kişi onun aksanını anlayamıyor. Gerçekten Güneyli gibi konuşuyor."

İşte şimdi tencere yuvarlanmış kapağını bulmuştu.

Keller, bitişik banyosu olan orta büyüklükte bir yatak odasına girerken saçmalamaya devam etti. Alexion içinden garip bir şey geçtiğini hissedince başını eğdi. Soğuk, neredeyse uğursuz bir şeydi ve ne olduğunu çıkaramıyordu.

Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun ...

"Acheron?" Boyutlar arasında zihinsel bir çağrı gönderdi.

Patronu ona cevap vermedi.

Sonra o his gelir gelmez kayboldu. Ne kadar garip...

Bölüm 3

Danger, Aberdeen'den Tupelo'ya eve dönerken neye inanacağını bilmiyordu. Kyros'la çok uzun süre kalmıştı ve güçleri izin vermesi gerekenden çok daha fazla azalmıştı. Kendini zayıf ve hasta hissediyordu ve aslında Bir süre uzanıp kendine gelmek için zaman tanımaktan başka bir şey istemiyordu.

En önemlisi, her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. bu gece ona anlatmışlardı. Dürüst olmak gerekirse, Stryker oldukça ikna edici argümanlar sunmuştu.

"Tüm Daimonların kötü olduğu ve insanları avladığı konusunda eğitildiniz. Flaş haber, hatalı olan biz değiliz. Acheron. O bizim ana diyarımız Kalosis'ten kovuldu, çünkü annemiz bile artık Bu yüzden bizi öldürmek için sizi kullanıyor. Bu yüzden şimdi bizi öldürmek için sizi kullanıyor. Bizden intikam almak istiyor.

"Birlikte olduğunuzda güçleriniz azalıyor çünkü Acheron ruhlarınızı aldı ve onları yuttu. Bu yüzden ilk Kara Avcıların birlikte kalmalarına izin verildi. Başlangıçta ruhları ölü değildi. Aslında onlara sahipti. Ama Acheron, Kyros ve Acheron'un ruhlarını yedikten sonra Callabrax... sonra onlar da sizin gibi oldular ve güçlerini tüketmeden artık birlikte olamadılar."

Yine de bu ona mantıklı gelmemişti.

"Hoşuna gitse de gitmese de küçük kız, ruhların öldü. Bu yüzden başka bir ruhsuz varlıkla aynı odada bulunamazsın. Seni ayakta tutan, seni canlı tutan enerji, diğer ruhsuz varlığın enerjisiyle çatışmaya başlar. Neden bir Daimon'un yanında güçlerinizi kaybetmediğinizi sanıyorsunuz? İçimizde bir ruh var ve bu bize

zarar görmeden birlikte olmak için. Bu yüzden Acheron'la birlikte olabiliyorsun ve drenajı hissetmiyorsun ve bu yüzden Acheron bir mezarlığa gidebiliyor ve ele geçirilmiyor. Senin aksine onun içinde çalınmış bir ruh var."

Danger hâlâ şüpheciydi. "Bu hiç mantıklı değil. Peki ya Kyrian ve ruhlarını geri alan diğer Karanlık-Avcılar?"

Stryker'ın cevabı otomatikti. "Ruhlarını geri alamadılar, başkasınınkini aldılar."

Bu hepsinden daha gülünç bir düşünceydi. "Evet, doğru. Hepimiz biliyoruz ki ne zaman bir ruh ait olmadığı bir bedene girse, ruh birkaç hafta içinde solar ve ölür. Kyrian yıllardır ruhunu geri aldı."

Stryker buna kötü kötü gülmüştü. "Ruh doğmamış bir bebekten geliyorsa bu doğru değil. Daimonların hamile kadınlara bu kadar göz dikmesinin nedeni budur. Doğmamış bebeğin ruhunu alırsanız, beden ölene kadar sizi ayakta tutabilir."

Bu sözler onu üşütmüştü. Böyle bir şey yapmak iğrenç bir şeydi.

Bunun mümkün olup olmadığından hâlâ emin değildi.

"Acheron böyle bir ruha nasıl sahip olabilir?" diye sormuştu.

"Bir Kara Avcıyı eski insan haline döndürmek için kullandığı madalyonların nereden geldiğini sanıyorsunuz? Annemiz ruhların koruyucusudur." Kyros'a baktı. "Yunanca 'Yok Edici' kelimesi Atlantis dilinde 'ruh' anlamına gelir. Halkınız Apollymi'nin bir yıkım tanrısı olduğu varsayımında bulundu ama gerçekte o ruhların koruyucusudur. Kardeşim ne zaman bir ruha ihtiyacı olsa bu ruhları ondan çalmak için bir iblis kullanır. Daha sonra ruhları bir

bir avuç dolusu insan kalsın ki geri kalanınız
Ona itaat etmeye devam edin. Ona sırt çevirmemek,
varlığını ve görevlerinizden tiksинmemek için umutlu
olmanız gerektiğini biliyor. Bu yüzden özgür olmak
istediğinizde ona gitmelisiniz. Tüm bu 'Artemis'e dilekçe
vermeliyim' saçmalığını yapıyor, oysa gerçekte yapması
gereken şey
annemizin tapınağına girip yeni bir ruh çalmak. Bana
güvenin, dilekçe verecek Artemis yok."

Kulağı çok mantıksız

geliyordu. Gerçek kurgudan

daha gariptir...

Bu yeterince doğrudu ama gözleri bir türlü unutamıyordu.
Acheron... ve Stryker dışında hiç kimsede o mistik, dönen
gümüş gözler yoktu. İkisinin de siyah saçları vardı ama
Stryker gözlerinin önünde onları sarıya çevirmişti.

"Neden Acheron'u hiç sarı saçlı görmüyorsunuz
sanıyorsunuz? Onu göreceğinizden ve o zaman Daimon
olduğunu anlayacağınızdan korkuyor."

Danger eve gitmek için arabasını sokağı doğru çevirdi.
Kara Avcı dünyası ve onun içindeki yeri hakkında inandığı
her şey artık belirsizdi. Nefret ediyordu.
Bunun için Kyros. Bir insan olarak, bir adamın ona yalan
söylemesine ve değer verdiği her şeyi yok etmesine izin
vermişti.

Başka bir adamın da aynı şeyi yapmasına izin vermiş
miydi? Kime güvenebilirdi? Ona yalan söylemeyen
kimdi?

"Neden Stryker'a sana ihanet ettiğim için beni
öldürtmedin?" diye sormuştu Kyros'a, ona bildiklerini

söyledikten sonra.
Daimonlarla olan şüpheli faaliyetlerini bildirmek için
Acheron'u aramıştı.

Ona glmt. "Ona söylemeni istedim. Bu yüzden yaverime senin yaverine Rogue'a gittiğimi sylettim. Güven bana Tehlike," demişti Kyros. "Acheron buraya gelip bizimle kendisi yzlemeyecek. Çok korkacaktır."

Stryker da aynı fikirdeydi. "O haklı. Acheron'u aradın çünkü Kyros'un Daimonlarla çalıştığını ve onları öldürmediğini duyduğun için endieliydin. Şimdi Acheron sözde 'araştırması' için piyonunu gönderecek.

Sarıın adam, herkes Acheron'un bir yaveri olmadığını bilse de, Acheron'un yaveri olduğunu iddia eden biri olacak. Bir yaver yerine, Acheron'un suikastısı. Onu hemen tanıyacaksın. Beyaz bir ceket giyerek ortaya çıkacak."

Onlara gözlerini devirerek baktı. "Beyaz nlk m? Evet, doğru. Bu sadece rk değil, aynı zamanda aptalca."

"Hayır," demişti Kyros. "Beyaz Yunan ve Atlantislilerin yas rengidir."

Stryker baını salladı. "Bu sözde yaver aslında Acheron'un ölüm meleği ve ikisini de ldrmezsek Acheron hakkındaki gerçeği bilen hepinizi öldürecek."

Acheron'u ldr.

Bu, midesinin acı verecek kadar gerilmesine neden olmuştu. Acheron ona hiçbir zaman dostça davranmamıtı. Kocasından intikam almak için ruhunu Artemis'e sattıktan sonra ona gelen oydu. Ona nasıl savaacağını ve nasıl hayatta kalacağını ğretmiti. Acheron onu bu dünyaya büyük bir özenle getirmişti.

Ya da öyle görünüyordu.

"Ruhunu sattığın kişinin Artemis olduğunu nereden biliyorsun?" Stryker sormuştu. "Acheron herhangi bir kızıl saçlı

Tanrıça olarak kaltak ve kim bilebilirdi? Hiçbiriniz ruhunuzu sattığınız andan önce ya da sonra onunla tanışmış değilsiniz. Bana güvenin. Artemis çoktan öldü ve o kadın Karanlık Avcılar'a gelen kişi, Acheron'un o anda yaptığı fahişedir."

Ama eğer Stryker haklıysa, tüm bunların arkasında Acheron vardı. Acheron onları, kendilerine savaş açtığı için onu öldürmek isteyen Daimonlarla savaşmak için kendi ordusuna sahip olacak şekilde tasarlamıştı.

Bu tanıdığı Acheron'a hiç benzemiyordu.

Ama tanıdığı Acheron paranoyak denecek kadar ketum biriydi. Kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiç kimse.

Kız sorduğunda gerçek yaşını bile söylemedi.

Sonra Kyros tartışılmayacak bir noktayı açıkladı.

En can yakıcı kanıt parçası ...

"Yaşadığım tüm yüzyıllar boyunca Acheron'un sadece bir arkadaşı olduğunu biliyordum; Kyrian tekrar insan olmadan önce Trakyalı Kyrian'a hizmet eden New Orleans'lı Squire Nick Gautier. Herkes Acheron'la olan dostluğu nedeniyle Nick'in tamamen dokunulmaz olduğunu varsayıyordu. Birkaç ay önce, birdenbire, Daimon'un biri Nick'in annesini vahşice öldürdü ve Nick bir daha görülmemek ve haber alınmamak üzere ortadan kayboldu. Bunu yapanın Acheron olduğunu biliyorum, Danger. Nick onu öğrenmiş olmalı ve Ash de izini kaybettirmek için ikisini de öldürdü."

Bunu reddetmek zordu. Nick'in ortadan kaybolması toplumda ölüm çanı gibi yankılanmıştı. O iyi olmuştu

Çoğunlukla tanınan ve sevilen biriydi. Ve

annesinin ölüm şekli ...

Sanki biri birinden öç almaya çalışıyormuş gibi acımasız ve sertti.

Tehlike her şeyi anlamlandırmaya çalışarak başını salladı. "Neye inanıyorum?" diye sordu kendi kendine.

Sorun şu ki, bilmiyordu. Ve bu tam olarak Acheron'u arayıp sorabileceği bir şey. "Merhaba Ash, ben Danger. Merak ediyorum da Cherise Gautier'in ruhunu emip sonra da Nick'i inadına mı öldürdün? Bana cevap vermenin bir sakıncası yok, değil mi?"

Evet, Acheron masum olsa bile, bu konuda biraz sinirlenebilir.

Kyros güvenilir olduğunu düşündüğü Kara Avcılar'a çağrılar göndermeye başlamıştı bile. O ve Stryker planladı Stryker'a göre Daimon'un gerçek görevi onları kötü insanların ruhlarını almak üzere eğitmek için Mississippi'de bir araya getirmektir.

"Acheron bizi buna zorlayana kadar masum insanları asla öldürmedik. Başlangıçta, biz sadece toplum. Kendi türlerini yok eden ya da başlarına bela olan ve ölmeyi hak eden erkekler ve kadınlar. Şimdi, kim ya da ne olduklarına bakmaksızın, ulaşabildiğimiz herkesi öldürmekten başka seçeneğimizin olmadığı birçok zaman var.

"Kendimizi gösterir göstermez Acheron'un adamlarından biri gelip kalbimize bıçak saplamaya çalışıyor. İçinizden biri bizi öldürmeden önce beslenmek için hızlı hareket etmeliyiz. Kimseye zarar vermek istemiyoruz, özellikle de masum Dark'a-Avcılar. Neden çoğu zaman kaçtığımızı düşünüyorsun?

sizinle savaşmak yerine sizi görmek mi? Kara Avcıların bu olayda masum olduğunu biliyoruz ve hiçbirimiz sizi kr ve aptal olduğunuz işin öldürmek istemiyoruz. Peşinde olduğumuz Acheron, onun talihsiz köleleri değil.

"Hepiniz onun tarafından bizim hakkımızda hiçbir soru sormamaya programlandınız. Bunu hak ettiğimizi düşünerek kr körüne öldürüyorsunuz ama işte karşınızda duruyorum, sizi öldürmeye çalışan bir canavar değilim. Ben sadece bir insanım, tıpkı sizin gibi. Seviyorum ve ihtiyaım var. Tek istediğim barış içinde yaşamak ve masumları öldürmek zorunda kalmamak.

"Peki Acheron neden size yalan söyledi? Bir gün hepinizin onun hakkındaki gerēėi ğrenmenizden korkuyor. Hakkındaki gerēėi
Karanlık Avcısı olmak. Eğer insanları öldürür ve ruhlarını alırsanız, Acheron'un sahip olduğu gçlere sahip olabilirsiniz. Bir tanrının güçlerine sahip olabilirsiniz."

Kesinlikle yalan söylüyordu. Bu kadar kolay olamazdı.

Danger iş geēirerek arabasını garaj yoluna çekti ve düşüncelerini toparlamak işin elinden geleni yaptı. Bu gece net bir cevap bulamayacaktı. Büyük olasılıkla yarın da olmayacaktı.

Garajda Keller'ın yeşil cipini gördü. Lanet olsun. Bu gece onun beş bin sorusu işin hiç havasında değildi. Bunu çözmeye çalışırken olmazdı.

Arabadan indikten sonra, evine doğru ilerledi. ve anahtarlarını tezgahın üzerine bıraktı. rktc bir sessizlik vardı. Radyosunu amamak ya da bir arkadaşıyla hararetli bir telefon konuşmasının ortasında olmamak Keller'a hiç yakışmıyordu.

"Keller?" diye seslendi, oturma odasına doğru ilerlerken biraz gergin hissediyordu.

Kapı aralığında durakladı ve yaverini, koltuğunda oturan tanımadığı bir adamın karşısındaki kanepede huzursuz bir şekilde yığılmış otururken buldu. Görebildiği tek şey Sarışın başının arkasına. Yine de onun çok sert ve resmi oturduğunu anlayabiliyordu. Bu bir komuta pozuydu.

"Hey, Tehlike," dedi Keller onu kapıda görünce gergin bir selamlamayla. "Bir misafirimiz var. O, şey... Ash'in yaveri."

Onun sözleriyle buz kesti. Adrenalinin etkisiyle kalbi hızla çarpmaya başladı.

Adam yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru döndü. Danger'ın bakışları hızla adamın simsiyah giysilerinin üzerine giydiği beyaz cekete kaydı. Sanki ona ya da bir başkasına kendisini sorgulama cesareti veriyormuş gibi tüm küstahlığıyla orada dikilişine.

Giydiği her şey siyahtı, palto hariç... ve palto Daimon gibi sarışın olan Ash'in yaverine aitti...

Bölüm 4

Danger'ın "misafirine" tepkisi hızlı ve otomatikti, Ve bu, onun tarafından önceden planlanmadan oldu. Hançerini çıkardı ve doğruca adamın kalbine fırlattı.

Onu şoke eden adam, tıpkı iyi bir Daimon'un yapacağı gibi altın tozuna dönüştü.

"Mère de Dieu," diye nefes aldı.

Kyros haklıydı. Adam ...

Sağ tarafındaki kapıdan odaya giriyor!

Adam kibirli bir çalımla ve pek de eğlenceli olmayan bir sırıtışla odaya girdiğinde kadının çenesi düştü. Adam onun önünde durmak için hareket ederken alaycı bir bakışla onu kıştırdı.

Hançeri, adam toza dönüştükten sonra düştüğü yerden fırlayıp adamın eline saplandı.

Kabzasını önce ona uzattı. Onun üzerinde tekrar kullanacağından en ufak bir korkusu olmadığı acı verici bir şekilde belliydi.

"Lütfen tiyatroyu bırakır mısınız? Gerçekten nefret ediyorum. Bunu yapmak. Bu beni cidden sinirlendiriyor ve mükemmel bir gömleği mahvediyor."

Danger, adamın siyah balıkçı yakasında hançerin girdiği yere bakarken ağzı açık kalmıştı. Hiç kan yoktu. Yara da yoktu. Hiçbir şey yoktu. Kırmızı bir iz bile yoktu. Sanki hiç bıçaklanmamış gibiydi.

Rüya görüyorum.

"Nesin sen?" diye nefes aldı.

Ona kuru, neredeyse sıkılmış bir bakış attı. "Peki, eğer Beni bıçaklamadan önce dinleseydin, 'Ben Acheron'un yaveriyim' kısmını duyardın. Görünüşe göre bu bir şekilde kulağınızdan kaçtı ve beni bir iğne yastığı sandınız."

Kesinlikle sümüklü bir piçti. O da onu nasıl öldürmeye çalıştığını görünce bir dereceye kadar sümüksüklüğü hak ediyordu. Yine de biraz daha anlayışlı olabilirdi, Özellikle de Stryker ve Kyros'a inanılacak olursa, buraya onu öldürmek için gönderilmişti.

Keller kanepeden, "Gerçekten çok tatlı yetenekleri var, Tehlike," dedi. "Bütün Daimonların patlamasını ama bunu nasıl yaptığını bana söylemiyor."

Danger hançerini Alexion'un elinden aldı, sonra hiç düşünmeden siyah balıkçı yakasındaki yırtığa dokundu. Altında katı bir his vardı. Gerçektir. İpek ve yün kumaşın altında soğuk bir deri vardı ve bu deri sert ve erkeksiydi.

Yine de insanlar Daimon'lar gibi parçalanmadı ve hiçbir Daimon öldükten sonra yeniden ortaya çıkmadı ...

O anda ondan dehşete kapılmıştı ve dehşet Danger St. Richard'ın hissettiği bir şey değildi. Asla.

Alexion onun yumuşak parmaklarını etinde hissedince dişlerini sıktı. Kadını izlerken vücudu kükreyerek canlandı. Onu trajik bir şekilde yanlış giden bir laboratuvar deneyine sahip bir bilim adamı gibi inceliyor. Bir Kara Avcısına göre çok kısaydı, bu da Artemis'in bu kadından alışılmadık bir şekilde hoşlandığı anlamına geliyordu. Tanrıça, savaştıkları Daimonlarla eşit boyda olan Karanlık Avcıları yaratmayı tercih ediyordu.

En fazla beş iki ya da üç yaşında olan Dangereuse minyon yapılı ve atletikti. Son zamanlarda onu birçok kez sforada görmüştü.

Mississippi Karanlık Avcıları'nın ne yaptığını izliyordu.

Onda ilgisini çeken bir şey vardı. Hâlâ içindeymiş gibi görünen bir masumiyet. Çoğu Karanlık-Avcı insan ihanetleri, ölümleri ve görevleri yüzünden bıkkınlık duyardı. Ama bu kız... Sonsuz yaşamın sık sık getirdiği kinizmden kaçınmış gibi görünüyordu.

Elbette, Kara Avcı yıllarına göre gençti.

Yine de, ölümsüzlüğünün tadını çıkarmasını sağlayan o içsel ısıltıyı kaybettiğini görmek utanç verici olurdu. O da bunu hissedebilmeyi ne kadar isterdi. Ama çok fazla zaman ve Umut, onu uzun zamandır yok etmişti.

Koyu kestane rengi saçları uzun bir örgü halindeydi, Sırtından aşağıya doğru sarkıyordu, ama bir parçası solgun yüzünün etrafında kıvrılmak için kaçmıştı. Yüz hatları melek gibi ve narindi. Eğer arabası ve kendinden eminliği olmasaydı, kırılğan görünebilirdi.

Yine de onda kırılğan hiçbir şey yoktu. Dangereuse kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapabilirdi ve o da bunu çok iyi biliyordu. Yeni Kara Avcılar'dan biri olarak, sadece birkaç yüz yaşındaydı ve Karanlık Avcılar'ı kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Fransa'daki devrim sırasında ailesinin soylu yarısını giyotinden kurtarmıştı. Bu, kendisi için belirlediği muazzam bir görevdi ve ihanete uğramamış olsaydı başarabilirdi.

Kadının hayatında gördüğü en öpülesi ağza sahip olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Dolgun ve gür dudakları, bir erkeğin geceleri tatmayı hayal ettiği türdendi. O ağız

Şimdi onu baştan çıkararak ve saf, katıksız cennet vaadiyle çağırıyordu.

Ayrıca tatlı manolya ve kadın kokuyordu.

En son bir kadın bedeninden zevk almasının üzerinden iki yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Başını eğip yüzünü onun yumuşak, hassas boynuna gömmek ve kokusunu içine çekmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Teninin yumuşaklığını aç dudaklarında hissederken, oradaki esnek etin tadına baktı.

Ah, onun kıvrak vücudunu kendi vücuduna bastırmak, tercihen ikisi de çıplakken...

Ama sonra -onun varlığına verdiği ilk tepki göz önüne alındığında- onun tarafından hırpalanmaya daha iyi tepki vereceğini düşünmedi.

Yazık.

Danger karşısındaki adama bakarken ani bir korkuyla yutkundü. Tıpkı Stryker'ın önceden söylediği gibiydi... beyaz kaşmir ceketine kadar.

Hepsi doğru. Hepsi.

Acheron'un otoritesini sorguladıkları için onları öldürmeye gelen Acheron'un kişisel yok edicisiydi. Aniden haç çıkarma ihtiyacı hissetti ama kendini tam zamanında yakaladı. Yapması gereken son şey ondan korktuğunu belli etmektir.

Son derece batıl inançlı ve Katolik annesi ona çocukken hep şeytanın bir melek yüzü giydiğini söylemişti.

Bu durumda, bu kesinlikle doğrudu. Karşısındaki adam şüphesiz kendi cinsiyetinin en seçkin örneklerinden biriydi.

Koyu sarı saçlarında altın rengi vurgular vardı ve yakasının üst kısmını fırçaladı. Saçlarını rahat bir tarzda, mükemmel erkeksi yüzünden geriye doğru savurarak takıyordu. Onun iyi-

Yontulmuş yanakları, ona vahşi ve hiddetli bir görünüm katan iki günlük bıyıklarla kaplıydı.

Onun gözleri de tıpkı kendisinininkiler gibi bir Kara Avcı'nın gece yarısı siyahıydı ama yine de onun onlardan biri olmadığını hissetti. Bir kere, onun Karanlık-Avcı yeteneklerini tüketmiyordu.

Aşırı bir güç ve ölümcül bir tehlike havası vardı. ondan yayılıyordu. Etraflarındaki havada dalgalandı ve cızırdadı ve ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu, kendini kayıtsızlıktan başka bir şey göstermemeye zorlayarak. Gerçi daha önceki hançer fırlatışı büyük olasılıkla onun varlığına karşı pek de kararsız olmadığı konusunda onu uyarmıştı.

Evet, bu gerçekten akıllıca bir hareketti. Tek yaptığı buydu. onun hakkında bildiklerine ihanet etmekteki çabukluğu karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Tek umudu, pişman olacak kadar yaşamamış ya da ölmemiş olmasıydı.

Gülümsemesi hınzırca ve rahatsız ediciydi. "Beni sen davet ettin."

Bu Ash'in Daimon olmasıyla ilgili bir oyun muydu? Hiçbir Daimon davet edilmeden birinin evine giremez.

Yoksa sadece boş bir yorum mu yapıyordu?

Her iki durumda da onu karşılamaya hazır değildi... henüz değil. "Ash'i buraya ben davet ettim. Seni değil. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Alexion." Sesi derin ve kültürlüydü. Yabancı bir aksanın sadece belli belirsiz bir izi vardı ama bunun hangi milletten geldiğini bilmiyordu.

"Alexion...?" diye sordu, soyadının ne olduğunu merak ediyordu.

Bu konuda açık sözlü değildi. "Sadece Alexion."

Keller sandalyesinden kalkıp onlara katıldı. "Ash onu birkaç haftalığına buraya gönderdi ve sizin Sahte Karanlık Avcısı hakkında söylediklerinizi kontrol etmesini istedi."

Keller'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Alexion sana böyle mi söyledi?"

Sanki yanlış bir şey yapmış olabileceğini fark etmiş gibi gerildi. "Evet, ama sonra Ash'i kendim aradım ve o da doğruladı."

İyi ki adamın sözüne inanmamıştı. "Ash başka bir şey söyledi mi?"

"Sadece Alexion'a güvenmek için."

Evet, doğru. Sanki çıplak ayaklarının dibinde tedirgin bir kobraya güvenebilirmiş gibi.

Danger, Alexion'a tekrar hitap etmeden önce hançerini kınına soktu. "Görünüşe göre çok erken konuşmuşum. Bu gece Rogue olayını ben de kontrol ediyordum ve her şey yolunda, bu yüzden artık Ash'e dönmekte özgürsün."

Alexion'un kara gözleri ona dikildi. "Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Yalan söylemiyorum."

Başını eğdi, böylece sadece onun duyabileceği kadar alçak bir tonda konuşabildi. Adamın yakınlığı rahatsız edici ve yoğundu. Adamın nefesi tenine değdikçe kadının tüyleri diken diken oluyordu. "Bilgin olsun Dangereuse, bir yalanın kokusunu dokuz mil öteden alırım."

Gözlerindeki derin merakı görmek için başını kaldırdı... Kaşlarını çattı. Gözleri artık siyah değil, neredeyse parlayan tuhaf bir ela yeşiline dönüşmüştü.

O da neydi öyle?

Alexion, şüphesiz gözünü korkutacağını umduğu sert bir bakışla onu kıstırdı. Ama işe yaramadı. Tehlike hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından korkutulmayı reddediyordu. O kendi hayatını

Tıpkı insan hayatını yaşadığı gibi ölümsüzdü ve onu korkudan titretmek için bu ... kişiden daha fazlası gerekecekti.

Yapabileceği en kötü şey onu öldürmektir ve zaten ölü olduğu için ...

Daha kötü şeyler de olabilirdi, diye düşündü.

Tekrar konuştuğunda sesi ilkel bir hırıltıdan öteye gitmiyordu. "Tek gerçek sorum şu: Neden Rogue'unu koruyorsun?"

Cevap vermeden uzaklaştı. "Keller? Seninle özel olarak konuşabilir miyiz?"

Alexion buna kısa bir kahkaha attı. "İkinizi yalnız bırakayım da beni içeri aldığı için ne kadar mutsuz olduğunuzu ona anlatın." Misafir odalarına giden koridora yöneldi.

Danger dişlerini sıktı. Sakın bana Keller'ın onu evime yerleştirdiğini söyleme!

Bundan daha iyisini bilmeliydi. Ona danışmadan nasıl böyle bir şey yapabilir? Bu kadar, o kızardı ve bu sefer ciddiym.

Alexion'un onları yalnız bıraktığından emin olana kadar bekledi ve Alexion'un duyamayacağı şekilde sesini alçalttı. "Bu gece ne oldu böyle? Biri seni dövmüş gibi görünüyorsun."

"Onlar yaptı. Bir grup Daimon'la karşılaştım ve onlara geri çekilmelerini söylediğimde artık dokunulmaz olduklarını söylediler.

Karanlık-Avcılarla birlikte çalıştıklarını ve bir Yaveri yemek istiyorlarsa bunun sorun olmadığını söylediler."

Efendi'sini dövmeye cüret ettikleri için öfke içinde kamçılandı. "Sana saldırdılar mı?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Hayır, ben kendi kendimi dövdüm. Sen ne düşünüyorsun?"

İçeri girdiğinde plazma televizyonun neden açık olmadığını anladığında onun alaycılığını görmezden geldi. Paramparça olmuştu.

"Televizyona ne oldu?"

Keller ona baktı ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Alexion pek konuşmuyor, ben de döndükten sonra evde biraz gürültü olsun diye kanalları değiştiriyordum. QVC'de durup şu havalı video kamerayı görene kadar her şey yolundaydı reklam yapıyorlardı ve sonra bir baktım ki patlamış. Televizyondan mı yoksa Alexion'un QVC'ye karşı bir şeyi olduğundan mı emin değilim."

Tanrı'ya ve azizlerine şükürler olsun ki yaveri de havaya uçmamıştı.

"Peki Alexion az önce nereye gitti?" diye sordu.

"Onu Ash'in her ziyaretinde kullandığını söylediğin misafir odasına yerleştirdim."

Onu boğmamak için yumruğunu sıktı. "Anlıyorum." Adam

ona endişeli bir kaş çattı. "Ben yanlış bir şey yapmadım, Öyle mi yaptım? Benden yapmamı istediğin şeyi yaptığımı sanıyordum. Sen burada olmadığın için sana sorabildim. Bana kızgın mısın?"

Evet, ama onunla bu konuya girmek istemiyordu. Tüm bunlardan habersiz kalırsa belki Alexion onu bağışlayabilirdi.

Her iki durumda da Keller'ı tehlikeye atmayı reddetti. Onun aksine, o ölümlüydü ve onu çok seven bir ailesi vardı.

"İyisin, tatlım. Neden daha fazla geç olmadan eve gitmiyorsun?"

Neyse ki yaveri itiraz etmedi ve kızın sesindeki hafif korku titremesini fark edemeyecek kadar kalın kafalıydı. İçinde Alexion'un savaştırmak istemesi durumunda Keller'ın buradan gitmesini ve güvenli bir şekilde evinde saklanmasını istiyordu.

"Tamam, Danger. Yarın gece görüşürüz."

"Ahh..." Danger bunu duyunca çark etti. "Neden birkaç gün izin almıyorsun? Montana'daki kız kardeşini görmeye git."

Kaşları daha da çatıldı. "Neden?"

Ona hissetmediği bir gülümseme sundu. "Acheron'un yaveri yanımda. Eminim yapabilir."

"Bilmiyorum," dedi burnunu kırıştırarak. "İyi görünüyor, ama sanırım her ihtimale karşı eve yakın duracağım. Ne olacağını asla bilemezsiniz."

"Keller..."

"Bana bulaşma, Tehlike. Benim bir numaralı görevim seni korumaktır. İnsan olabilirim ama ben senin yaverinim ve bu pozisyonun getirdiği tüm riskler de buna dahil. Tamam mı? Ben bu dünyada büyüdüm ve bazen gerektirdiği tüm garip şeyleri biliyorum. Ne olduğunu bilmediğimiz bir zamanda seni bırakıp gitmeyeceğim."

Daimonlarla çalışıyorum. Son zamanlarda sebepsiz yere kaçmak için çok fazla tuhaflik duydum."

Bunun hiçbir kısmına itiraz edemezdi. Sadakati onu çok ısıtmıştı ve bu yüzden tüm bunlar bittiğinde onun yerine yeni bir yaver isteyecekti. Son şey istediği şey duygusal olarak birine bağlanmaktır, özellikle de yaşlılıktan ölecek ve onu mahvedecek birine.

Hayatında daha fazla kaybetmek istemeyeceği kadar çok değer verdiği insanı kaybetmişti. Efendi Konseyi bunu biliyordu ve Kara Avcı saflarına katıldığı günden beri, beş yıldan fazla bir süre boyunca hiç yaveri olmamıştı.

Ve asla çocuğu olan biri değil. Bazı yaraların deşilmesine gerek yoktu.

"Pekâlâ," dedi ona sessizce. "Eve git, ben seni aramaya devam edeceğim."

Keller başını salladı, sonra hafif ceketini topladı ve gitti.

Bir kez olsun dinlediği için minnettar olan Danger, Alexion'un odasına doğru ilerlerken derin bir nefes aldı. Onu gerçekten burada istemiyordu ama başka ne yapabilirdi ki?

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun.

Onun evinde olduğu sürece, onu izleyebilirdi. ve ne yaptığını görmek istiyordu. Kyros'a ve onun ajandasına hâlâ tam olarak ikna olmadığından bahsetmeye gerek bile yoktu. Son zamanlarda pek çok tuhaf şey duymuştu, bunlara şu söylenti de dahildi. Bazı yerel Karanlık Avcıları insan kanı içiyordu. Tek bildiği, Kyros'un onlardan biri olduğu ve şu anda sadece kendisinin bildiği nedenlerle ona tuzak kurduğuydu.

Tüm bunlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar, soğukkanlı davranacak ve neler olup bittiğini kendi gözleriyle görecek. Ama bunu düşünürken bile içini bir ürperti kapladı. Alexion'un savaşabileceğinden emin olmadığı bazı inanılmaz güçleri vardı. Bir kadın, kanı akmayan bir adamı nasıl öldürebilirdi?

Bölüm 5

Üst kattaki koridorun sonunda, Danger misafir odasının kapısını iterek açtı ve Alexion'u ders çalışırken buldu. Topladığı Fabergé yumurtalarından biri. O başlamıştı Koleksiyonu yaklaşık kırk yıl önce, babasının büyükannesini ziyaret etmek için Prusya'ya yaptığı yıllık seyahatlerden her zaman getirdiği Malowanki yumurtalarını hatırlattıkları için oluşturmuş. Öldüğü yıla kadar Babcia, Prusya mirasını hatırlatması için Malowanki yumurtalarını her biri için yarattığından emin olurdu. Paskalya'nın güzelliği.

Danger'ın bir insan olarak dikkatle koruduğu o değerli, renkli yumurtalardan hiçbiri hayatta kalmamıştı. Onları aristokrasinin anlamsız israfı olarak nitelendiren kocası, o öldükten sonra onları yok etmekten büyük zevk almıştı.

O adamdan nasıl da nefret ediyordu. Ama en çok da birine güvendiği ve onun kendisini böylesine kandırmasına izin verdiği için kendinden nefret ediyordu.

Bir daha asla bu kadar aptal olmayacaktı.

Gözlerini Alexion'a dikerek onu izlemek için kapıyı daha da araladı. Modern kıyafetleri, Alexion'un birebir kopyası olarak tasarladığı odada oldukça eğreti duruyordu. içinde büyümüşü. El oyması Barok yatak Paris'ten ithal edilmişti ve kan kırmızısı ve kırmızı renklerle süslenmişti. altın yastıklar ve yorgan. Altın rengi perdeler yastıklı yarım test. Bu oda için antikalari seçerken çok zaman harcamıştı.

Burası onun dünyasının son parçasıydı ve birçok açıdan bir zaman kapsülüydü. Burada bazen, kendi dünyasının

Babasını bir an için görmek... kardeşlerinin hafif kahkahalarını duymak.

Tanrım, hepsini nasıl da özlemiş.

Keder içinde kabardı ama kendini tuttu. Ağlamaya gerek yoktu. Yüzyıllar boyunca Atlantik'i dolduracak kadar gözyaşı dökmüştü.

Geçmiş geçmişte kalmıştı ve bu da şimdiki zamandı. Gözyaşları ailesini geri getirmeyecek ve hayatını hiçbir şekilde değiştirmeyecekti. Tek yapabileceği ileriye ve yukarıya doğru hareket etmektir, ve bir daha kimsenin onu kandıramayacağından emin olmak için.

Şimdilik Alexion şimdiki zamandı ve onun düşmanıydı.

Neoklasik tarzdaki küçük tuvalet masasının önünde durmuş, yumurtayı büyük elinde dikkatle tutuyordu. koleksiyonlarını ne kadar çok sevdiğini anlamıştı. Kendine rağmen, kapatıp standına geri koyarken adamın dokunuşundaki nezaketten etkilenmişti.

Adam orada dururken inanılmaz derecede yakışıklıydı ve vücudu ona onu şaşırtan bir yoğunlukla tepki verdi. Yeni tanıştığı birinden etkilenmek onun yapacağı bir şey değildi. Sıcak

Filmlerdeki ve dergilerdeki Hollywood aktörleri bir yana, normalde bir erkeğin vücuduna karşı böylesine güçlü bir arzu hissetmesi için uzun süre yanında olması gerekirdi. Tabii ona karşı bir arzu duyduysa. Çoğu zaman, herhangi bir erkeği kabul edebilir ya da terk edebilirdi.

Ama aslında uzanıp ona dokunmak istiyordu. Ve bu hiç olmadı.

Alexion onun varlığını cızırtılı bir okşayış gibi hissediyordu. Sanki her yaklaştığında onun ruhuyla temas kuruyormuş gibiydi.

onu. Dokuz bin yıldan uzun süredir bir ruha sahip olmadığı için bu tamamen imkânsız bir şeydi.

Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordu ama vücudu onun varlığına çılgınca tepki veriyordu. Döndüğünde onu kapı aralığında, temkinli, neredeyse öfkeli bir ifadeyle kendisini izlerken buldu.

Ondan korkuyordu ve bu korku yüzünden kendine kızıyordu, bunu derinden hissedebiliyordu. Ama bunu gizlemek için çok çabalıyordu.

Bunun için ona saygı duyabilirdi.

Sonunda, ondan korkması akıllıcaydı. Onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirdi. Yine de ona zarar vermek istemedi.

Garip bir nedenden ötürü, onun kendisinden korkmasını bile istemiyordu ve bu daha önce hiç tecrübe etmediği bir şeydi. Genellikle insan formundayken, bu korkuyu Karanlık Avcıların gözünü korkutmak ve onları hizaya getirmek için kendi yararına kullanırdı. İçinde tam bir tanrının güçleri vardı. İsteddiği canı alabilme yeteneği...

İnsanın, Apollite'in ya da Kara-Avcı'nın kavrayışının çok ötesinde şeyler duyabiliyor ve görebiliyordu.

Yine de orada dururken kafasında tek bir şey yankılanıyordu -Kahkahasının sesi. Daha bu akşam Daimonlarla dövüşürken onun kahkahasını duymuştu. Ondan yayılan gür, müzikal bir sesteki bu. İçten.

Tekrar duymak istedi.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Dangereuse."

Meydan okurcasına sertleşti. "Adım Tehlike," diye düzeltti. "Uzun zamandır Dangereuse adını kullanmadım."

Başını ona doğru eğdi. Geçmişiyile ilgili yaptığı araştırmalardan annesinin hayran olduğu Akitanya'lı Eleanor'un büyükannesinin adını aldığını biliyordu. Hayatı sadece kendi şartlarına göre yaşamış ve toplumsal kuralları hiçe saymış büyük bir düşes. Karşısındaki minyon kadına yakışan bir isimdi bu. "Bağışlayın beni."

Özrü onu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Ve bil diye söylüyorum, senden korkmuyorum."

Onun cesur sözleri karşısında gülümsedi. O sert biriydi, hayır- Saçma sapan bir kadındı ve insanken de böyle olup olmadığını merak ediyordu. Ama bir şekilde bundan şüpheliydi. İçine doğduğu dünya böyle bir kasırgaya tahammül edemezdi. adil cinsiyetten kişilik.

Hiç şüphe yok ki onun asiliğini bastırırlardı, kucaklamazlardı.

Odaya bir adım attı. Koyu renk gözleri onun zayıf noktasını ararken deliciydi.

İyi şanslar, ma petite. Bende hiç yok.

"Peki, senin hikâyen ne?" diye sordu. "Ash'in yaveri olduğunu söylüyorsun. Mavi Kan mısın, Kan Ayini mi, yoksa başka bir şey mi?"

Alexion onun sorusu karşısında gülümsemesini bastırdı. Mavi Kanlar, uzun bir Sincap neslinden gelen Sincaplardı. Kan Ayinleri, kendi dünyalarının kurallarına uyulmasını sağlamakla görevli Sincaplardı. Kara Avcıları korurlar ve diğer Sincaplar için bir polis gücü oluşturmurlardı. Elbette, Sincaplar Konseyi var olmadan önce de Acheron'a hizmet ediyordu. O gerçek bir Squire değildi. O Acheron'un Alexion'uydu, İngilizceye gerçek bir çevirisi olmayan Atlantisçe bir terimdi.

Kısacası, Acheron ve Simi'yi korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ve gerçekten "ne olursa olsun" demek istedi.

Vicdanı yoktu. Ahlakı yoktu. Onun dünyasında tek doğru Acheron'un iradesiydi. Onunla ilgili her şeyi yönetiyordu. Evet,

Acheron ile zaman zaman tartışabilirdi ve tartıştı da. Her şeyin sonunda, o Acheron'un koruyucusuydu. Kendisi için kişisel veya fiziksel bedeli ne olursa olsun her zaman Acheron'un yararına olanı yapardı.

Yine de ona durumuyla ilgili gerçeği söyleyemedi. Sadece o, Simi, Artemis ve Acheron onun patronla olan gerçek ilişkisini bilebilirdi.

"Ben bir midye çipiyim," diye cevap verdi yaver argosuyla, yani Acheron onu yaveri olarak işe almıştı. Bir bakıma, bu neredeyse doğrudu.

"Ne zamandır ona hizmet ediyorsun?"

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attı. "Çoğu gün sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

Koyu renk gözleri ona şüphe ve zekâ parıltıları saçıyordu. Kendi iyiliği için fazla zekiydi. Ve onun için fazla seksiydi.

Ona yaklaştıkça onu sorgulamayı hâlâ bitirmemişti... o kadar yakındı ki artık kokusunu alabiliyordu. Kadının tatlı kokusu zihnine nüfuz etti ve onun yatağında çıplak ve uysal bir şekilde yattığı görüntüler yarattı.

"Ben seni bıçakladıktan sonra hançerle tekrar ortaya çıktığın o küçük numarayı nasıl yaptın?"

Sorusu üzerine ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve kokusunu alabilmek için daha da yakına eğildi.

saçları ve teni. İçinden ılık bir viski gibi geçti, şok edici ve canlandırıcıydı.

Bu onun kanını kaynattı, sikini sertleştirdi.

"Bana gerçekten aklında ne olduğunu sor Tehlike," dedi, sesi şehvetiyle derinleşmişti. "Oyun oynamaktan hoşlanmıyorum. Biz İkiniz de benim insan olmadığımı biliyorsunuz, bu yüzden beni anlamaya çalışırken etrafımda dolanıp kibarca şarkı söyleyip dans etmeyelim. dışarı."

Danger onun yakınlığından ürperirken bile açık sözlülüğünü takdir ediyor gibiydi. Kirpiklerinin altından ona baktı. Bu bakış ona uzun zamandır hissetmediği şeyleri hissettirdi. Onun kafasının karışık ve kararsız olmasını gerçekten önemsiyordu. Onu yatıştırmak istiyordu ve bu Onun için şok edici olmanın ötesinde.

"Acheron için casusluk yapmaya mı geldin?"

Bu düşünceye güldü. "Hayır. Güven bana, o onun için casusluk yapacak birine ihtiyacı var. Bir şeyi öğrenmek isterse, öğrenir."

"Nasıl yani?"

Göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için uzanıp yanağına dokunmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Teni kusursuz ve baştan çıkarıcıydı. Diline değdiğinde daha da yumuşak olacağına şüphe yoktu...

"Söylediklerimde ciddiydim Tehlike. Acheron kendi başına bir şeyler bulabilir. Casusluk bana ihtiyaç duyacağı son şey."

Danger bu adama duyduğu çekimden ve adamın sorularına cevap verememesinden son derece rahatsız olmaya başlamıştı. Onu öpmesi mi yoksa tekmelemesi mi

gerektiğinden emin değildi.

Bakışlarının sıcaklığı yakıcıydı. Sinir bozucuydu. O kadar yoğundu ki neredeyse ellerini üzerinde hissedebiliyordu.

Ona sokulmak için açıklanamaz bir arzu duyuyordu. Nefes nefese, adamın açlığını ona karşı kullanmaya karar verdi. Parmak uçlarında ayağa kalktı ve ona o kadar yaklaştı ki yanakları neredeyse birbirine değecekti. Onu izledi. gözlerini kapadı ve keskin bir nefes aldı.

Adam geri çekilmeyince kulağına fısıldadı. "Gerçekten neden buradasın?"

Cevap verdiğiğinde sesi derin ve kalındı. "Seni korumak için."

Tehlike, doğrudan ortaya çıkıp Acheron'un yok edicisi olduğunu itiraf etseydi daha fazla şaşıramazdı. O Aralarına daha fazla mesafe koymak için ondan uzaklaştı. Bir adam onu çıplak hayal ediyormuş gibi bakarken doğru düşünmek zordu. "Beni neyden koruyacaksın?"

Yine de o ürkütücü yeşil gözler yoğun açlığıyla onu delip geçti. "Seni ölü görmek isteyenler. Tehlikeli bir yerdesin, Tehlike. Rogue'a dönüşen kişi ona ihanet ettiğini öğrenirse seni anında öldürecektir."

Tuhaf, Kyros bu konuda oldukça anlayışlı davranmıştı.

"Beni öldüremez ve bunu sen de biliyorsun. Hiçbir Kara Avcı bir başkasına zarar veremez."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Buna gerçekten inanıyor musun? Bir Kara Avcının diğerini bir kapıya, arabaya ya da başka bir şeye kelepçeleyip gün doğumu için dışarıda bırakamayacağını söyleyen hiçbir şey yok. Birbirinize zarar veremezsiniz, doğru. Ama var.

kendinizi tehlikeye atmadan dūřmanınızı gūn yūzūne
ıkarmanın birçok yolu vardır."

Hiç dūřūnmedięi bir bořluk vardı. Ama belli ki o
dūřūnmūřtı.

"Peki bu bilgiyi nasıl elde ettiniz? Kaç tane Karanlık-
Avcılar size gūvendikten sonra gūn ıřıęına maruz kaldınız
mı?"

Acı acı gūldū. "Senin ya da bir bařkasının ōlmesini
isteseydim, Tehlike, gūneřin doęmasını beklemek zorunda
kalmazdım."

"O zaman beni neyden korumak istiyorsun?"

Gōzlerini ondan kaçırdı. "Bunu sana
sōyleyemem." "Dene bakalım."

"Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sōylesem bile
bana inanmazsın."

Bir ıkılmazdaydılar. Ona bir sebep gōsterene kadar
gūvenmeyecekti -ve muhtemelen o zaman bile
gūvenmeyecekti- ve evinde gūvenemeyeceęi bir adamın
olması isteyeceği son şeydi. "Bu durumda, burada Acheron
için casusluk yaparken bir otelde kalmanı istesem anlayışla
karşılar mısın?"

Yūzūnde eęlenen bir ifade vardı ve kısa, sinsi bir kahkaha
attı. "Bu gece Kyros'la buluştun ve seni kendi asi davasına
ekmeye alıştı. Ona inandın mı?"

Bunu nereden biliyordu? Bu tam olarak onun yayınladığı bir
şey değildi. Sheez. Acheron kadar her şeyi bilen biri gibi
gōrūnūyordu ve bu onu kızdırmaya bařlamıřtı. "Neden
bahsettiğinizi bilmiyorum."

Aralarındaki mesafeyi kapattı. Varlığı odada devasa boyutlardaydı, ezici ama garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Sanki içinde bir şey yatıştırıcı titreşimler yayıyordu. Feromonlarından bahsetmiyorum bile. şişelenip satılmalı. Cinsel açıdan son derece çekici biriydi. Acheron, onu baştan çıkaran o garip "beni yap" faktörüne sahip olan tanıdığı diğer tek kişiydi. yanına yaklaşan herkesin kıyafetlerini çıkarıp onu kötü bir oyun gecesi için aşağı atıyordu.

Neyim var benim?

Şehveti hiç böyle hissetmemişti.

"Biliyor musun," dedi Alexion derin bir ses tonuyla, "bir aktris için kesinlikle yalan söyleyemezsin. Lanet olsun."

Onun sözleri karşısında kaskatı kesildi. "Pardon?"

"Beni duydun. Peki Kyros sana hangi yalanı söyledi? Umarım en azından 'yaşlı Acheron bir Daimon' yalanından daha yaratıcıdır. Beklemede kalın."

Hangisinin onu daha çok şaşırttığını bilmiyordu. Acheron hakkında söylenenleri biliyor olması mı yoksa Kyros'tan sanki onu şahsen tanıyormuş gibi bahsetmesi mi? "Kyros'u nereden biliyorsun?"

"İnanın bana, onun hakkında her şeyi biliyorum."

Danger'ın kafası şimdi daha da karışmıştı. Alexion ona doğruyu mu söylüyordu? Yoksa Acheron hakkındaki gerçeği mi kullanıyordu?

Daimon olmak onun dikkatini dağıtmak için mi? Gerçek olabilecek bir şeyle alay etmekten daha iyi ne olabilir ki?

Kime inanmıştı? Hayalperest görünen Kyros'a mı yoksa cinayete meyilli görünen karşısındaki adama mı?

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onu dikkatle izledi. "Söyle bakalım, Acheron bir Daimon mu?"

O ürkütücü yeşil ela gözlerini ona dikti. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ve bu dürüst bir gerçektir. "Mantıklı geliyor. O Atlantisli ve hepimiz Daimonların aslen oradan geldiğini biliyoruz."

Alexion onunla alay etti. "Acheron Yunanistan'da doğdu ve Atlantis'te büyüdü. Bu onu bir Daimon ya da Apollite yapmaz."

Yine de dikkate alınması gereken daha fazla kanıt vardı. "Asla yemek yemez."

"Emin misin?" diye alay etti. "Senin önünde yememesi, hiç yemediği anlamına gelmez."

Tamam, böylece onun yerine kendi fikrini ortaya koymuş oldu. Kyros'un bir aptal olabileceğini bilmek onu biraz daha iyi hissettirdi.

Ama tüm bunların içinde hâlâ mantıklı gelmeyen bir parça vardı. Alexion'un henüz açıklamadığı bir parça. "Peki ya sen? Eğer Kyros bu kadar yanılıyorsa, buraya beyaz önlüğünü giyip geleceğini nereden biliyordu? hepimizi yargılamaya çalışıyorsun, ha?"

Alexion onun sorusu karşısında dondu kaldı. Cam kırıkları gibi içinden geçti. "Pardon?"

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Buna verecek bir cevabın yok, değil mi?"

Hayır, öğrenmedi. Kyros'un ondan haberdar olması imkânsızdı. "Beni nereden bilebilir ki? Varlığımdan kimsenin haberi yok."

"O zaman o haklı," dedi suçlayıcı bir ifadeyle. "Amacın hakkında bana yalan söylüyorsun. Hepimizi öldürmek için buradasın. Sen Acheron'un suikastçısısın."

Sözleri içinden geçerken Alexion nefes alamıyordu. Bunu kim nasıl bilebilir? Bu mümkün değildi. Acheron kimsenin onun varlığından haberdar olmaması için büyük özen göstermişti. "Hayır, değilim. Elimden geldiğince çoğunuzu kurtarmak için buradayım."

"Ve sana inanmam gerekiyor, neden?"

"Çünkü sana doğruyu söylüyorum."

Gözlerinin karanlık derinliklerinden şüphe fışkırıyordu. "O zaman kanıtla."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Nasıl kanıtlayacağım? Seni öldürmek için gelmediğimi kanıtlamanın tek yolu seni öldürmemektir. Son baktığımda hançer fırlatan sizdiniz, ben değil."

Danger ona düşmanca bir bakış attı. "Ne düşünmem gerekiyordu? Evime girdiğimde normalde neşeli olan yaverimi kanepemde bitkin bir halde gördüm ve televizyonum krallığa uçuruldu. Sonra beni öldürmeye geleceği söylenen bu sarışın adam, 'adam' terimini gevşek kullanıyorum, üzerinde tam da bana söylenen beyaz önlükle çıkageldi. Siz olsanız ne yapardınız?"

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" derdim.

Ona gözlerini devirdi. "Tabii ki yaparsın."

Aslında yapardı, ama o zaman ona karşı belirgin bir

avantajı vardı. O ölemezdi. En azından

Bu dünyadan doğan bir Şey.

"Bak Tehlike, bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum. Bu geceden önce adımı bile duymamıştın. Ama Acheron'u tanıyorsun. Onu hiç bir Karanlığa zarar verirken gördün mü?

Avcı mı? Bunu bir düşünün. Eğer Ash gerçekten bir Daimon olsaydı, neden Karanlık Avcılara yardım edip onları korusun ki?"

"nk annesi onu öldürmesin diye bizi kendi türüyle savaşmak için kullanıyor."

Alexion bunun üzerine buz kesti. Bu yalanlar da nereden çıkmıştı?

Acheron bu sözleri duysa aklını kaırırdı. Daha da önemlisi, burada hiçbir Kara Avcı için kurtuluş olmayacaktı. Acheron gözünü kırpmadan hepsini yok ederdi. Konu annesinin varlığı olduğunda, Acheron işini şansa bırakmazdı.

Ve hiç merhamet göstermedi.

"Sözde annesi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ve Acheron'un onu gözetlemek için bu özel anı seçmediğini umdu.

"Onu Daimon diyarından kovduğunu ve şimdi de ondan ve halkından intikam almak için bizi kullandığını."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey olmalı ve inanın bana, varlığım boyunca pek çok saçmalık duydum. İnan bana, bu tam bir yalan."

Onun homurtusunu tekrarladı. "Sorun şu ki, sana güvenmiyorum. Hem de hiç."

"Ama Kyros'a güveniyor musun?"

Cevabı onun kara gözlerinde gördü. Hayır, görmemişti. Ama Kara Avcı kardeşine sırtını dönmemiş olması onun için çok şey ifade ediyordu. Hâlâ Kyros'u koruyordu. Bunun için ona hayranlık duyabilirdi.

"Bak, Tehlike. Kalbini aç ve hislerini dinle. İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

"Yaverimle birlikte tepelere doğru koşun ve bırakın siz kendi aranızda kapışın."

Buna karanlık bir şekilde güldü.

Danger da buna gülebilmeyi diliyordu ama bu ona hiç de komik gelmiyordu. "Ancak bunu yapamam, değil mi? Bu yüzden kime inanacağımı bilmiyorum ve bunu itiraf edecek kadar da kadını. Her ikinizin hikâyesinde de büyük boşluklar var. Bu yüzden cevaplamam gereken soru şu. 'Kötülüğe hizmet ediyorum' kısmını atlayarak."

Alexion eğleniyordu. "O zaman sana şu şekilde anlatayım. Dünyamızda nadiren siyah ve beyaz vardır. Bazen iyi olarak algıladığımız şeylerin derin kötülük anları vardır, ancak derin kötülük size her zaman iyi olduğunu söyleyecektir. Herhangi bir şekilde kötü olabileceğini asla kabul etmez."

Danger başını eğdi. Sesi tıpkı Paris'te genç bir kadinken rahibi olan Peder Anthony'ye benziyordu. "Peki sana iyi tarafta olup olmadığını sorsam?"

"Öyleyim. Ama insanları ve Acheron'u korumak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyeceğim. İçinizden kurtarılabilecek olanları kurtarmak için buradayım."

"Peki ya diğerleri?"

Gözlerini ondan kaçırdı.

"Bizi öldüreceksiniz." Bu bir gerçeğin ifadesiydi.

Bakışları onunkilerle buluştu ve bu kez gözleri derin, canlı bir yeşil renkte parlıyordu. Doğaüstü, ürperticiydi ve hiçbir şekilde insana benzemiyordu. "Hayır. Kendi aptallığınızla kendinizi lanetliyorsunuz. İtiraf etmeliyim ki kimin yaşayıp kimin öleceği umurumda değil, bu beni hiç ilgilendirmiyor. Ben burada düzeni korumak için yapılması gerekeni yapmak için bulunuyorum."

"Hangi şeylerin sırası?"

"Bizim varlığımız. Evrenimiz. Buna ne dersiniz deyin, ama sonunda, Acheron'a sırtını dönenler ve İnsanlık ölecek ve evet, bu benim elimle olacak."

Bu inanılmazdı. Gerçekten de hepsini öldürecek kişinin kendisi olduğunu itiraf ediyordu. "Demek yargıcımız sensin?"

Yüzü acımasız ve samimiydi. "Yargıç, jüri ve cellat."

Onunla burun buruna durmak için hareket ederken bu sözler öfkesini alevlendirdi. "Seni kimin yaşayıp kimin öleceğine pervasızca karar verebilecek kadar bilge yapan nedir? Neyin doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

Alay etti. "Hepiniz neyin doğru olduğunu biliyorsunuz. Bunun için bana ihtiyacınız yok. Karanlık Avcılar olduğunuz gece

Artemis'e hizmet etmek ve onun için Daimonlarla savaşmak üzere ebedi yemininizi ettiniz. Her birinize zenginlik, ayrıcalık ve hizmetkârlar verildi. Bunların karşılığında yapmanız gereken tek şey insanları korumak ve hayatta kalmak. Görevinizi yerine getirdiğiniz sürece, bulabildiğiniz mutluluğu bulmak için yalnız bırakılacaksınız. Hepiniz kuralları biliyorsunuz. Ben sadece kuralları uygulamak için buradayım.

Türünüzden biri bunlara karşı bağışıklığı olduğunu düşündüğünde."

Bu işe yaradı. Evinde bu kadar duygusuz birini ya da bir şeyi istemiyordu. Kimi öldürdüğü gerçekten umurunda değildi. Karanlık-Avcılar onun için hiçbir şeydi. Ama kardeşleri onun için her şeydi.

O, Acheron'u korumak için ölecek ya da öldürecek ve o da Kara Avcı ailesini korumak için ölecek ya da öldürecek.

Bu kadar basit ve bu kadar karmaşıktı. "O zaman evimden defolup gidebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Bu işler böyle yürümüyor. Acheron beni gönderdiğinde, kurtarılmasını istediği bir Kara Avcı'nın yanına yerleştiriyor. Ne yazık ki işler her zaman bu şekilde yürümüyor ama teoride, eğer işbirliği yaparsan bu son ayaklanmadan sağ çıkmalı. Seni dost olarak kullanıyorum, Aralarından kimin kurtarılmaya değer olduğuna karar verebilmem için beni hainlerle tanıştıracak güvenilir bir yüz."

"Peki ya reddedersem?"

"Sen ölürsün." Ses tonunda, yüzünde olduğundan daha fazla duygu yoktu. Onu öldürüp öldürmemesi gerçekten umurunda değildi.

Kalbi öfkeyle çarparken Danger ona ters ters baktı. "O zaman umarım bir orduyla gelirsin çünkü beni öldürmek için senden daha fazlası gerekecek."

Adama doğru hamle yaptı, ancak bu sefer de karşısına bir onu çevreleyen görünmez duvar. Ona vurdu ama yerinden kıpırdamadı.

Güç alanının arkasından onu izlerken uğursuzca, "Ben ölemem Tehlike," dedi. "Ama sen ölebilirsin ve inan bana bir Kara Avcı olarak ölmek cidden berbat bir şey."

Elini görünmez duvara çarptı ve ona karşı dudağını büktü. "Benden kişisel kurtuluşum için kardeşlerime ihanet etmemi mi istiyorsun? Unut gitsin. Seni de Acheron'u da sikeyim."

"Hayır," dedi başını sallarken samimi bir ses tonuyla. "Senden onları kurtarmanı istiyorum. Eğer onları sana güvenmeye, bana inanmaya ve Kyros'un yalan söylediğini kabul etmeye ikna edebilirsek, o zaman evlerine dönebilirler ve tüm bunlar kötü bir rüyadan başka bir şey olmaz."

"Peki ya

yapmazsak?" "Onlar

tarih olur."

Ondan öğrenerek geri çekildi. "Biliyor musun, bunu söylerken biraz daha şefkat gösterebilirsin. Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyuz? Acheron için?"

Havada hafif bir değişim hissetti, sanki duvar artık yoktu. Alexion o ürkütücü yeşil gözleriyle ona baktı.

"Acheron kesinlikle önemsiyor. Eğer umursamasaydı, şu anda burada olmazdım ve hepiniz çoktan ölmüş olurdunuz. Onları öldürmek için bana ihtiyacı yok. Bunu hiç terlemeden de yapabilir. İnanın bana, ben de öldürmekten kişisel bir zevk almıyorum. Aynı şekilde, kimin hayatta kalıp kimin kalmayacağı konusunda da kararsızım. Bu benim için bir oyun değil. Ne de dünyanın sonu. dünya."

Boğazındaki acı veren yumruya karşı yutkundu. arkadaşlarının öleceği düşüncesiyle ortaya çıkmıştı. "Hepsi kurtarılmaya değer. Hepsi kurtarılmaya değer. Bizden biri

olmanın ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.
Yaratıldık ve sonra terk edildik. Bazıları

Acheron'dan tek bir kelime bile duymadan onlarca yıl, hatta daha uzun süre yaşayacağız. Hiçbirimiz Artemis'i bir daha göremeyiz-"

Adam kötü kötü homurdanarak onun sözünü kesti. "Orada nimetlerini say."

Stryker'ın Artemis'in ölümüyle ilgili sözleri aklına gelince onun kin dolu sözleri karşısında durakladı. "Artemis hâlâ hayatta mı?"

"Oh, evet. İnanın bana, o hayatta ve iyi durumda ve her gün Acheron'un karşısında."

Nedense bu onu daha iyi hissettirdi - Alexion yalan söylemiyorsa tabii. "O zaman bizi önemsiyor."

"Hayır," dedi acı bir sesle. "O Acheron'u önemsiyor. Geri kalanınız onu kontrol edebilmek için buradasınız. Bu yüzden serbest kalanların yerine yeni Karanlık Avcıları yaratmaya devam ediyor. Acheron hepinizi önemsemeyi bıraktığı gün Artemis de size sırtını dönecek ve büyük ihtimalle hepiniz öleceksiniz. Sakın bana Acheron'un sizi umursamadığını söylemeyin.

Her gün ona verdiğiniz zararı gördükten sonra sizi umursamıyorum bile."

Sözleri zihninde asılı kaldı. Doğru olabilir miydi?

Ash'i tanıdığım kadarıyla, bu onun bir Daimon olmasından çok daha makul görünüyordu.

Sayılır. Ama yine de Daimon teorisi de oldukça sağlamdı.

Keşke kime güveneceğini bilseydi.

Alexion onun hemen önünde durmak için hareket etti, o kadar yakındı ki nefesinin yanağına düştüğünü hissedebiliyordu. "Senin bir

Bir karar vermelisin Tehlike. Birkaç Kara Avcıyı kurtarmama yardım edecek misin yoksa Şimdi hepsini öldürüp eve mi gideceğim?"

Bölüm 6

Stryker, Atlantis'in cehennem diyarı Kalosis'teki evinin karanlık kütüphanesinde otururken, ikinci komutanı tertemiz abanoz masasının önünde durmuş onu izliyordu. Stryker'ın

Masanın yüzeyi o kadar parlaktı ki, mum ışığını etraflarında dans eden ürkütücü bir parıltıyla yansıtıyordu.

Hüzün kalbine ağır bir şekilde yerleşti ve bir zamanlar oğlu Urian'ın

Bu gece onunla komplo kurmak.

Urian. Bir zamanlar çok sevdiği oğlunu düşünmek bile onu sakat bırakmaya yetiyordu. Urian'ın kaybı, hiçbir şeyin iyileştiremeyeceği iltihaplı bir hastalık gibi içini kemirmeye devam ediyordu.

Ve hepsi Acheron yüzünden sevgili oğlunu öldürmüştü.

Varisini. Kalbini. Geriye hiçbir şey kalmamıştı.

İçinde artık nefret ve intikam ihtiyacı o kadar derindi ki, ihanetlerle alay ediyordu.

insanların Kara Avcılar olmasına neden oldu.

Urian'ı geri istiyordu. Oğlunun ölümünün bıraktığı boşluğu hiçbir şey yatıştıramazdı. Stryker boğazını kestiği anda Urian'ın gözlerinde beliren incinmiş ve ihanete uğramış bakışın canlı hatırasını hiçbir şey bastıramazdı.

Stryker dişlerini sıkarken keder onu yeniden parçaladı. O anı geri alabilmeyi ne kadar isterdi.

Ama olan olmuştu ve Acheron'un bu acıyı ilk elden tattığından emin olmadan yaşayamazdı. Acheron'un Sonsuzluğunu acılar içinde geçirdi. Her şeyi Apollymi'nin radarı altında gerçekleştirme ihtiyacı daha da zorlaşan bir şeydi.

Bir tanrıçaya hizmet ettiğinizde, muhtemelen onaylamayacağı kişisel intikam için zaman bulmak zordu. Ama Stryker, Acheron'un değer verdiği herkes mezarlarında kalıcı olarak ölene kadar durdurulamazdı. Şimdiden Nick Gautier ve annesi Cherise'in ölümüne neden olmuştu.

Atlantisli prens için bir anlam ifade eden sadece üç kişi daha vardı. Charonte iblisi Simi'yi öldürmek neredeyse imkânsızdı ama iradenin olduğu yerde her zaman bir yol bulunurdu. İnsan çocuk, Marissa Hunter ve Alexion.

Birkaç ay önce New Orleans'ta Marissa'yı yakalamayı neredeyse başarmıştı. Ne yazık ki girişimi başarısız olmuştu ve şu an için Acheron'un koruması çocuk endişeliydi. Yine de gardının düşeceği bir zaman gelecekti.

O zaman çocuk tekrar savunmasız

olacaktı. Ama iş Alexion'a geldiğinde...

Acheron sağ elinin kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyordu. Bu kendini beğenmişlik ikisinin de felaketi olacaktı.

"Acheron a Daimon." Trates bir yandan gülerken bir yandan da Stryker'ın insan alemindekileri izleyebilmek için kullandığı sfora.

Önündeki sarışın adam, tüm Daimon'lar gibi, yaşının çok üzerindeydi. Bir metre boyunda, inanılmaz derecede yakışıklı ve gençliğinin zirvesindeydi. Kadim Apollit ırkının lanetine göre hiç kimse yirmi yedinci yaş gününden sonra yaşayamazdı.

Doğumlarını işaret eden saatte, yavaşça, acı çekerek toza dönüşmeye başladılar. Bu kaderden kaçınmanın tek yolu insan ruhlarıyla beslenmeye başlamaktı. Ne zaman bir

Apollite ölmek yerine ruhlarla beslenmeye karar verdiğinde Daimon olarak adlandırıldı ve Apollite ana akımının dışına atıldı. Apollitlerin çoğu Daimonlardan en az insanlar kadar korkardı ama o bunun nedenini asla anlayamamıştı.

Çok az Daimon kendi başına avlanır.

Daimon statüsüne geçtikten sonra Acheron tarafından onları öldürmek ve çalınan ruhları ölmeden önce serbest bırakmak için Kara Avcılar gönderildi.

Zavallı zavallı, Daimonların değil insanların tarafını tuttu. Eğer Acheron akıllı olsaydı, onların tarafında olurdu. Ama Stryker'ın asla anlayamadığı bir nedenden ötürü, Acheron kim ve ne olduğunu öğrenirlerse onu yok etmeye çalışacak bir ırkın yanında yer aldı.

Ne salak ama.

Trates sforayı cilalı masanın üzerinde küçük bir daire şeklinde yuvarladı. "Söylemeliyim ki Akri, bu iyiydi. Kara Avcılar gerçekten de yaşamak için fazla aptallar."

Stryker siyah deri koltuğunda arkasına yaslanırken dudaklarının kenarları yalanlarını hatırlayarak kalktı. "Keşke bunu ben üstlenebilseydim ama ne yazık ki bu söylentiye beş ya da altı yüz yıl önce bir yerlerde bir Kara Avcı çıkarmıştı."

"Evet, ama onunla sözde annesi arasındaki tüm savaşı icat eden sendin. Bence Apollymi Artemis'in hizmetkârlarından birini doğurduğunu söylemeye cüret ettiğinizi öğrendiğinde çok gücenirdi."

Stryker'ın yüzündeki gülümseme dondu. Trates'in bilmediği şey, tam da şüphelendiği şeyin bu olduğuydu. Apollymi reddetmesine rağmen itiraf etmek gerekirse, onun Acheron'un kızı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Urian'ın öldüğü gece annesi. Yoksa Apollymi neden Artemis'in hizmetkârını öldürmesini yasaklasın ki?

Artemis, Acheron'un ruhunu taşıyordu. Acheron ona hizmet etmeye yemin etti ve tüm zamanını Artemis'in ruhunu taşıyan varlıklarla savaşıarak geçirdi.

Apollymi'ye hizmet eden. Yok Edici'nin Artemis'e olan derin nefreti göz önüne alındığında, Artemis'in en sevdiği erkek oyuncağını öldürmek için gönderilmeleri çok doğal görünüyor.

Yine de Stryker'ın Daimon'larından biri Acheron'a zarar verdiğinde, Apollymi acımasızca tüm sorumluların peşine düşmüştü. Şu anda bile halkı öfkesini yeniden uyandırdı. Onları suçladığından değil. Apollymi de kendisi gibi vahşet için yaşıyordu.

Elbette, Acheron söz konusu olduğunda şüphesini doğrulayacak gerçek bir kanıtı yoktu. Henüz yoktu. Ama eğer haklıysa ve Acheron Apollymi'nin kayıp oğluysa, o zaman Stryker'ın sonunda kadim Atlantis tanrıçasını yok edebilecek güce sahipti. Onun gidişiyle Kalosis'e ve bu diyarı evleri yapan tüm Daimonlara hükmedecekti.

Rakipsiz bir güce sahip olacaktı. İnsanları köleleştirmesine kimse engel olamayacaktı.

İnsanın dünyası onun ...

Zaferin tatlılığını şimdiden tadabiliyordu.

Stryker sert bir sesle Trates'e, "Apollymi bunu öğrenmemeli," dedi. "Hepsi öldükten sonra ona Kara Avcı ayaklanmasını anlatacağım."

Trates kaşlarını çattı. "Neden ona şimdi söylemedin?"

İlgisizmiş gibi davrandı. "Onun akıllı başka şeylerde. Bence bu onun için bir sürpriz olmalı, sence de öyle değil mi?"

Dalkavuğunun bu düşünce karşısında beti benzi attı. "Tanrıça sürprizlerden hoşlanmaz. New Orleans'taki 'sürpriz' yıkım yüzünden bize oldukça kızgındı."

Bu yeterince doğruydı. Stryker Spathi Daimon'larını göndermiş ve onlar da birkaç hafta boyunca dehşet saçmışlardı ama sonunda Acheron zavallı insanları kurtarmıştı. Lanet olsun ona. O gece Stryker'a pek çok iyi Daimon'a mal olmuştu, Desiderius da dahil. Ancak Apollymi'yi kızdıran yıkım değil, Desiderius'un Acheron'a saldırmasıydı.

Ama Trates bunu bilmiyordu. Apollymi'nin öfkesinin gerçek kaynağını sadece Stryker biliyordu.

"Evet, ama sakinleşti ve şimdi yine oldukça memnun."

Trates sforayı yaldızlı sehpasına geri koyarken pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Peki emirleriniz nedir?"

"Şimdilik Kara Avcılar'a karşı iyi davranmaya devam ediyoruz. Bırakalım da iyi tarafımızı görsünler."

"İyi taraflarımız mı var?"

Stryker güldü. "Hayır, ama dediğin gibi, Kara Avcılar aksini göremeyecek kadar aptal. Şimdilik yalanlarımıza inanacaklar ve bazı yeni üyelerimizin yeteneklerini geliştirmelerine izin verecekler. becerileri."

Trates başını salladı, sonra da gidecekmiş gibi bir adım geri çekildi. "Yine de yeni bir öncelik var."

Trates durup ona baktı. "Ve bu?"

"Alexion'u öldürün."

Trates bu emir karşısında irkilmiş görünüyordu ama hemen kendini toparladı. "Nasıl?"

Stryker'ın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bunun iki yolu var. Ya kendini öldürmesini sağlarız ya da Charontes'in bunu yapmasına izin veririz."

Her iki yöntem de kolay olmayacaktı. Ve Trates'in yüz ifadesinden, yardımcısının her iki hareket tarzını da eşit derecede endişeyle değerlendirdiğini anlayabiliyordu.

"Charontes'in onu öldürmesini nasıl sağlayacağız?" Trates sordu. "İşin zor kısmı da bu, değil mi?"

Stryker seçeneklerini değerlendirdi. Apollymi'nin evcil hayvanlarından bir ya da ikisinin evlerini oluşturan Atlantis cehennemi diyarından çıkmasına izin vererek kendisiyle işbirliği yapmasını sağlayamazsa, onları Alexion'a götürmenin hiçbir yolu yoktu. Bu neredeyse imkânsız olurdu. Yok Edici, Charonte'lerinin Kalosis'ten çıkmasına nadiren izin verirdi.

Sonra yine Charontes'lerden bazıları vardı ki Onları kontrol eden tanrıçaya karşı herhangi bir sevgi. Bazıları bir şans için onun emirlerini yerine getirmeye istekli olabilir. ücretsiz ...

Trates bu seçeneği kabul etmedi bile. "Birine kendini nasıl öldürtebilirsin?"

Stryker buna kısa bir kahkaha attı. "Normalde, sen yaşama isteklerini yok etmek zorundayız. Ya da onlara ölmeleri için iyi bir sebep vermeliyiz."

Trates daha da şaşkın görünüyordu. "Bir Alexion'un ölmek istemesine ne sebep olabilir?"

"Kyriay ypochrosi," dedi Stryker, Atlantis dilinde "asil yükümlülük" anlamına gelen terimi kullanarak. "O da koruduğu Kara-Avcılar kadar ruhsuzdur. Eğer bir Kara-Avcı'ya güçlü bir ruh enjekte ederseniz, onu ele geçirir ama zayıf bir ruh enjekte ederseniz..."

"Merhamet için yalvardığını duyacak."

Stryker başını salladı. Daimon'u dönüştürmenin en zor kısmı buydu ve zayıf ruhlardan kaçınmalarının nedenlerinden biri de buydu. Merhamet için sürekli sızlanmaları en güçlülerini bile delirtmeye yetiyordu.

Ama onun halkının küçük bir avantajı vardı; hâlâ sızlanmayı susturabilecek kendi ruhlarına sahiptiler. Alexion ve Kara Avcılar'ın yoktu. İçlerinde üstesinden gelebilecekleri hiçbir şey yoktu.
ve istilacı ruhu bastırmak.

Yeni yaşam gücünü emecek bir şey yok.

Acıklı çığlıklar Alexion'u etkisiz hale getirecekti.
ruhu kurtarmak için kendini öldürmekten ya da o ruhu ölüme mahkum etmekten başka seçeneği yoktur.

Başka bir şey olmasa bile, ilginç bir deney olurdu.

Alexion öylece durup ruhun ölmesine izin mi verecekti
yoksa bir masumu kurtarmak için kendi hayatına son mu verecekti?

Bölüm 7

Danger evinin koridorunda durmuş, mutfaktaki Alexion'u izliyordu. Tuvalete gitmek için izin istemişti - gitmesi gerektiğinden değil, sadece onun varlığının yoğunluğundan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ve onun verdiği tüm bilgileri sıralarken yalnız kalmaya. üzerine atılmış.

Neye inanacağını bilmiyordu ve bu güvensizlik hissinden nefret ediyordu. Hayatı boyunca, gerçeği görebilmek için üzerindeki örtüyü kaldırabildiği için kendisiyle gurur duymuştu.

Ama iş buna gelince...

Kimin ya da neyin doğru olduğunu bilmiyordu. Alexion'u gördüğü kadarıyla, isterse onu öldürebileceğinden şüphe duymuyordu; hepsini öldürebileceğinden. Şimdiye kadar, o ikisini de yapmaktan kaçındı, bu da onları korumak için orada olduğu hikayesine biraz inandırıcılık kattı.

Olabilir.

Kahretsin, kararsızlıktan gerçekten nefret ediyorum.

Diğerlerini uyarmak için kaçmalı mıyım yoksa kalıp ona göz kulak mı olmalıyım?

Kolay bir cevap yoktu.

Elini yüzüne sürerken, Alexion tezgâhtan büyük Hershey çikolatasını alıp koklayınca durakladı. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi elini kahverengi ambalajın kenarında gezdirdi. Sonra izini sürdü dokunsal hissinden hoşlanıyormuş gibi çikolatanın kenarlarını ambalajın içinden geçirdi.

Danger başını eğdi, onun hareketleri karşısında şaşkıındı. Çikolatayı herkes kadar severdi ama daha önce hiç bir çikolatayı taciz etmemişti. Adamın okşamasında bir şeyler vardı.

Ona bir sevgilinin dokunuşunu hatırlatıyordu ve bu onu garip bir şekilde savunmasız gösteriyordu.

Evet... Kendini kaybediyordu.

"İkinizi yalnız bırakayım mı?"

Sorusundan ürkmüş gibi başını kaldırdı ama alaycılığı hakkında bir yorum yapmadı. "Çikolatanın tadı neye benziyor?"

Beklenmedik sorusu karşısında kaşları daha da çatıldı. "Açın ve kendiniz görün."

Bir kenara koymadan önce derin bir iç çekti. "Bunun bana bir faydası olmaz."

"Neden olmasın?"

"Hiçbir şeyin tadını alamıyorum."

Bu onu şaşırttı. Tat alma duyuları olmadan yaşamayı hayal bile edemezdi. Tanrı biliyor ya, Hershey's ve hâlâ insan olsaydı vücudundaki tüm atardamarları sertleştirecek diğer şeyleri yemekten büyük zevk alıyordu. "Kesinlikle hiçbir şey mi?"

Hershey's çikolatasına tekrar bakarken başını salladı. "Simi'nin çikolata yemeyi sevdiğini biliyorum. Sürekli bundan bahsediyor ama benim görmem için eve hiç çikolata getirmedi. Benim yanımda sadece barbekü ve patlamış mısır yiyor ki bunların çok lezzetli ve tuzlu olduğunu söylüyor."

"Simi?"

Eğer daha iyi bilmeseydi, adamın sanki bu ismi söyleyerek hata yapmış gibi anında rahatsız olduğuna yemin edebilirdi. Ona cevap vermeden kahve kutusunu aldı ve onu da kokladı. Kız bunun, onun için Tadını alamadığı çikolatayı yemek kadar üretkendi.

Bu da onun gerçekten önemli bir şeyi merak etmesine neden oldu. "Peki yemeklerin tadını alamıyorsan, neyle yaşıyorsun? Kanla mı? Ruhlar mı?"

Kutuyu tekrar yerine iterken ona sıkılmış bir bakış attı. "Sana söyledim, ben bir Daimon değilim."

"Evet, ama seni bıçakladığımda bir Daimon gibi pufladın. Sarışınsın ve yemek yemiyorsun-"

"Ben bir Daimon değilim," diye tekrarladı.

"Uh-huh, ördek gibi yürüyüp ördek gibi vaklayanlar için söylenen şu sözü hiç duydunuz mu-"

"Bu bir Daimon değil."

Bu konuda çok hızlıydı. Bu konuda ona hak vermek zorundaydı. "Peki ne yiyorsun?"

Ona yoğun ve sıcak bir bakış attı. "Kadın al dente."

Beklenmedik kabalığı karşısında Danger'ın çenesi düştü. Ona iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Buna hiç gerek yoktu."

"O zaman bana soru sormayı bırak."

Cazibe kesinlikle onun uzmanlık alanı değildi. Ama o zaman buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Gözlerinde öyle derin bir hüznün vardı ki, ona rağmen onun için üzülüyordu.

Sağduyu, ona tekrar kazık atması gerektiğini söylüyordu... sadece iyi bir önlem için.

Yüzünün yakışıklı hatlarını inceleyebilmek için ona yaklaştı.

Yüz hatları mükemmeldi. Erkeksi. Koyu sarı kaşları, o ürkütücü gözlerinin üzerinde mükemmel bir şekilde kemerli duruyordu. Elmacık kemikleri yüksekti ve biraz kirli sakalla tozlanmıştı. Öyle bir kirli sakaldı ki bu, bir kadının ayakta durmak istemesine neden oluyordu. Parmak uçlarında yükselip dudakları çiğnenene kadar ısırdı.

İşte o zaman bir şeyin farkına vardı.

Alexion'un, onun ve diğer Kara Avcılar'ın aksine, dişleri yoktu.

Bu nasıl olabilir?

Ama en azından Daimon sorusunu listeden kesin olarak çıkarmış oldu. Tam kanlı hiçbir Daimon beslenmeden yaşayamazdı.

"Nesin sen?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

Soru canını sıkmış gibi ona baktı "Bu tartışmayı zaten yapmıştık."

Evet, ama hiç bitirmemişlerdi. "Benden sana güvenmemi istedin. Tamam. Denemeye hazırım. Ama bunu yaparsam, karşılığında ben de aynı saygıyı hak ederim." Ona anlamlı bir bakış attı. "Seninle ilgili gerçekler konusunda bana güven."

Sonunda cevap vermeden önce onun yeşil gözlerinde yanıp sönen tartışmayı gördü. "Sadece 'öteki' olduğumu söyleyelim. Bu dünyada gerçekten eşsizim. Ben bir insan değilim. Ben bir Kara-Avcı değilim

Ve ben bir Daimon ya da Apollite değilim. Ben sadece kendimim. Sade ve basit."

Bu son cümleye gülme isteğiyle savaştı. Bu adamda sade ya da basit hiçbir şey yoktu.

Bakışları kızın üzerinde yoğunlaştı ve gözlerinde derinlerde yatan bir aılık parladı. Elini kızın yüzüne doğru götürdü.

Danger içgüdüsel olarak başını başka yöne çevirdi.

Gözleri, güçlü bakışlarının yoğunluğuyla onu yakmaya devam etti. "Yanağına dokunmama izin verir misin, Tehlike?"

Adamın sesindeki tuhaf tını olmasaydı hayır diyecekti. Eğer daha iyi bilmeseydi, yemin edebilirdi ki İhtiyaçtan doğan bir özlem. "Neden istiyorsun?"

Elini bıraktı ve sanki bir kâbusu kovmaya çalışıyormuş gibi uzaklara baktı. "Çünkü dokunacak hiçbir insanın olmadığı bir yerde yaşıyorum. Bir kadının teninin sıcaklığını özlüyorum. Yumuşaklığını." Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Tüm kadınlara özgü baş döndürücü, kadınsı koku. Tüm varlığınıza nüfuz edecek kadar güçlü bir ihtiyaçla insan temasını arzulamanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

delirdiğini ve tüm hayatının deliliğin getirdiğı berbat bir sanrıdan başka bir şey olmadığını."

İşte bu korkutucu ve yoğun bir düşünceydi. Öyle ki Norman Bates'i normal gösteren bir adamdan uzaklaşmamak için kendini zorlamak zorunda kalmıştı. Tek ihtiyacı olan annesiydi. rockçı.

İyi ki sarışın değildi ve banyoyu duşa tercih ediyordu...

Saçmalıyorsun, Danger.

Öyle mi düşünüyorsun? Evimde Ash tarafından gönderilmiş bir deli var. Teşekkürler, Ash. Bana yüklemek istediğin başka kaçık var mı? Ben de Morganette teyzemin deli olduğunu sanıyordum. En azından o sadece kedisinin Etienne Amca olduğunu düşünüyordu. pantolon ve dizlik giymiş. Bu neredeyse şirindi, ama bu ...

Oh, evet, bana deli gömleğini gönder, Ash. Bunu bana borçlusun.

Yine de, zihinsel atıp tutmasının ortasında bile, söylediği bir şey onu etkiledi ve bir dereceye kadar sakinleştirdi. "İnsanların olmadığı bir yerde yaşıyorum da ne demek?"

Gözleri elanın neredeyse normal bir tonundaydı. "Buradan çok uzakta bir diyarda."

"Yıldız Savaşları'ndaki gibi mi? Uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside? Tatooine'in nerede olduğunu söylemek ister misin? Bu evrende herhangi bir yerde mi? Toledo yakınlarında belki? Ohio'daki mi yoksa İspanya'daki mi? Seçici değilim. Harita sorgulaması yapabilir miyim?"

Alexion acı acı güldü. "Erkekler ve kadınlar arasındaki en büyük fark nedir biliyor musun? Ne zaman erkek bir Kara Avcı'ya gönderilsem bana hiç soru sormazdı. Ona sadece Acheron tarafından gönderildiğimi söyledim ve o da ya bunu kabul etti ya da beni öldürmeye çalıştı. Eğer kabul ederse, o zaman kendi işine bakardı.

Ama sen... hayatımın ve varlığımın her küçük ayrıntısını bilmek istiyorsun."

Kız ona küskün bir bakış attı. "Vay be, öyle mi düşünüyorsun? İşte size benimle ilgili ilginç bir bilgi. Yabancıların evime girmesine izin vermem. Asla. Yani burada uyumayı düşünüyorsan, bana kim ve ne olduğun hakkında bazı cevaplar borçlusun. Şimdi şu yaşadığın diyara geri dönelim. Nedir o?"

Dürüst olmak gerekirse, bir açıklama beklemiyordu ama kısa bir duraksamadan sonra ona bir açıklama yaptı. "Cennet ya da cehennem gibi. Garip bir şekilde, ikisinin birleşimi. Çoğu insanın başka bir boyut olarak adlandıracağı bir yerde var. Bir nevi." Ona mantıklı gelsin diye açıklamakta zorlandığını anlayabiliyordu. "Diyelim ki bunun için bir Harita Araştırması yok. Hammond'dan ayrılıyor tamamen afalladım."

En azından bu bir başlangıçtı. Ve neredeyse onu yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Evet, doğru. Hala bilmiyorsun Onun hakkında hiçbir şey. Hayır, ama en azından ona açıklamaya çalışmıştı. Bu Bay Ürkütücü için büyük bir adımdı.

Elini tekrar kızın yanağına doğru kaldırdı ve dokunmadan önce dondu kaldı. "Dokunabilir miyim?"

Bu odadan çıkıp kapını kilitlemelisin, Danger. Akıllı bir kadın böyle yapardı. Buna uyma dürtüsü güçlüydü ama dinlemedi. Hiçbir şeyden kaçmak onun doğasında yoktu.

Derin bir nefes alarak adamın elini kendi elinin içine aldı ve yüzüne bastırdı. Adamın dokunuşu soğuktu. Buz gibiydi. Teninde kesinlikle hiçbir sıcaklık yoktu.

Ama adamın yüzündeki ifade saf bir zevkti ve bu, kadının midesinin bulanmasına neden oldu. Daha önce hiç kimse ona dokunmaktan bu kadar keyif almamıştı. En azından platonik olarak.

"Çok güzelsin," dedi nefes nefese bir ses tonuyla. Gözleri Merak ve şehvet dolu bakışlarıyla kızın yanağını avucunun içine aldı. "Ne kadar zamandır en son biriyle seviştiğinden beri?"

Adamın sorusu karşısında afallamıştı. "Anlayamadım?"

Gözlerinde hınzır bir ışık dans ediyordu. "Biliyorum, beni ilgilendirmez." Yüzü kasvetli bir hal aldı, sonra elini bıraktı. "Ama benim de derin bir merak duyduğum anlar oluyor."

"Evet, ama bu özel merakın seni soğuk algınlığına sürüklemesi muhtemel."

Sanki bu düşünce onu eğlendirmiş gibi yüz hatları yumuşadı. "I O bölgeyle acı verici bir temasın bile hiç olmamasından daha iyi olduğunu varsayalım."

İnançsızlıkla çenesi düştü. "Ne?"

Ona hınzırca bir sırıtış atarak onunla tekrar alay etti. "Sosyal becerilerim biraz paslanmışsa beni affetmelisiniz. Başkalarıyla çok fazla etkileşime girmiyorum."

"Hayır mı?"

"Hayır."

Onun tüm açıklamalarını düşündü. Başkalarına kolayca sır verecek birine benzemiyordu ve bu da onun nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etmesine neden oldu. "Yani yemek yemiyorsun. İletişim kurmuyorsun. Ne yapıyorsun?"

Bir kez daha cevap vermedi; bu hareket ona Acheron'u ve birisi ona kişisel bir soru sorduğunda gösterdiği belirsizliği hatırlattı.

Bunun yerine, Alexion ondan uzaklaştı.

Danger bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi. Onu koridorda takip etti.

Yolun yarısında durdu. Gözleri kapalıydı ve sanki bir şey dinliyormuş gibi başını eğmişti. Bu bir

Ash'e çok benzeyen bir poz.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Bunu duyuyor musun?"

Birkaç saniye dinledi ama tek duyabildiği kendi kalp atışlarıydı. "Neyi duymak?"

Cevap vermedi. "Biri bizi izliyor."

Yavaşça arkasına dönüp bakışlarıyla evinin her köşesini ararken tehlike korkudan buz kesti. "Kim? Nerede?"

"Bilmiyorum. Ama hissedebiliyorum."

Bunu hissedebiliyordu. Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?

Danger yorgun bir nefes verdi. "Belki de çok çalışıyorsun."

"Acheron?" diye yüksek sesle seslendi.

Tehlike kaşlarını çattı, yarı yarıya Acheron'un evinde sürpriz çıkışlarından birini yapmasını bekliyordu.

O yapmadı.

Sadece ikisi vardı, koridorda durmuş, gölgelerin arasında hayalet arıyorlardı. Evet, bu çok rahatlatıcıydı. Prezervatif fabrikasındaki bir kirpi gibi. Duvarlardan bir şeyin üzerlerine atlamasını bekliyordu.

Alexion ondan uzaklaşıp oturma odasına girmeden önce nefesinin altından küfretti. Ortada durdu ve etrafına bakındı.

"Artemis," diye hırladı, "seni insan formuna çağırıyorum."

Bir yanı Artemis'in gerçekten ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için umutla bekledi. Birkaç dakika geçtikten ve mucizevi bir tanrıça ortaya çıkmadıktan sonra, onun saçmaladığını anladı. "Artemis buraya gelemez. Hatırladın mı? Benim ruhum yok ve tanrılar bu yüzden bize yaklaşmazlar."

"Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Yunan tanrıları isterlerse senin etrafında olabilirler, sadece gelmezler çünkü çoğu pisliktir. Artemis'e gelince, o gelmeyecek çünkü benden intikam almak için cevap veriyorum."

"Neye karşılık?"

"Benden nefret etmesinin pek çok nedeni var." Gözlerini tavana dikti. "Yemin ederim Artemis, kendini bana sevdirmenin yolu bu değil." Tiksintiyle başını salladı. "Simi haklı, sen gerçekten de bir düve-tanrıçasın."

"Simi kim?" diye tekrar sordu.

Sonunda ona baktı. "Benim gibi, o da 'öteki'."

"Ahh, bu çok şeyi açıklıyor. Dürüst gerçeği söyleyerek bana güvendiğiniz için gerçekten minnettarım. Bu içimi ısıtıyor."

Merdivenlere doğru ilerlerken çenesinde bir tik başladı. "İster inan ister inanma, bu evde bizimle birlikte biri var."

O haklıydı, ama buna inanmak istemiyordu. Aslında o daha iyi biliyordu. "Hayır yok. İnanın bana, Alcatraz'da bu evden daha güvenli."

"Peki kaç kişi kaçı?" Cidden onu

sinirlendirmeye başlamıştı.

Tehlike onu merdivenlerden yukarı kadar takip ederken, endişesi vücudunda hızla yayılıyordu. Gerçekten de onun hissedemediğı bir şey mi hissediyordu? Burada birinin olması mümkün değildi ama çoğı insan onun ölü olduğunu söylerdi.

yaşayanların dünyasında var olması da mümkün değildi. Belki de onun bilmediğı bir şey biliyordu.

Koridorda sinsice dolaşan büyük bir panter gibi sürünerek ilerledi. Tek tek odalara girip aradı. Son yatak odasına ulaştıklarında artık yorulmuştu.

"Sana söyledim, burada kimse yok."

Başını eğdi. "Simi?" diye seslendi. "Eğer sensen, benimle oynamayı bırak ve gidip bir şeyler al."

Danger şakaklarını ovuşturdu. "Her zaman hayali arkadaşlarınla mı konuşursun?"

"Simi hayali bir arkadaş değil."

"O zaman o sizin görünmez arkadaşınız olmalı. Siz burada kalırken Bayan Simi kendi odasını ister mi?"

Adamın yüzündeki ifadeden onu felç etmeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Bilginizin ve anlayışınızın ötesinde var olan şeyler olduğunu neden kabul edemediğinizi anlamıyorum. İnsanlar için Karanlık Avcısı fikri mantıksız. Sizin ya da Daimonların dünyasının var olduğuna dair hiçbir fikirleri yok. Benim bildiğim dünya da en az bu dünya kadar gerçek ve daha da dikkatle korunuyor.

Bunu hiç duymamış olmanız uydurduğum anlamına gelmez. Sincapların Yönetim Konseyi ile de hiç tanışmadınız ama hepsinin hayatta ve iyi durumda olduğunu biliyorsunuz."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Yine de. "Evet, dünyanın her yerinde çocuklar Noel Baba'ya ve diş perisine inanır, bunların hepsi hayal ürünüdür."

Alexion onu görmezden geldi. Öfkesini bastırırken duyularıyla ulaşmaya çalıştı. Birisi olayları gözetlemek için bir sfora kullandığında ortaya çıkan bir uğultu ve havadar bir his vardı. Bunu çok uzun zaman önce, Simi Katoteros'taki evindeyken onu izlemek için bir sfora kullanabileceğini keşfettiğinde öğrenmişti.

Ama eğer Simi olmasaydı ...

Geriye diğer taraftan biri kalıyordu. Bildiği kadarıyla Apollymi'nin bir sforaya ihtiyacı yoktu. Diğerlerini gözetlemek için bahçesindeki havuzu kullanıyordu. Bu da onun buradaki varlığıyla başka kimin ilgilenebileceği sorusunu akla getiriyordu.

Neden onu izliyorlardı?

Danger içini çekti. "Bak, burada durup senin 'öteki' ile iletişimini izlemek istemiyorum. Uzun bir gece oldu, beynim kızardı ve duygularım köreldi. Burada kalabilir ve hokus pokus kedi gezintini yapabilirsin, istediğin kadar görünmez arkadaşlarını arayabilirsin. Ben medya odama gideceğim ve veg."

Alexion başını salladı. Eğer o giderse, onları izleyen kişi kimi takip edeceğini seçmek zorunda kalacaktı. Bu ona hedeflerinin kim olduğunu gösterecekti. "Bana ihtiyacınız olursa arayın."

Ona gözlerini devirdi. "Evet, bunu sadece büyük, iri yarı bir adamın gelip beni kurtarmasına ihtiyacım olduğunda yapacağım.

benim zayıf, kız gibi kıcım."

Alexion onun karşısında dehşete mi düşmesi yoksa eğlenmesi mi gerektiğinden emin değildi. Garip bir şekilde, ikisi de oldu.

Kadın onu terk etti ve izlendiği hissi sona ermedi. Rahatlamış bir nefes aldı. Hedef oydu. Güzel. O ya da onlar onun peşinde olduğu sürece, bununla başa çıkabilirdi. Kara Dişi'yi peşinde bir şey olduğuna ikna etmek daha zor olabilirdi.

İnançlarında çok inatçı ve onu dinlemekte son derece dirençli görünüyordu.

"Acheron'u katletmek için harika bir zaman seçtin Artemis," dedi. nefesinin altında şöyle dedi. "Hepimize bir iyilik yap ve onu bırak." Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Artemis, Acheron'un onu terk etmesine asla isteyerek izin vermezdi. Uyanık olduğu her dakikayı onu kendisine daha da çok bağlamanın yollarını düşünerek geçiriyordu.

Ama en azından Acheron'un bu konuda bir seçeneği vardı. Eğer gerçekten isterse, duygusuz bir piç olup Kara Avcılardan uzaklaşabilirdi. Son birkaç on yıl içinde Alexion'un bu kadar Acheron'un bunu yapmasına şaşırdım.

Öte yandan, onun hiçbir çıkış yolu yoktu. İnsan dünyasında uzun süre hayatta kalamazdı. Katoteros'un dışındaki hayat sadece rüyalarında görebileceği bir şeydi.

Onun için asla aşk olmayacaktı. Çocukları. Karısı.

Hayat her zaman bir değiş tokuştu. Kimse her şeye sahip olamazdı. Her şey hayalleriniz için ne kadar fedakârlık yapmak istediğinize bağlıydı. Katoteros'ta iyi bir hayatı vardı. Simi onu seviyordu ve garip bir şekilde Acheron'un da sevdiğinden şüpheleniyordu. çok.

Her dileği gerçek oldu... Biri hariç.

Bir eşi olması mümkün değildi. Acheron evini başkasına amayı reddediyordu; onu suladığından değil. Acheron'un mahremiyet ihtiyacını ve geçmişini açıklamak zorunda kalma korkusunu fazlasıyla anlıyordu.

Alexion, Acheron onu içeri almaya razı olduğu için minnettardı. Eğer o...

Pek çok insan için hayal bile edilemeyecek kadar acı verici, acınası bir cehennemde yaşıyordu. Eğer Acheron olmasaydı, hala orada olacaktı. Yani bulunduğu yerden bakıldığında, şu anki durumu o kadar da kötü değildi.

En azından onu kimin izlediğini ğrenebilseydi öyle olmazdı.

Ama zihninin en derin köşesinde, bunun kim olması gerektiğini biliyordu. Stryker. Başka kimse yoktu. Bu da onu tek bir soruyla baş başa bırakıyordu.

Neden?

Bölüm 8

Danger bir çift eski gri pazen pijama giymek için odasına yöneldi. Tam sevdiği gibi iki beden büyüktüler ve Alexion'un sahip olabileceği romantik düşünceleri caydıracak kadar kalın ve yıpranmışlardı.

Keşke onu böyle tehlikeli düşüncelerden koruyabiliselerdi. Kendisi seks yapmadan çok uzun süre geçirmişti, bu yüzden onun burada olması ve bu konuda yasadışı düşüncelere kapılmaması çok zordu yırtık vücudu. Vay canına, bu kadar iyi görünmek zorunda mıydı?

Kendine gel.

"Onu buradan atmalıyım, sonuçlarına katlanmalıyım," dedi sessizce, siyah tişörtünü Pijama üstü.

Keşke onu dışarı atabilseydi. Güçleriyle, büyük olasılıkla kendini onun evine geri gönderirdi. sonra da görünmez arkadaşlarını aramak için etrafta dolandır. Ugh!

Üstünü silkeleyip yerine oturttu ve cep telefonuna uzandı. Acheron'un otomatik arama tuşuna bastı.

Birkaç dakika boyunca cevap vermeden çaldı.

Ne kadar garip. Acheron her zaman ilk çalışta cevap verirdi. Ne zaman arasa telefonu açmadığı hiç olmamıştı.

"Harika," dedi telefonda. "Biliyor musun, en azından sesli mesaj kullanabilirdin."

İç geçirerek telefonu kapattı ve giyinmeyi bitirdi. Acheron nerede olabilirdi?

O gerçekten bir Daimon

olabilir mi? Yoksa Alexion'a

güvenmeli mi?

Bir kadın bunu çözmeye çalışırken aklını kaybedebilirdi. En son bir erkeğe inandığında bunun sadece onu değil, kalbinde değer verdiği herkesi öldürdüğünden bahsetmiyorum bile.

Güven aptallar içindi.

"Sadece bir molaya

ihtiyacım var."

Düşünmek için biraz zaman.

Bir yastık kaparak koridordan aşağıya, üst kattaki medya odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Hiçbir iz yoktu. Alexion her yerde.

Belki de bu iyi bir şeydi.

Islak barının yanında durup çekmeceyi açtı ve bir kavanoz patlamış mısır çıkardı. Hava makinesini doldurdu, sonra altına bir kâse yerleştirdi ve çalıştırdı. O pişerken, o Buzdolabından bir kola aldı ve şu anda en sevdiği film olan Troy'u başlatmaya gitti.

Evet, ihtiyacı olan şey buydu. Çıplak giyimli adamlar, kötü giden romantizm...

Tam ona göre bir şeydi. Alexion ile ne yapması gerektiği konusunda büyük bir içgörü kazanamayabilirdi, ama en azından bir süreliğine dikkatini dağıtacak bir durumdan uzaklaşmış olacaktı.

oldukça umutsuz görünüyordu.

* * *

Alexion kızgın bir nefes verdi. Acheron, Artemis ya da Simi ile hâlâ iletişim kuramıyordu. Ve birilerinin onu izlediği hissine kapılmaya devam ediyordu.

"Biliyorsunuz," dedi yüksek sesle, onların yararına. "Bu saçmalığı kesmenin zamanı geldi. Ya kendinizi gösterin ya da kesin şunu."

Hissetme durdu.

Alexion kaşlarını çattı. Hmm, bu yeterince kolay olmuştu. O bunu en başta denemeliydim. "Umarım benimle dalga geçmiyorsundur, Sim. Eğer öyleyse, bundan hiç hoşlanmadım ve bir dahaki sefere yanlışlıkla kanatlarına bir şey yapıştırdığında, bunu kendin düzeltebilirsin."

Kendini biraz daha iyi hissederek Kara Dişi Avcı'yı bulmaya ve onun iyi olduğundan emin olmaya karar verdi. Tek bildiği, Sfora'nın artık onun üzerinde eğitilmiş olduğuydu.

Üst kattaki kadının yerini bulmak için duyularını kullandı. Gözlerini kapatarak kendini kapının dışına ışınladı. Güçleriyle onu daha fazla korkutmaya gerek yoktu. Onun yanında olabildiğince normal davranmalıydı.

Aklında bu düşünceyle medya odasının kapısını açtığı anda onu yastıklı koyu yeşil kanepeye kıvrılmış televizyon izlerken buldu. Büyük ekran plazma televizyonda iki antik Yunan ordusunu görünce başını eğdi.

Danger arkasında havanın kıpırdadığını hissetti. Başını çevirdiğinde Alexion'un televizyonunu izlediğini gördü. Yakışıklı yüzünde garip bir ifade vardı. Acı, pişmanlık ve özlemin garip bir karışımıydı bu. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun evini özlediğini ya da başka bir şey olduğunu düşünebilirdi.

"Evde sinsice dolaşıyor musun?" diye sordu ona.

Tanıdık taşlaşmış ifadesi yüzüne geri döndü. "Evet. Şimdi gittiler." Merakla ekranı izlemeye devam ederken kanepeye biraz daha yaklaştı. "Nedir bu?"

"Troy."

Sanki bu ona bir anlam ifade etmiyormuş gibi kaşlarını çatı. Sonra ani bir tanıma yüzünü aydınlattı. "Oh," dedi alçak bir sesle. "Ilion."

Bir manastır okulunda klasik Yunan tarihi okuduğu günlerden beri duymadığı bir terimdi bu. İşte o zaman kendisiyle ilgili bir şeyi fark etti.

"Misafir." "Sen eski bir Yunanlısın, değil mi?"

Sorusu karşısında kısa bir süre irkilmiş gibi göründü ama hemen kendini toparladı. Ve her zamanki gibi sorusuna cevap vermekten kaçındı. "Bunu neden izliyorsun?"

Brad Pitt'in Aşil rolünde, eşit derecede çıplak iki kadınla birlikte bir palet üzerinde çıplak yattığı sahneyi işaret etti. "İşte orada," dedi sesinde takdir dolu bir notayla. "Bu gerçekten de gezegendeki en güzel popo."

Alay etti. "Bu gezegendeki en güzel popo değil. Güven bana."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Demek erkek popoları konusunda uzmansın, ha?"

Ona kırılgan bir bakış fırlatırken çenesi düştü. "Pek sayılmaz."

Danger ona daha fazla takılmadan edemedi... "Evet, sen eski bir Yunanlısın."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Siz eski Yunanlıları hepimiz biliyoruz. Birbirinize karşı çok arkadaş canlısıydınız. Çıplak güreşir, birbirinizin kalçalarını okşardınız."

"Değildik!" diye öfkeyle tersledi.

Sonunda ondan gerçek bir duygu alabilmişti. Aslında kendisiyle gurur duyuyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek zorundaydı ki bir kez olsun alay konusu olmak hoşuna gitmişti. "Lütfen, tarih kitaplarında her şey yazıyor. Sizler hep birbirinizle birlikte olurdunuz. Achilles bile Patroclus'la birlikte oldu. Elbette bu filmde değil ama Homeros'un İlyada'sında arkadaştan da öteydiler."

Yeşil gözleri öfkeyle parladı. "Onlar daha sonraki Yunanlılardı. Biz değil. Geri kalan tüm şehir devletlerinin adını kötüye çıkardılar."

"O zaman Yunan olduğunu kabul ediyorsun."

Onu bir itirafta bulunması için kandırdığını anladığında bakışları daraldı.

"Oh, anevrizma patlatma," dedi şakacı bir şekilde. "Bir zamanlar Yunanlı olduğunu kimseye söylemeyeceğim. Gerçi sen neden

Yunan Karanlık Avcıları bizim dünyamızda 'bir şey' olduğu için bunu saklayacağını düşünemiyorum." Kanepenin diğer ucunu işaret etti. "Oturun Bay Huysuz."

Filmi izlemeye devam ederken rahatsız bir şekilde koltuğun koluna tünemek için hareket etti.

Danger, Hollywood'un kendi dünyasını yorumlayışına kendini kaptırmışken, ondan ve onu sarmış gibi görünen hüzünden daha çok etkilenmişti. İlk defa, onda neredeyse insana benzeyen bir şeyler vardı. "Asker miydin?"

Başını hafifçe salladı.

Önce ekrana, sonra da Alexion'a bakarak onu Yunan zırhı içinde hayal etmeye çalıştı. Büyük olasılıkla iyi görünümlü bir savaşçı olurdu. Zayıftı ve kesinlikle yırtık... öyle bir yırtık ki, bir kadının saatlerce onun karın ve göğüs kaslarının tadına bakabilirdi. Ve onun omuz hizasındaki sarı saçlarının kaskının arkasından görünmesinin çok seksi olacağını fark etti.

Kıçının Brad'inkiyle nasıl kıyaslanacağını merak ediyordu.

Kaşları tekrar çatıldı. "Yunan olmaları gerekiyorsa neden hepsi İngiliz aksanıyla konuşuyor?"

Güldü. "İngilizcenin Hollywood'da evrensel 'yabancı' dil olduğunu bilmiyor muydun? Nerede geçtiğine bakmaksızın, yabancı bir his uyandırmak istedikleri her filmde bu dili kullanıyorlar."

"Ama onlar Yunan. En azından sesleri öyle olmalı."

"Biliyorum, sadece devam et."

Brad'in Yunanlıların lideri Kral Agamemnon'u canlandıran Brian Cox'la yüzleşmesini gösterene kadar sustu. "Bu Agamemnon değil," dedi yüzünü buruşturarak. "O kadar yaşlı değildi. Clytemnestra onu ağarmaya fırsat bulamadan öldürdü."

Sözünü daha fazla kesmesi için onu cesaretlendirmek istemediğinden kahkahasını gizledi. "Sadece filmi izler misin?"

"Ama böyle bir şey olmadı. Bunların hepsini uyduruyorlar."

Ona bir yastık fırlattı. "Bak, Geveze Cathy, tarihsel doğrulukla ilgilenmiyorum. Olsaydım İlyada'yı okurdum-"

"Bu da doğru değildi."

Danger ona gerçek yaşı hakkında bir ipucu verirken durakladı. "Kaç yaşındasın sen?"

Alay etti. "Belli ki Ilion'dan daha yaşlı."

"Peki Ash'e nasıl belirsiz olunacağını sen mi öğrettin yoksa o mu sana öğretti?"

Yastığı ona geri fırlattı, sonra dikkatini Helen'in sahneye girdiği televizyona verdi. "Helen'i hiç doğru çekemiyorlar, değil mi? Dostum, o gerçekten çok güzeldi. Sen onu görmeliydim. Meleklerin şarkı söylediği gibi bir gülüşü vardı. Ve vücudu... Tüm taliplerine, sırf kıskançlık yüzünden kocasını öldürmeyeceklerine dair yemin ettirmelerine şaşmamalı."

Danger yorum yapmadı. Başka kadınları incelemek onun uzmanlık alanı değildi. Binlerce yıldır ölü olan bir kadını takdir etmesinden dolayı biraz yeşile dönmesi de cabasıydı.

"Hepimiz Helen olamayız, değil mi?"

Az önce ne söylediğini fark eden adamın yüzündeki "uh-oh" ifadesini gördü. "Sen de çok güzelsin."

"Evet," dedi alaycı bir tavırla. "Kendine sakla dostum. Çok az, çok geç."

İlk defa sessizdi.

En azından Helen'in yatak odasında Paris ve Helen'in çıplak olduğu sahneye gelene kadar. Alexion tekrar Danger'a baktı. "Yani poposu senin için çekici değil mi?"

Danger patlamış mısırında boğuldu. Yüce Tanrım, adamda hiç terbiye yoktu. Ona her şeyi sorabilirdi. Ağzından bir sonraki soruda ne çıkacağından asla emin olamıyordu.

Öksürerek ona inanamayarak baktı.

"Pek sayılmaz," diye cevapladı nefesini tekrar toplayabildiğinde. "Yüzüklerin Efendisi'nde Legolas'ı oynamadığı sürece büyük bir Orlando Bloom hayranı değilim. Legolas da kraker yediği için yatağımdan atmayacağım bir elf. Ben Cast direktörünün hakkını vermek lazım. Ona bakıp 'muhteşem sarışın elf' diye düşünen her kimse, kesinlikle bir tür ödülü hak ediyor."

Hector'u oynayan Eric Bana'yı gösterdi. "Peki ya o?"

"Fena değil ama benim zevkime göre değil. Esmerlerden pek hoşlanmıyorum. Sarışınları daha çok seviyorum, bu yüzden Paris yerine Legolas rolündeki Orlando'ya bayılıyorum."

Gözlerindeki ilgi kıvılcımını kaçırmak mümkün değildi. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Danger'ın aslında nefret etmesi gereken bir adamla alay etmekten neden hoşlandığına dair hiçbir fikri yoktu ama yine de kendine engel olamıyordu. "Bu bilginin sana bir faydası yok."

"Neden olmasın? Ben sarışınım."

"Evet, ama sen insan değilsin." Brad Pitt'in Aşil rolünde kuzeniyle dövüştüğü ekrana baktı. "Ama o da insan değil," dedi soluk soluğa bir iç çekişle. "Yemin ederim, o adam bir tanrı."

Alexion homurdandı. "O bir tanrı değil ve gerçek hayatta Aşil'in kuzeni de değildi. Anlayacağınız, onu 'öpüşen' bir kuzen yapmadığınız sürece."

"Drift" mi? Bu daha çok bir tayfun gibiydi, Bay Suave, ve bana bilmediğim bir şey söylemiyorsunuz, sadece Brad Tanrı olma kısmı. Orada kesinlikle yanılıyorsun. Şu vücuda bir bakın."

"Benim için hiçbir şey yapmıyor." "Ama olmalı."

İtiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Daha iyilerini gördüm."

Kadın ona ters ters baktı.

"Öyle değil," diye tersledi öfkeyle. "Yani... ben asla _."

"Vazgeç, Yunanlı adam. Çoktan denize sürüklendin ve hızla boğuluyorsun."

Alexion'un konuşmalarının bu şekilde değişmesine kızması ve dehşete düşmesi gerekirdi ama garip bir şekilde kızmamıştı. Biri onunla bu şekilde dalga geçmeyeli sayısız yüzyıl olmuştu.

Onun hakkını vermek zorundaydı, hızlı ve zekiydi.

Patlamış mısırı yerken onu izledi. "Bu neden beyaz?"

"Bana daha kaç soru soracaksın?"

"Sadece merak ettim. Ve bana ne kadar çok soru sorduğunuzu düşünürsek, iyiliğinize karşılık vermem adil olur."

"Evet, ama bunu filmimin ortasında yapmak zorunda değilsin." Elini saçlarında gezdirirken içini çekti. Patlamış mısır. "Üzerine bir şey koymadığınız sürece her zaman beyazdır." Kaseyi ona uzattı. "Biraz ister misin?"

"Gerek yok. Tadını alamıyorum," diye hatırlattı ona.

"Tereyağı ya da tuz olmadan havayla patlatılıyor. Tadına bakacak pek bir şey yok ama dokusunu hissedebiliyorsunuz, değil mi?"

Öyle sanıyordu. Uzanıp küçük bir avuç aldı ve yedi. Tahminine uygun olarak, ağzında garip bir his uyandırdı. Çıtır çıtır ve hafifti. "Tadı yoksa bunu neden yiyorsun?"

"Hoşuma gitti. Senin için iyi."

"Sen ölümsüzsün. Yemekle ilgili hiçbir şey senin için kötü değil."

Ona tehditkâr bir bakış attı. "Sadece filmi izler misin?"

Adam kanepede onun yanına oturmak için yer değiştirdiğinde Danger biraz afallamıştı. O da patlamış mısırını yemeye devam etti. Burada onunla birlikte birinin olması gerçekten tuhaftı. Keller bile gece yarısı/sabah erkenden izlediği filmi onunla paylaşmamıştı. Bu, görevlerinden sonra gevşemek için her zaman tek başına yaptığı bir şeydi. Tupelo'da çok fazla Daimon faaliyeti yoktu. Çoğu Kara-Avcı meşgul olmadıklarında oldukça sinirli oluyordu ama bu durum onun hoşuna gidiyordu.

Bu yüzden birçok geceyi evde tek başına DVD koleksiyonuyla ya da telefonda diğer kadın Dark'larla konuşarak geçirdi.

Avcılar. Konuşmayı en çok sevdiği kişiler yerel bir Avcı olan Ephani ve New York'a yeni taşınmış olan Zoe'ydi. Her ikisi de kadim Amazonlardı ve erkeklere nasıl davranılması gerektiği konusunda ilginç görüşleri vardı.

Çoğu kırbaç, zincir ve kelepçe içeriyordu.

İkisi de kâseye uzanırken Alexion'un eli onunkıyla çarpıştı. Kasenin soğukluğu onu hâlâ şaşırtıyordu. Paltosunu çıkarmamasına şaşmamalı.

"Neden bu kadar buz gibisin?" diye

sordu. "Üşüyor muyum?"

"Bir ceset gibi."

"Oh," dedi, sanki vücut ısısının bir buz küpününkiyle yarışacağını gerçekten farkında değilmiş gibi. "Şey, ben öldüm."

"Ben de öyleyim ama nabzım atıyor ve biraz ısınmış durumdayım." Bu da ona tuhaf bir fikir verdi. Adamın bileğini avucunun içine alarak nabzının atmadığını fark etti.

Adam onu izlerken yutkundu. "Neden nabzın atmıyor?"

Soru dudaklarından çıkar çıkmaz bir kalp atışı başladı. Kız ona tutunurken teni gerçekten de ısınmıştı.

Elini bırakarak ayağa fırladı. "Bu doğru değil. Senin neyin var böyle?"

"Sizi kırmak istememiştim," dedi dürüstçe. "Sadece Bana dokunan tek kişi Simi ve o da soğuk. Hiç düşünmemiştim.

"Tenimin sana nasıl hissettireceğini düşünmeseydim önce onu ısıtırdım."

Adamın sözleri kafasını tamamen karıştırmıştı. Kalp atışlarını ve vücut ısını kontrol edebiliyor muydu? Bu hiç duyulmamış bir şeydi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Düşünüyorum ve oluyor."

Danger tekrar yerine oturdu ve uzanıp yüzüne dokundu. Yüzü herhangi bir insanın yüzü gibiydi. Gerçi teni eskisinden daha sıcaktı ama yine de normal bir insanınki kadar sıcak değildi.

Koyu renk bıyıkları avucuna sertçe değiyor, diken gibi batıyor ve kadının içine yabancı bir sızı gönderiyordu.

Elinin tenindeki hissinin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Nazik bir okşayışla yüzünü hafifçe çevirdi. Gözlerini açtığında, bakışlarındaki derin açlık onu neredeyse korkutmuştu.

Kız daha ne yaptığını anlamadan, adam başını eğdi ve kızın dudaklarını yakaladı.

İlk eğilimi geri çekilip onu yumruklamaktı ama başka bir yanı onun nazik öpücüğüne karşılık verdi. Ve nazikti. Şefkatliydi. Bu bir sevgilinin öpücüğüydü ve onu kan yanıyor.

Bir erkekle en son ne zaman yattığını zar zor hatırlayabiliyordu. Tek gecelik ilişkiler ona hiç çekici gelmemişti.

Bu tam olarak doğru değildi. Kısa bir süre için, o zaman ilk kez bir Kara-Avcı olduğunda ve hastalıktan ve hamilelikten özgür olduğunu öğrendiğinde cinselliğini keşfetmişti.

Ama bu uzun sürmemişti. Kara Avcıların romantik ilişkiler geliştirmesi yasak olduğundan, bu ona seksten başka bir şey bırakmıyordu. Ve bir tür karşılıklı ilişki olmadan seks bakım onun için tatmin edici değildi.

Geri çekildi. "Ben kolay yatan biri değilim Alexion."

Ona gerçekten gülümsedi. Büyüleyici ve beklenmedik bir şeydi. "Öyleyim."

Başını sallayarak ona güldü. "Çoğu erkek öyledir."

Alexion onun yorumuna cevap vermedi. Vücudu ve dudakları hâlâ kadının ağzını üzerinde hissettiği için yanarken nasıl cevap verebilirdi ki? Bu kadının öyle bir dili vardı ki

Zihnindeki fantezi canlandı. Bu, onun bu çizgide başka neleri iyi yaptığını merak etmesine neden oldu ...

"Eğer fikrini değiştirirsen, Tehlike..."

"Yapmayacağım."

Lanet olsun. Acheron'un onu erkek bir Kara Avcı'ya göndermiş olmasını dilemesinin nedenlerinden biri de buydu. şimdiye kadar bir erkek Alexion'a kendisine bir yatak arkadaşı bulması için bolca zaman tanıyacak olan kendi kadını arıyordu.

Tehlike'nin onu sevişmek için dışarı çıkarmaya açık olacağından nedense şüpheliydi.

"Anlıyorum," dedi ona.

Evet, doğru. Zihinsel olarak anlıyor olabilirdi ama bedeni onu dinlemiyordu. Onun tadına bakmayı o kadar çok istiyordu ki oturduğu yerde kalabilmek için tek yapabildiği buydu.

Katoteros'ta bekârlık onun için yeterince zordu. Dünyada ise dayanılmazdı. Bir kadına bu kadar yakın olmak ve ona sahip olmamak ...

Gerçekten de inledi. "İyi misin?"

"Peki," dedi, soğuk bir düşün işe yaramasını dileyerek. Ama bunu çoktan geçmişti. O kadar uzun zamandır bir kadının dokunuşundan mahrum kalmıştı ki, serbest bırakılmaktan başka hiçbir şey ona yardımcı olamazdı.

"Peki hiç ucuz arkadaşın var mı?" diye sordu.

Kadın ona tiksintiyle baktı. "Sen bir domuzsun!"

"Seks yapmadan iki yüz yıl geçir ve nasıl hissettiğini gör," dedi savunmacı bir tavırla. "Orada oturmak senin için kolay ama canın ne zaman isterse o zaman seks yapabilirsin. Önümde sadece birkaç gün var. Ondan sonra, bir kadına daha sahip olabilmek için bir Kara Avcısı ayaklanması için dua etmem gerekecek. Bir kadınla ne kadar sık bunlar olur mu?"

"Yani bizi öldürmek için sabırsızlanıyor musun?"

"Hayır, ama birkaç yüz yıl sonra bazı radikal düşüncelere sahip olmaya başlıyorsunuz."

Danger ona inanamayarak baktı.

"Ve insanların kıyafetlerini çıkarmadığı bir film seçmiş olsaydınız yardımcı olurdu. Biliyorsun, Disney de çok iyi filmler yapıyor."

İnanılmazdı! "Ash'in seçtiği kişi olmana ve tek yapabildiğin şeyin biriyle yatmak olmasına inanamıyorum. Sen

tam bir erkek fahişesi! Kiminle yattığın umurunda bile değil."

"Bu tam olarak doğru değil. Bazı standartlarım var. Kabul, çok değil ama yine de..." Nefesini sertçe içine çekti. "Ben O kadar sert ki acı veriyor ve bir insan gibi acı hissetmediğim gerçeğini düşündüğünüzde, bu çok şey anlatıyor." O Aslında suratını astı ve bu da onun için üzülmelerini sağladı. Ama sadece biraz.

"Gerçekten kötü bir gece geçiriyorsun, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok." Ayağa kalkıp koridora yönelmeden önce ağır bir iç geçirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Evinizin etrafında dolaşacağım ve soğuk, iğrenç düşünceler düşünmeye çalışacağım."

Danger, o odadan çıkana kadar gülmedi. Onun bir parçası gerçekten ona karşı bir şeyler hissediyordu. Öte yandan, biriyle en son yattığından beri neredeyse o kadar zaman geçmişti. O sadece Bir yabancıyla soyunmak. Diğer birçok kadın gibi Dark-Avcılar, asla sahip olamayacağı tek şeyi istiyordu. Yine bir ilişki. Ölümsüzlüklerinin en zor yanı buydu. Bir erkekle asla ilişki kurmamak üzere doğmuş olan Amazonlar hariç, diğer dişi avcılar insan olarak sahip oldukları şeyleri özlüyorlardı.

Aslında bazı geceler kocasını ne kadar özlediği onu rahatsız ediyordu. Ona ihanet ettiği ana kadar, onu dünyadaki her şeyden daha çok sevmişti. Michel'in herkesi kendine hayran bırakan nazik bir çekiciliği vardı. tanıştım. Alexion'un aksine, kocası bir kez olsun ayağını ağzına sokmamıştı.

Ama söylediğine göre Alexion'un çevresinde fazla insan yokmuş.

"Yapma bunu, Danger."

Ama artık çok geçti. Onu kontrol etmek için çoktan kalkmıştı.

Onu aşağıda, DVD'lerinden birini sanki yabancı bir nesneymiş gibi tutarken buldu.

"İyi misin?" diye sordu.

Kaşlarını çatmış olsa da başını salladı. "Nedir bu?" "Bu bir DVD. Yukarıda izlediğimiz şey buydu." "DVD MI?"

DVD'nin ne olduğunu bilmiyor muydu? Bu mümkün müydü? "Evet, evde filmler böyle izlenmiyor mu?"

"Hayır. Sadece oynuyorlar."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Ne demek sadece oynuyorlar?"

Açıklamasında olağandışı bir şey yokmuş gibi davrandı. "Simi ya da Ash ne zaman bir şey izlemek isteseler, o anda açılıyor."

"Video olmadan

mı?" "Evet."

Böyle bir şey mümkün değildi. "Yani film akışınız mı var?"

"İstediğimiz zaman istediğimiz her şeye sahibiz. En azından Simi orada değilse ben varım. Evdeyken film izlemeye bayılıyor."

İşte yine o isim. "Şu bahsettiğin Simi kim?"

Alexion ayağa kalktı. İlk başta cevap vermeyecekti ama bunu ondan saklamak için gerçekten bir neden yoktu. Bu bilgi ona bir şeye mal olmayacaktı. "Evlat edinilmiş bir kız ile sinir bozucu bir küçük kız kardeş arasında bir şey."

"Ve kimsenin varlığından haberdar olmadığı evinde sen ve Acheron ile birlikte mi yaşıyor?"

"Evet."

Danger ondan kişisel bir şeyler öğrenebildiğine gerçekten şaşmıştı. Daha fazlasını umarak, "Başka kimse ziyarete gelmiyor mu?" diye sordu.

"Sadece Artemis ve Urian."

Artemis'i tanıyordu. "Urian?" O cevap vermeden önce, kadın kendi cevap verdi. "Bekle. Dur tahmin edeyim. O 'diğer'."

"Evet."

"Ash orada 'öteki' olmayan tek kişi mi?"

Sanki bir şey saklıyormuş gibi yüz hatları hemen karardı.

Danger ağzı açık kalmadan önce kendini tuttu. "Bana Ash'in de 'öteki' olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun hakkında hiçbir şey söylemiyorum."

Söylemesine gerek yoktu. İhmali her şeyi anlatıyordu. Ash ve Simi'nin ne olduğu hakkında daha fazla soru sormak istiyordu ama bu gece yeterince boşuna olmuştu. Kafasını meşhur duvara vurmaktan oldukça yorulmuştu.

Yenilgiyle iç geçirerek, o yukarıdayken mucizevi bir şekilde iyileşmiş olan plazma televizyonuna baktı. "Televizyonumu tamir ettin mi?"

"Onu kıran ben olduğum için bu doğru görünüyordu."

İncelemek için ona doğru yürüdü. Her şey normal görünüyordu. Önüne geçer geçmez ışık yandı.

Danger yerinden sıçradı, özellikle de kumandası önündeki kitaplıkta durduğu için. "Bunu nasıl yaptın?"

"Her zaman yaptığım gibi." Televizyon kapandı.

Hızla uzaklaştı. Bu adam ne kadar güce sahipti?

Onun arkasında durmak için hareket etti. Adamın oradaki varlığı onu rahatsız ediyordu. Daha önce hiçbir erkeğin farkında olmadığı kadar onun farkındaydı. Orada Onda heyecan verici ve manyetik bir şey vardı.

"Benden korkma Tehlike," diye fısıldadı kulağının dibine. Tüyleri diken diken oldu. "Acheron'u tehdit etmediğin sürece sana asla zarar vermeyeceğim."

"Hayır, siz sadece arkadaşlarıma zarar vermek niyetindesiniz."

Adamın saç örgüsünü kaldırdığını ve kokusunu içine çekebilmek için yüzüne yakın tuttuğunu hissetti. "Keşke bunu yapmasaydın."

"Biliyorum." Kızın saçlarını aşağı indirdi ve daha da yaklaştı. Varlığı eziciydi. Güçlüydü. Onun kendisine sarılma arzusunu hissedebiliyordu.

Yine de kaçındı.

Alexion onu vücuduna doğru çekmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken dişlerini sıktı. Etrafına uzanmak ve göğüslerini avuçlarının içine almak. Elini pazen pijamasının bel bandının altından geçirmek çok kolay olurdu...

Parmaklarını bacaklarının arasındaki saç üçgeninde gezdirmek ve böylece onu okşamak. Ona dokunmak. Onu duymak

Nefesi etini gıdıklarken kulağında inliyordu.

Kadının kayganlığını şimdiden hissedebiliyordu.

Ağzı küçük bir tat için açlıkla sulandı. Cinsel zevk, bir ölümsüz olarak hâlâ bir insan olarak bildiği derecede deneyimleyebildiği tek şeydi. Bu yüzden onu bu kadar çok arzuluyordu. Orada birkaç dakikalığına buz gibi, yalnız varlığını unutabilir ve gerçekten insan.

Bağlandığını, neredeyse istendiğini

hissedebiliyordu. Ama kadın onu

istemiyordu.

Acı yalnızlığı içini parçaladı, kalbini parçaladı. İstemek ve sahip olamamak onun kaderiydi. Birçok yönden, O Tantalus'tu. İstedini görebiliyordu, ama her Ne zaman ona uzanmaya cesaret etse, bir şey gelip onu tam kavradığı anda elinden alıyordu.

Lanet olsun.

Dişlerini gıcırdatarak ondan uzaklaştı. Onun anında rahatladığını hissetti ve bu onu daha da üzdü.

"Peki, tüm erkek Kara Avcılar senin için pezevenklik mi yapıyor?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar sadece... şöyle diyelim... hafifmeşrep kadınların toplandığı yerlere sık sık giderler." Ve normalde bu kadınlar kendilerini onun üzerine atarlardı. Ne yazık ki Tehlike onların hareketlerini takip etmiyordu.

"Eminim öyledir."

Onun iğneleyici sözlerini duymazdan geldi. Böyle bir temasın onun için ne kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her gece başka insanlarla iletişim kuruyordu. Onunsa yoktu. Dışarıyla tek teması Dünya Katoteros'taki monitörlerden ve sforadan geçiyordu. Soğuk ve sterilidi.

Benim gibi.

Bu yeterince doğrudu. Her yüzyıl onun için biraz daha zorlaşıyor gibiydi. Acheron gibi o da insanlığından giderek daha fazla şey kaybediyordu. Kyros'u kurtarmaya çalışmanın onun için bu kadar önemli olmasının nedenlerinden biri de buydu. Bu onun için ilk Yüzyıllardır ilk kez bir şey onu gerçekten etkilemişti.

Gerçekten de eski dostunu kurtarmak istiyordu.

Ama bu şimdilik beklemek zorundaydı. Şafağın sökmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

Tehlike de bunu hissetmiş gibi pencereye baktı. "Geç oluyor. Sanırım ben yatacağım."

Kadın onu yalnız bırakırken başıyla onayladı.

Kadın gözünün önünden kaybolur kaybolmaz, tekrar izlendiğini hissetti.

Alexion huzursuzca ensesini ovuşturdu. "Yemin ederim Simi, eğer benimle uğraşan sensen, bir dahaki sefere kredi kartlarını kilitlemeyeceğim. Onları paręalayacaęım."

Bölüm 9

Danger yatağında uyumaya çalışarak yorucu bir gün geçirdi ve bunu neredeyse imkansız buluyordu. Uyandığında saat ancak akşamın altısıydı, kalbi hızla çarpıyor, zihni korkunç görüntülerden fırıl fırıl dönüyordu.

Alexion'un kötü rüyaları, onu öldürmeye çalıştığı kâbuslarla karışmıştı. Rüya ne kadar ateşli başlarsa başlasın, her zaman aynı şekilde sona eriyordu: Alexion onu diğer Karanlık Avcıların bulunduğu sıkışık, karanlık bir odaya kilitliyordu. Ragged ve bakımsız, insan iskeletinden başka bir şey değillerdi. teker teker dışarı çıkarılıp, kırmızı boyalı giyotinin bulunduğu Place de Grève'e götürülene kadar merhamet için yalvardılar. Çerçeve kafalarını kesmek için bekledi.

Seksen sekiz kiloluk kılıcın yere düşerken çıkardığı unutulmaz ses, ölümlerini alkışlayan insan ve Daimon kalabalığının sesiyle birlikte kulaklarında çınladı.

Ancak rüyasının en garip, en rahatsız edici kısmı, Alexion'un kalabalığın bir kenarında oturduğu görüntüsüydü. Madam DeFarge, tüm isimlerin bir listesini örüyor, böylece cellat (Acheron) sıradaki cinayeti bilecekti.

Bu görüntü için sana lanet olsun Charles Dickens! Devrimle ilgili kendi anıları yeterince kötüydü. İhtiyacı olan son şey, birinin bunlara yenilerini eklemesiydi.

Danger yatağında uzanmış, boğazını sıkıyordu. Geçmişin korkunç çığlıkları kulaklarında çınılıyordu. Bütün bir sosyal sınıftan intikam almak isteyen aç bir güruh tarafından öldürülen masumların yüzlerini tekrar tekrar gördü. En son öldürüldüğünden bu yana onlarca yıl geçmişti. insan hayatını hatırladı.

Ölümü.

Ama şimdi bu duygu, çarpıcı bir netlik ve ekşilikle içini parçalıyordu. Daha da kötüsü, Devrim'den kısa bir süre sonra Parisliler için sadece aileleri Komite tarafından katledilen kişilerin katılmasına izin verilen Kurban Baloları düzenledi. Katılımcıların hepsi Madam La Guillotine'in eserini anmak için boğazlarına kırmızı kurdeleler takıyordu. Korkunç derecede ürkütücüydü ve bir daha dönmek üzere ülkesinden kaçmasına neden olmuştu.

Bu anılardan nefret ediyordu. Onlarla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Bir adamın açgözlülüğü yüzünden her şeyi kaybetmek hiç adil değildi. Kendisinin bu dünyaya getirdiği bir adam.

Aile. Ama o olmasaydı, babası, karısı, erkek ve kız kardeşleri ölmeyecekti.

Michel'in yalanlarına neden inanmıştı ki? Neden mi?

Bunun suçluluğu ve utancı hâlâ içindeydi.

Yalancı, baştan çıkarıcı bir pislige aşık olduğu için kendi ailesini öldürmüştü. Gözyaşları gözlerinde toplanırken boğazı öyle sıkıştı ki zar zor nefes alabildi.

"Baba," diye hıçkırdı, babasını kaybettiği için bir kez daha acı çekiyordu. Kendisi için çalışan insanlarla ilgilenen iyi bir adamdı. Ne onu ne de annesini bir kez bile ihmal etmemişti. Aslında, işinden vazgeçmek istemişti. Annesi beklenmedik bir şekilde hamile kaldığında onunla evlenebilmek için soylu unvanlar aldı.

Bunu yapmış olsaydı, hayatı kurtulmuş olacaktı... Ama annesi onun teklifini reddetmişti. Kendine güvenen ve cesur olan annesi, hiçbir zaman bir kocanın ona ne yapacağını söylemesini istememişti. Zamanının en ünlü aktrislerinden biriydi,

Annesi, babasının ev ve aile için sahneyi bırakması konusunda ısrar edeceğinden korkuyordu.

Reddedildikten sonra bile babası annesinin peşini bırakmamış, onunla evlenmesi için yalvarmış ve her ikisinin de ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmalarını sağlamıştı. Ancak Tehlike olgunluğa eriştikten sonra annesinin fikrini değiştirebileceğine dair umudunu yitirmişti.

O zaman kendine evlenecek bir kadın bulmuştu.

O zaman bile, hem kendisi hem de karısı ona karşı hep nazik davranmışlardı. Üvey annesi onu evlerine kabul etmişti. kollarını açmıştı. Maman Esmée onu sevgi ve bağlılıkla sarmalamıştı.

Danger'dan çok da büyük olmayan bu hanımefendi, onun gayrimeşru statüsünü hiçbir zaman küçümsememişti. Kısa sürede onun en yakın arkadaşlarından ve sırdaşlarından biri haline gelmişti.

Şimdi bile birbirlerine sevgiyle takıldıkları yüzlerini görebiliyordu. Esmée'nin hayattaki en büyük zaafı olan şapka alışverişine çıkarken Esmée'nin yüzünü görebiliyordu. Ne var ne yok diye bakmadan bir dükkânın önünden geçemezdi. Babası onu izleyip gülerken, tuhafiye dükkanında saatlerce her boneyi ve şapkayı denerdi.

Danger ikisini de çok sevmişti...

Ve sonra yazın korkunç sıcağında, Devrim Fransa'yı vebadan beter bir şekilde kasıp kavurmuştu. Binlerce kişi birkaç hafta içinde ölmüştü.

Erkek kardeşi Edmonde henüz dört yaşındaydı, kız kardeşi Jacqueline ise bir yaşından küçüktü ve hemşerileri

vahşice katledilmişlerdi. Ailesinin hiçbirisi kendilerine bahşedilen ölümü hak etmemişti.

Hiçbiri.

Kocasını hariç. Onun aldığı her yarayı hak etmişti. ona acımasız ihaneti için vermişti. Ve tüm bunlar babasının evine göz diktiği ve kendi evi olmasını istediği için olmuştu. Onu elde etmişti, tamam mı? tadını çıkaracak kadar uzun yaşadım.

Öfke ve kederle titreyerek kırmızı ve altın rengi örtülerini geriye itti, ardından antika tester yatağını terk edebilmek için altın rengi perdelerini araladı.

Alexion, Karanlık Avcıların ya da başka birinin peşine düşmesine yardım etmeden önce cehennemde çürüyebilirdi. O asla böyle bir cadı avının parçası olmazdı. Eğer Acheron onların ölmesini istiyorsa, bunu kendi başına yapabilirdi.

Alexion'un kimseyi yargılamasına yardım edecek değildi. İnsan yaşamı boyunca bunu yeterince görmüştü.

İnancını pekiştirdikten sonra hızla yüzünü yıkadı, giyindi ve aklındakileri ona söylemek için onu bulmaya gitti.

Ancak evini kısa bir süre aradıktan sonra onu medya odasındaki kanepede otururken bulduğunda bu düşünceler uçup gitti. Saçı sakalı birbirine karışmış, garip bir şekilde evinde gibiydi. Önünde bir yığın DVD vardı. Tıpkı onun gibi görünüyordu

Bir gece önce onu terk ettiğinde de öyleydi. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun uyumadığına yemin edebilirdi.

Adam parmağıyla makineyi yeni bir sahne seçimine doğru ileri sararken kadın kapı aralığında durakladı.

Bunu nasıl yaptı?

"Kumanda nerede?"

Başını ona doğru çevirdi. "Uzaktan mı?"

"Evet, hani şu televizyonu kapatıp açtığın şey var ya?"

Parmağına baktı.

Danger şaşkın bir halde televizyonunun yanındaki DVD rafına gitti ve kumandayı aldı. "Bu olmadan oynatıcıyı nasıl kontrol ediyorsun?"

Elini salladı ve televizyon kapandı.

Tamamen şaşırmış bir halde kumandayı rafa geri koydu. "Sen tam bir ucubesin."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Danger küçük alanı geçerek onun önünde durdu. Adamın elini kendi elinin içine aldı ve ilk kez sıcak olduğu için minnettar oldu. Herhangi bir el gibi görünüyordu... yani, oldukça büyük ve bakımlı olması dışında.

Bu bir erkek eliydi, nasırlı, güçlü. Televizyona doğru tuttu.

Hiçbir şey olmadı.

"Evrensel bir kumandanın üzerinde mi oturuyorsun?" diye sordu şüpheyle.

Masum bir şekilde ona baktı.

"Kalk," dedi, onu minderleri görebileceği şekilde ayağa kaldırarak.

Hayır, kumanda yoktu.

Sinirli bir şekilde ona ters ters baktı. "Nasıl ileri sardın ve kapattın?"

Omuz silkti. "Çıkmasını istedim ve çıktı."

"Vay canına," dedi, "bu inanılmaz. Sanırım bu beni dünyanın en şanslı kadını yapıyor."

"Nasıl yani?"

"Hayatta olup da 'tatlım, kumanda nerede' diye bağırmayacak, sonra da kumandanın peşinde evimi darmadağın etmeyecek tek erkeği buldum."

Ona, büyük olasılıkla yüzündeki ifadeyle eşleşen şaşkın bir bakış attı. ona verdiği. "Biliyor musun, seni anlamıyorum. Sen dişleri ve psişik yetenekleri olan ölümsüz bir gece yaratığısın. Neden beni olduğum gibi ve yapabileceklerimle kabul etmekte bu kadar zorlanıyorsun?"

"Çünkü bu şimdiye kadar sahip olduğum tüm inançlara ters düşüyor. Bakın, biz" -kendini işaret etti- "Karanlık Avcıları'nın güneş battıktan sonra en kötü şeyler olması gerekir.

Sonra sen devreye girdin ve şimdi güçlerimizin senin yapabildiklerinin yanında bir hiç olduğunu öğreniyorum. Bu gerçekten kafamı karıştırıyor."

Sözlerinin onu şaşırttığını söyleyebilirdi. "Bu seni neden rahatsız ediyor? Acheron'un dünyanızdaki en güçlü varlık olduğunu her zaman biliyordunuz."

"Evet, ama o bizden biri."

Yüzü, kız ne zaman hoşuna gitmeyen bir şey söylese ya da yapsa yaptığı o boş şeyi yaptı.

"Ne?" diye sordu. "Şimdi bana Ash'in bir Karanlık Avcısı olmadığını mı söyleyeceksin?"

"O sizin dünyanızda eşsizdir."

"Evet, fark ettim. Hepimiz fark ettik. Karanlık Avcısı ilan panolarında gece geç saatlerde yapılan pek çok tartışmanın konusu oldu."

Şeytani, yaramaz bir parıltı gözlerini kararttı. "Biliyorum. I Bir takma ad altında oturum açarak, sırf zihinlerinizin spekülasyonları çözmesini izleyebilmek için hepinizi karanlık yollara yönlendirerek birçok saat geçirdim. Şunu söylemeliyim ki, hepiniz kim olduğu bulmacasıyla boğuşurken oldukça eğlencelisiniz. ve onun ne olduğunu."

Böyle bir şey yapma fikri onu hem eğlendirmiş hem de sinirlendirmişti. "Sen hasta bir adamsın."

Umursamazca omuz silkti. "Can sıkıntımı hafifletmek için bir şeyler yapmalıyım."

Belki de bu doğrudu ve monotonluğu kırmak için oldukça zararsız bir yoldu. Yine de kendisiyle oynanmasından hoşlanmıyordu.

Ama bu ne burada ne de oradaydı. Şu anda Mösyö Oddball ile konuşması gereken çok daha acil bir konu vardı. "Biliyor musun, biraz düşündüm."

"Ve?"

"Ve eğer sen ve Ash, her birkaç yüzyılda bir oynadığınız ve bazılarımızı öldürdüğünüz bu oyun-senaryo şeyini oynamak istiyorsanız, bunu benim yardımım olmadan yapabileceğinize karar verdim. Birini yargılamanın bir

parçası olmak istemiyorum.

Başka. Bunun nereye varacağını çoktan gördüm ve hiç hoş değil. Masum kanını asla yıkamak istemiyorum. eller."

Sanki söylediklerini sindiriyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bakışları karanlık ve samimiydi. "Biz Komite değiliz."

Onu bu karara iten şeyin ne olduğunu anlamasına şaşırmıştı ama bir şey fark etmemişti. "Hayır, sen yargıç, jüri ve cellatsın. Benim kitabımda bu seni daha kötü yapar. Beni öldürmek istiyorsan, o zaman öldür. Bir Gölge olmayı Bu amaçla dostlarımdan hatta düşmanlarımdan birine ihanet edemem. İnanın bana, kendim de ihanete uğradığım için, bunu bir başkasına asla yapmam."

Gözleri ürkütücü bir şekilde parlayan yeşil renge döndü. "Ne olduğunu gerçekten anlamadığın zaman cesur olmak kolaydır. Gölge olmak ne demek."

"Evet, biliyorum. Her zaman aç ve susuzsun ve bunu gidermenin bir yolu yok. Kimse seni göremez, duyamaz, falan filan. Bu ölümden daha kötü bir kader çünkü ebedi bir ödül yok, reenkarnasyon yok. Gerçek cehennem. Anladım."

"Hayır, Tehlike," dedi acı dolu sesiyle. "Yapamazsın."

Kadın ne yaptığını anlamadan, adam elini omzuna koydu. Dokunuşu onu acı ve görüntülerle yaktı. Tanımadığı bir adam gördü. Kalabalık bir New York caddesinin ortasında durmuş, birinin onu görmesi için çığlık atıyordu. Onu duyması için.

İnsanlara ulaşmaya çalıştı ama hepsi bedeninin içinden geçip gitti. Bunu yaptıklarında, ruhlarının onun içinden geçtiği hissi hayalet bedenini zehirli cam parçaları gibi delip geçti. O kadar çığ ve yakıcıydı ki tarif edilemez bir acıydı.

Adamın içini öylesine derinlemesine kemiren kokuşmuş açlığı hissedebiliyordu ki, bu da tanımlanamazdı. Doyurulmayı reddeden sönmez bir ateş gibi kavrulmuş ağzını ve dudaklarını yakan susuzluğu. İçindeki açlık onu bunaltmıştı. amansız fiziksel ıstırap, bir saniyelik konuşma için acı veren zihinsel yalnızlık.

İçindeki sessiz bir parça çığlık atıyor, ölüm için yalvarıyordu.

Bağışlanmak için yalvarıyor.

Alexion onu serbest bıraktı. Başını eğerek kızın kulağına öfkeyle konuştu. "Gölge olmak böyle bir şey işte Tehlike. Gerçekten istediğin bu mu?"

Onu boğan duygular arasında nefes almak için mücadele etti. Bu onun en kötü kabusunun bile ötesindeydi. O asla Böyle bir cehennemın var olabileceğini hayal bile edemezdi. Şu anda bile o adamın görüntüsü zihnine kazınmış durumdaydı. Bu onu şaşırtan bir şekilde canını yakıyordu. "Kim o?" diye sordu, sesi titreyerek.

"Onun adı Erius ve iki bin yıldan fazla bir süredir bu korkunç varoluşu yaşıyor."

Alexion'un sesi derin ve yankılıydı. Ona o kadar yakın duruyordu ki konuşurken sıcak nefesi tenini gıdıklıyordu. "Bir zamanlar tanrı olabileceğini düşünüyordu. Tek yapması gerekenin insanları öldürmek ve bir Daimon gibi ruhlarını emmek olduğunu düşünüyordu.

Tıpkı Kyros'un yapmaya çalıştığı gibi, Acheron ve Artemis'e karşı ayaklanmak için bir grup Kara Avcıyı bir araya getirdi. Onlara, onları özgürlüğe götürebileceğini söyledi. Hepsinin de tanrı olma yeteneğine sahip olduğunu. Tek yapmaları gereken onu dinlemek ve onun örneğini takip etmektir."

Boğazındaki ani yumruya karşı yutkunarak ona baktı ve nihayet gün ışığına çıkmakta olan gerçeği aradı. "Onu öldüren sen misin?"

"Hayır," dedi, sesi ve bakışları yumuşayarak. "Acheron yaptı. Ona gitti ve her şeyi açıklamaya çalıştı ama Erius dinlemeyi reddetti. Aklında Acheron'un Daimonların güçlerinin sırrını keşfettiği ve bu sırrı diğerlerinden sakladığı düşüncesi vardı. Acheron'un varlığı onu daha da kızdırdı ve sonunda Erius'un kendini lanetlemesine neden olan da bu oldu. Bu, Acheron'un onu kurtarmak için bir Karanlık Avcısına gittiği son seferdi."

Bakışları donuklaştı, perili bir hal aldı. "Ondan sonra ben devraldım. Onlara gidip ben de bir Kara-Avcı gibi davranıyorum. Onlara Acheron'un hiçbir şey biriktirmediğini ve hepsinin güçlerinin kökenine dair varsayımlarında yanıldıklarını düşünüyorum. Genellikle çoğunluğu beni dinler ve evlerine gider."

Alexion'un girmesi mantıklıydı. Şüphesiz Acheron Kyros'un etrafında belirirse, Kyros ona saldırır ve savaşırdı. Kadim insanlar genellikle çatışmalardan akıl yürüterek çıkmalarıyla bilinmezlerdi. "Kendi içlerinden birini dinleme olasılıkları çok daha yüksek."

Başını salladı. "Karanlık Avcıları doğaları gereği intikamcı insanlardır. Hayatta haksızlığa uğramışlardır ve birçoğu için ölümden de haksızlığa uğradıklarına inanmak kolaydır. Nefret edecek birini ararlar."

"Acheron kolay bir hedef."

"Evet. O daha güçlü ve hepiniz onun sizden bir şeyler sakladığını biliyorsunuz. Dolayısıyla yalanın çekirdeği bir kez ekildiğinde, kök salarak nefrete ve devrime dönüşür."

Düşünebilmek için ondan bir adım uzaklaştı
Varlığı dikkatini dağıtmadan net bir şekilde, sonra yüzünü
izleyebilmek için döndü. "O zaman Acheron neden gerçeği
söylemiyor? Neden geçmişini bizden saklıyor?"

Omuz silkti. "Dün gece senden benimle seks yapmanı
istediğimde, bir yabancıyla yatmak istemediğini
söyleyerek beni reddettin. Yine de bir Kara Dişi olarak
hayatının ilk elli yılı boyunca aşıkların arasından-"

Bu cümleyi susturmak için eliyle adamın ağzını kapattı.
"Bunu nereden biliyorsun?"

Dişleriyle kızın elini ısırdı ve kızın elini geri çekmesine
neden oldu. Gülümsemesi hınzır ve sıcaktı. "Hepiniz
hakkında pek çok şey biliyorum. Tıpkı Acheron'un bildiği
gibi."

Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. "Beni mi gözetledin?"

"Hayır, ama seni tanıyorum. Acheron'un sahip olduğu
güçlerin çoğuna sahibim. O nasıl senin kalbini ve
geçmişini görebiliyorsa, ben de görebiliyorum."

Danger bunu düşünürken başını öne eğdi. Kimseye karşı
şeffaf olmaktan hoşlandığından emin değildi. Herkes
kendilerinden bir parça saklayabilmeleri gerekiyordu. "Peki
Acheron'un geçmişini biliyor musun?"

Adam ondan uzaklaşmadan önce bakışlarındaki utancı
gördü. "Cevap ver bana, Alexion."

DVD kutularını rafına geri koyarken uzun ve yorgun bir
nefes verdi. "Evet. Onun geçmişini kazara keşfettim."

Yüzündeki perili ifade ona bunu hiç öğrenmemiş olmayı
dilediğini söylüyordu. "Güçlerimi kullanmayı ilk
öğrendiğim günlerdeydi." Kutuları rafa kaldırırken
durakladı.

onunla yüzleşmek için. "Geçmişe bakmayı nasıl kontrol edeceğimi bilemedim ve tesadüfen onun kine rastladım. Eve geldiğinde

Sfora'yı, yani kehanet küresini odamda buldu. Bana baktı ve onu gördüğümü bildiğini anladım."

Acheron'un kızgın olduğunu hiç bilmiyordu ama geçmişini saklama konusundaki kararlılığına bakılırsa, çok öfkeli olmalıydı. "O ne yaptı?"

Alexion'un bakışları sanki o günü zihninde net bir şekilde görebiliyormuş gibi yere düştü. "Öne çıktı ve sforayı eline aldı, sonra da 'Sanırım sana bunu nasıl doğru kullanacağını göstermeliyim' dedi."

İnanamayarak gözlerini kırptırdı. "Bu kadar mı?"

DVD'lerini koymak için geri dönmeden önce başını salladı. "Bundan hiç bahsetmedim, o da bahsetmedi."

"O zaman ne yaptın?"

"Bana onun geçmişi hakkında hiçbir şey sorma," diyerek, kız tam da bunu sormadan sözünü kesti. "İnan bana, bu bilmek isteyeceğin bir şey değil. Bazı şeyleri yalnız bırakmak en iyisidir."

"Ama-"

"Aması yok, Tehlike. İnsan hayatı hakkında konuşmamak için iyi bir nedeni var. Orada kimseye fayda sağlayacak bir bilgi yok. Ama bu ona çok zarar verebilir.

Şahsen. Bu yüzden bundan bahsetmiyor. Kara Avcı dünyasının büyük bir sırrını saklamıyor. Artemis'in hiçbirinizi umursamadığı gerçeği dışında. Ama ne

Bunun herhangi birinize faydası olur mu? Yalan söylemek, gerçek söylemekten daha iyidir."

Belki de bu doğruydu. şahsen, Artemis'in onlara ne olduğunu daha az umursayacağını bilmeden oldukça mutlu yaşayabilirdi. "O zaman biz neden yaratıldık?"

"Gerçekten

mi?"

"Lütfen."

Son filmi kaldırırken iç çekti. "Sana zaten söyledim. Artemis Acheron'u ele geçirmek istiyordu. Bunu elde etmenin tek yolu da onun suçluluk duygusuyla oynamaktı. Böylece ilk Karanlık Avcıları yaratmak için onun güçlerini ona karşı kullandı. Acheron'un, kendisi olmasaydı Artemis'in pazarlığını kabul etmeyecek olan masumlara asla sırtını dönmeyeceğini biliyordu."

Alexion ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Onun suçluluk duygusu yüzünden Acheron hepinizi öldürmek için elinden geleni yaptı.

hizmetçileriniz vardı ve işiniz için para ödüyordunuz. Kara Avcılar bu adama her şeylerini borçlular, hem de her şeylerini. İçinizden biri özgürlüğüne kavuşmak istediğinde bunu kanıyla ödüyor ve hepiniz zenginlik ve ayrıcalık dolu küçük hayatlarınızı yaşayabilesiniz diye her gün acı çekiyor."

Gözleri kelimenin tam anlamıyla yeşil ateş saçıyordu. "Ve söylemeliyim ki içinizden biri ona her sırt çevirdiğinde bu beni cidden kızdırıyor. Acheron sizden hiçbir şey istemiyor ve

tam olarak aldığı şey bu. En son ne zaman biriniz onun yardımı için teşekkür etti?"

İçinden bir suçluluk duygusu geçti.

O haklıydı. Acheron'a eğitimi ya da başka bir şey için hiç teşekkür etmemişti. Etmeyi de düşünmedi. Hayatları için teşekkür edilmesi gereken biri varsa, o da Artemis'ti.

"Acheron neden bize gerçeği söylemiyor?" diye sordu.

"Bu onun tarzı değil. Egosunun tapınmaya ya da onaylanmaya bile ihtiyacı yok. Tek istediği işinizi yapmanız ve ölmemeniz."

Çenesinde bir tik başladı. "Ve şimdi ilk yaratılanlardan biri olan Kyros'un ona sırtını döndüğünü bilmek... Bu beni senin anlayamayacağın kadar öfkeliendiriyor. Tüm Karanlık Avcıları arasında o ve Callabrax, Acheron'un hiçbirinizi kendi kişisel savaşında kullanmaz."

Danger başını salladı. Eğer Alexion doğruyu söylüyorsa, ki dürüst olmak gerekirse ona inanmaya başlamıştı, o zaman Kyros'un ona sırtını döndüğünü bilmek Acheron'un canını yakıyor olmalıydı. "Kyros ve Brax bir efsanedir."

"Evet, işte bu yüzden Kyros'u durdurmak zorundayım. Onu herkesten daha fazla Kara Avcı dinleyecektir çünkü o çok uzun zamandır buralarda."

Adamın ikna edici bir argümanı vardı ama kadın yine de onu bu işin dışında bırakmasını istiyordu. Kadın konuşmak için ağzını açtığı anda, adam yine o tuhaf, uzak bakışını takındı.

"Geri döndüler," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Danger yorgun bir nefes verdi. "Tamam Carol Anne, bu kadar Poltergeist yorumu yeter. Onlarla iletişim kuramıyorsak ve bizi rahatsız etmiyorlarsa, bizi izlediklerini bilmek istemiyorum, tamam mı?"

Onu görmezden geldi. "Simi," diye hırladı. "Burada ciddi meselelerim var. Beni rahatsız etmene ihtiyacım yok. Kyros'a ölmesini izleyemeyecek kadar çok şey borçluyum ama dikkatimi dağıtırsan onu kurtaramam."

İki düşünce aynı anda aklına gelince Danger kaşlarını çatı. "Bütün gün Simi'yle konuşmuş gibi konuşuyorsun."

"Öyleydim. Bu o olmalı. Bir süre izliyor, sonra uzaklaşıyor ve tekrar geri geliyor."

Bu ona kesinlikle ürkütücü geliyordu ama her neyse.
"Uyumadın mı?"

Yine cevap vermedi, bu da tam onun ikinci düşüncesine hizmet ediyordu. "Kyros'a borçlu olduğunu söyledin. Ona ne borçlusun?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Ona yaşamak için bir şans borçluyum."

Evet, buna inanıyordu... inanmıyordu. Mantıklı bile gelmiyordu. Adamın yüzündeki ani duygu yokluğu ona bir şeyler sakladığını söylüyordu.

Ve o anda bunun ne olduğunu anladı. "Onu tanıyordun."

Hâlâ duygusuz, boş bakışlar. "Bütün Karanlık-Avcılar."

Belki, ama onda bundan daha fazlasını hissetmişti. "Hayır. Aranızdaki kişisel bir mesele. Bunu hissedebiliyorum."

Ondan uzaklaştı.

Onun peşinden gitti. "Konuş benimle, Alexion. Eğer gerçekten yardımımı istiyorsan, bana dürüst bir cevap ver."

"En başından beri sana karşı dürüst oldum." Kapıya doğru yöneldi.

Danger durdu ve neredeyse odadan çıkana kadar bekledi.

Onun kim olabileceğine dair sinsi bir şüphesi vardı ve artık önsezisiyle oynama zamanı gelmişti. "İas?"

Durup ona baktı. "Ne?" İsme otomatik olarak cevap verdi.

Çenesi gevşedi. Kadın haklıydı ve adam bunu iki saniye sonra fark etti.

Yüzü taşa döndü.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı onun hakkındaki her tuhaflık birden anlam kazanırken. Bu yüzden yemeklerin tadını alamıyordu. Neden gerçek duygular hissetmiyordu.

Bir Gölge olmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl da biliyordu...

"Bu doğru," diye nefes aldı. "Sen Acheron'dan sonra yaratılan üçüncü Karanlık Avcısıydın. Ölen ilk kişisin."

"Hayır, değildim ve las bir Gölge."

Hala ona inanmıyordu. Bu konuda değil. "Peki seni şu anda Kyros'a götürsem ne derdi? Sana hangi isimle hitap ederdi?"

Alexion onun içini görebilmesine sinirlenerek dişlerini sıktı.

Gerçeği ondan saklamanın gerçekten bir anlamı yoktu. Kyros onu görür görmez öğrenmeyecek değildi ya.

Lanet olsun.

"Bana las derdi. Ama ölen ilk Kara Avcı ben değildim," diye ekledi, ona doğruyu söylediğini bilmesini istiyordu. "Acheron bizden haberdar olmadan önce Daimon'lar tarafından öldürülen benden önce iki kişi daha vardı."

O anda kadının içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Bir kere yüzü yumuşamıştı. Odayı geçerek adamın tam önünde durdu. Bir elini uzatıp yanağına dokunurken bakışları onunkileri aradı.

Bu basit dokunuş onu mahvetti. Nasıl böyle duygulara sahip olabilirdi? Yüzyıllar boyunca Ash ve Simi dışında kimseye karşı bir şey hissetmemişti.

Şimdi böyle ham duygular

hissetmek... İnanılmazdı.

Koyu renk gözleri ona kalbini gösterdi. "Gölgelerin insan formuna sahip olmaması gerekir."

"Yok."

Onun yanağını okşadı. "Ama bana yeterince gerçek geliyorsun."

Kadının dokunuşu onu acı verici bir düzeyde tahrik etti. Geçmişte kadınlarla karşılaşmaları hep kısa sürmüştü. Şehvetini doyurmasına yetecek kadar uzun sürerdi ve sonra kadın bir daha görülmemek üzere ortadan kaybolmuştu. Daha önce hiç böyle şefkatli bir dokunuş olmamıştı. Rahatlatmak için bir dokunuş. Onu rahatlattı ve lav gibi içini yaktı. "Ben diğerlerinden farklıyım."

"Nasıl?"

Elini yüzünden çekti, bu alışılmadık şefkate daha fazla dayanamadı. Tek yaptığı onu Asla sahip olamayacağı şeyler için acı çekiyordu. İnsan ilişkilerinin ötesindeydi.

İnsani duyguların ötesinde.

"Acheron ölümünden kendini sorumlu tutuyordu," diye açıkladı sessizce. "Ölümcül bir hata yapmamış olsaydı bir Gölge olamayacağıma karar verdi. Bu nedenle bana şekil verdi ve Simi ile birlikte yaşamam için beni yanına aldı."

"Bu yüzden mi onu savunuyorsunuz?"

Başını salladı. "Sizi temin ederim, bir Gölge olarak yaşamak hafife alınacak bir şey değildir. Gerçek bir Gölge olarak geçirdiğim kısa süre bana bu dünyada ya da ötesinde daha kötü bir şey olmadığını öğretti. Acheron'un merhameti için her gün minnettarım."

Kendisini kurtaran adama olan sadakatine saygı duyabilirdi ama yine de kaçıp kurtulduğu kaderi başkalarına da yaşatacak olması için içine ürkütücü bir boyut katıyordu.

"Nasıl olur da

Sen ve Acheron daha kaç kişiyi Shadedom'a lanetlediniz?"

"Sizi temin ederim, bu ikimizin de hafife aldığı bir şey değil. Çaresiz insanları avladıkları için ölenler başıboş bırakılıyor. Savaş sırasında ölenler ise Görevlilere sonsuzluğu geçirmeleri için bir tür cennet verilir. Acı çekmezler. Acheron buna izin vermez."

Danger bu açıklama karşısında kaşlarını çatı. Bu daha önce hiç kimsenin onlara söylemediği bir şeydi. Hepsi de Görev sırasında ölürlerse diğer tüm Gölgeler gibi acı çekeceklerine inanıyorlardı.

Shadedom'dan geri dönüş yolu olmaması gerekiyordu. "Ash bunu bize neden söylemiyor?"

"Çünkü bir Gölge, bir Karanlık-Avcı'dan farklı olarak insan olmak. Gelecekteki bir enkarnasyon umudu yok oldu. Bir daha normal bir yaşam sürme umutları yok."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. O gerçektir. Etten ve kemikten biriydi. "Ama sen-"

"Ben bir insan bedeninde değilim, Tehlike." Yüzünü acı dolu bir ifadeyle buruşturarak kendine baktı. "Gördüğün, dokunduğun bu formun üzerinde bir son kullanma tarihi var. Birkaç gün içinde kendi diyarıma dönmek ya da tamamen yok olmak zorundayım. Acheron, Karanlık-Avcılar bu işkenceden kurtulabileceklerini öğrenirlerse, daha pervasız olacaklarından korkuyor ve ölümden korkmamak. Ama dışarıda ölmekten çok daha kötü şeyler olduğunu söylediğimde bana inanın."

"Ne gibi?"

Gözlerindeki ıstırap onu yaktı ve konuştuğunda bunun kişisel bir deneyimden kaynaklandığını anladı. "Kurtulma umudu olmadan sonsuzluğu tek başına yaşamak. Siz Kara Avcılar ne kadar şanslısınız bilemezsiniz, çünkü aklınızın bir köşesinde Her zaman bir gün tekrar özgür olabileceğinizi biliyorsunuz. Hâlâ umudunuz var."

Bu sözler karşısında Danger'ın boğazı düğümlendi. Bir zamanlar o da onlardan biriydi. Bir çıkış maddesine sahip olmalarının tek sebebi oydu. Eğer o olmasaydı, Artemis geri kalanlar için asla bir düzenleme yapmazdı. Başkalarına verdiği böylesine inanılmaz bir hediye için artık sana yasak olduğunu bilmek ne kadar korkunçtu. "Sana davranış şeklim için özür dilerim."

Özrü karşısında kafası karışmış görünüyordu.

"Bana eski bir Karanlık Avcısı olduğunu söylemeliydin."

"Bunun ne önemi var ki?"

"Önemli," dedi, hafifçe kolunu okşayarak. "Eğer sen Bana doğruyu söylediğine eminim, o halde Stryker'ın yalan söylediğini biliyorum."

Daimon'un adı geçince yüzü soldu. "Stryker mı? Daimon mu?"

"Onu tanıyor musun?"

Alexion küfretti. Başını kaldırıp tavana baktı. "Acheron! Eğer beni duyabiliyorsan, hemen buraya gel patron. Ciddi bir sorunumuz var."

Hiçbir şey olmayınca tekrar küfretti. "Acheron!" "Neler oluyor?" Danger sordu.

Alexion hasta görünüyordu. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Stryker buradaysa ve Acheron yoksa ne kadar boku yediğimizi sana açıklayacağım."

"O sadece bir Daimon."

"Hayır," dedi derin bir uyarı tonuyla, "o bir tanrı, Acheron'dan mantıksız bir şekilde nefret eden çok gaddar bir tanrı."

Bu kulağa hiç de umut verici gelmiyordu. İçinde korku kabardı. Eğer Alexion kadar güçlü biri bu adamdan korkuyorsa, o zaman kesinlikle korkacak bir şey vardı. "Ciddi misin sen?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Hayır, adam çok ciddi görünüyordu ve bu da onu lanetlemek zorunda bıraktı.

Alexion başını sinir bozucu bir böcekten kurtulmaya çalışan biri gibi salladı. "Simi," diye tersledi. "Beni izlemeyi bırak ve gidip Akri'yi getir. Ona ihtiyacım var."

Beş saniye kadar sonra, Danger rahat bir nefes almasına neden olan bir ses duydu.

"Tehlike mi? Alexion?" Acheron koridordan seslendi.

"Tanrıya şükür," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

"Hayır!" Alexion kapı tokmağına uzanırken tersledi. Adam ona doğru koştu ve kapı parçalandığı sırada onu geriye savurdu. Parçaları odanın her tarafına yağdı.

Odaya giren bir tür iblise benzeyen şeyi gören Danger'ın gözleri uyuşmuş bir dehşetle açıldı. Küçük siyah bir peştamal dışında tamamen çıplak olan bu hayvanın koyu yeşil derisi siyahla kaplıydı. Muhtemelen bir metreyi geçmeyen boyu, bir çift büyük siyah, yağlı görünümlü kanatla odanın içine uçtu. Parlayan sarı gözleri onlara açık bir nefretle bakıyordu. Çift dişleri vardı Alexion'a doğru tıslarken parladı.

Danger yutkundu. "Lütfen bana aradığınız kişinin Simi olduğunu söyleyin."

Yaratık sanki aşağı inip onlara saldırmaya hazırlanıyormuş gibi tavana doğru kavis çizdi.

Alexion'un yeşil bakışları hissettiği dehşeti yansıtıyordu. Konuştuğunda, kelimeler sıcak bir şarapnel gibi içinden geçti. "Bu kesinlikle Simi değil."

Bölüm 10

Alexion üzerlerine doğru uçan Charonte iblislerine şaşkınlıkla baktı. Hangi cehennemden gelmişti bu? Simi'nin türünün son örneği olması gerekiyordu ama yine de bu iblisin bir Charonte olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Hiçbir şey

Bu dünyada ya da ötesinde başka hiçbir şey buna

benzemiyordu. "Ne oldu?"

İblisin dikkatini üzerinde tutmak için ondan uzaklaşırken Danger'ın sorusuna yanıt vermedi. "Qui'esta rahpah?" diye sordu iblise, nerede olduğunu bilmek istiyordu. gelmişti.

Bir an duraklayan iblis, Alexion'un kendi ana dilini konuşmasına şaşırdığını gösterdi. Ama bu onu saldırmaktan alıkoymadı.

Alexion kıpırdayamadan aşağıya daldı, onu boğazından yakaladı ve yere savurdu. Yere o kadar sert çarptı ki, insan olsaydı vücudundaki her kemik paramparça olurdu.

İblis pençeleriyle onu parçaladı. Alexion iblisi tekmelemek için bacağını kaldırdı.

İşe yaramadı.

Ondan uzaklaştı, ama bir şekilde iblis ve tekrar ortaya çıktığında onu tekrar yakaladı. Bu sefer onu yüzüstü yere çarptı. İblis onu saçlarından yakaladığında dişleri takırdadı.

Göz ucuyla Danger'ın koltuğunun altına sakladığı kılıcı aldığını gördü.

"Geri çekil!" diye bağırdığında bir an için çok geçti. İblis onu kuyruğuyla yakaladı ve ayaklarından yere düşürdü. Bir Charonte ile dövüşmeyi kazanmanın yolu yoktu. Bir tanrı değilseniz tabii; ve Alexion Acheron'un güçlerini çağırabilse de, bunlar gerçekte onun güçleri değildi.

Bu onu ciddi bir dezavantajla karşı karşıya bıraktı.

İblis onunla birlikte yuvarlandı. Alexion tekrar parladı ancak iblis onu görünmezken yakaladı.

Vazgeç Lex. Lanet şey açıkça senin dönüştüğünü görebiliyor. Lanet olsun.

Darbelerini hiç hissetmeyen iblise yumruk attı. Ama Alexion hissetti. Eli sanki kırılmış gibi zonkluyordu. İblis onu yakalayıp yere düşürürken ve başını acıyla yere çarparken ona güldü. Sanki beyni gerçekten de kafatasının içinde takırdıyormuş gibi hissetti. O ağzındaki kanın tadını alabiliyor, burnundan aktığını hissedebiliyordu.

İblisi bir an önce üzerinden atmazsa, onu öldürecekti. Ve bu sefer, Acheron onu geri getiremeyecekti.

Alexion onun darbelerini engellemek için güç alanını çağırmaya çalıştı. Bir gergedana karşı sineklikten daha az etkiliydi. Yunan tanrılarının bu türden korkarak yaşamasına şaşmamalı. Korkunç derecede güçlüydüler. Asıl soru şuydu: Atlantis tanrıları onlara nasıl boyun eğdirebilmişti?

"Çekil üstümden, seni koca götlü, ağız kokulu, pireli korku filmi artığı," diye hırladı Charonte.

Bu, yere bir kafa darbesi daha indirmeyi başardı. Charonte geri çekildi ve bir boa yılanı gibi etrafını sardı. Tıpkı yılan gibi o da bunun

Onu parçalayıp varlığını sona erdirmeden önceki son hamlesi.

Alexion kollarını çekmeye çalıştı.

Evet, bu işe yarayacak. Hazır başlamışken neden ona tükürmüyorsun?

İhtiyacı olan şey Simi'ydi.

Ama bunun yerine...

Boku yemişti.

Danger, Alexion iblis karşısında çaresizken iblisin Alexion'u parçalamasını izlerken dehşete düşmüştü. O ana kadar Alexion'un kanayabildiğini bile bilmiyordu. Aptalca bir şekilde yenilmez olduğunu düşündüğü birine bir şeyin bu kadar zarar verdiğini görmek korkutucuydu.

Kılıcına uzandı.

İblis Alexion'u bırakıp ona doğru hamle yaptı. O da Alexion'u yakaladı. Alexion "Hayır!" diye bağırdığı sırada kılıcı iblisin derinliklerine sapladı.

İblis kılıcı elinden kapıp vücudundan çıkardıktan sonra onunla birlikte peşinden gittiğinde neden böyle söylediğini hemen anladı.

Savaşmak ve ölmek için kendini hazırladı ama iblis tam ona ulaştığında Alexion ona saldırdı ve onu geri püskürttü. İkisi birden ondan uzaklaştı.

"Protula akri gonatizum, vlaza!"

Bu sözlerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama iblis onu hemen serbest bıraktı. Onu şoke eden şey, aslında

tek dizinin üzerine çöktü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını saygıyla eğdi.

"Vay canına," diye nefes aldı, az önce durdurulamaz olanı bastıran şeye hayret ederek. "Ne dedin sen?"

Yavaşça koluna girip onu kapıya doğru götürürken cevap vermedi. Elini yarılan dudağına ve kanayan burnuna sildi ve onu evin içine doğru aceleyle götürdü.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu.

"Fırsatımız varken buradan defolup gidelim," diye fısıldadı.

"Ama durdu."

"Evet, pek duymadığından emin olduğum bir komutla onu sersemlettim. Mesele şu ki, aslında Bana itaat etmesini sağlayacak güce sahip değilim ve bunu anlaması ne kadar sürer bilmiyorum. Bu nedenle, oyumu O iblis bizi parçalara ayırmadan önce kaç."

Kaçmak kulağına hoş geliyordu. Onları evin içinden takip etmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden geriye baktı. "O şey de neydi?"

"Bu bir Charonte iblisi."

"Bir ne?"

Onu garaja götürdü ve merlot kırmızısı BMW Z4'ün kapısını açtı. "Atla."

Onun emredici ses tonu karşısında kaskatı kesildi. Kimse ona ne yapacağını söyleyemezdi.

Hiç kimse.

"Bana emir verme."

Ona donuk bir bakış attı. "Peki. O zaman kal ve onunla kendi başına savaş. Ben buradan gidiyorum."

Alexion'un emrine uymadan önce ona kızgınlıkla baktı. Evet, eğer iblis ona bunu yapabildiyse... Eğer yüzünün yeniden düzenlenmesini isteseydi, bir cerrah çağırırdı.

En azından o zaman en kötüsü için bilinçsiz olacaktı.

Adam arabada ona katılana kadar aklına bir şey gelmedi. "Araba kullanmayı biliyor musun?"

Arabasını anahtarsız çalıştırıp geri geri giderek ona cevap verdi. Garaj kapısı rekor sürede açıldı. Alexion garaj yolunda kusursuz bir J dönüşü yaptıktan sonra onları caddenin aşağısına doğru yarıştırdı.

"Sanırım biliyorsun," dedi sessizce. Arabayı bir profesyonel gibi kullanıyordu. "Ee Magellan, nereye gidiyoruz?"

"Uzakta. Wart-Head oradayken evinize dönmeyi içermediği sürece her yere açığım."

O da aynı fikirdeydi. "İblisin peşimize düşmeden önce ne kadar bekleyeceğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Zincirini kimin çektiğine ya da aldığı emirlere bağlı olabilir. Umalım ki zaman onun için bir anlam ifade eder ve orada birkaç yüzyıl kalır."

"Onu bilemem. Orası benim evim, biliyor musun? Bir ya da iki gün içinde geri dönmek istiyorum. Gerçekten günlerce ya da Tanrı korusun daha uzun süre orada kalacağını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Alexion yorgun bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Harika. Evine döndüğünde, Dickens'ın Büyük Umutlar kitabındaki Bayan Haversham'ın evine benzeyen - örümcek ağları ve farelerle dolu - bir ev hayal ediyordu. Kadın ürperdi. "En azından sana saldırmasını engellemek için ona ne söylediğini bana anlatır mısın?"

Ona garip bir şekilde yakışan alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Kısaca, 'Efendinizin ve efendinizin önünde eğilin' dedim, '"

Güldü. Sadece Alexion bunu deneyebilirdi. "Ne kullandınız mı? Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Atlantisli."

Bu hiç mantıklı değildi. Eski Yunanlı olduğunu itiraf etmişti, Atlantisli değil. "Sen doğmadan çok önce yok olmuş bir ülkenin dilini nasıl konuşabiliyorsun?"

Kısık bir kahkaha attı. "Acheron'la birlikte yaşıyorum. Evdeyken konuştuğu tek şey bu."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Vay canına. Atlantis dilinde bir konuşma dinlemeyi çok isterdi. Kelimeler tuhaftı ama dilde son derece müzikal olan harika bir lirik kalite vardı.

Ancak uzun süredir ölü olan bir dilden çok daha önemli şeyler düşünmesi gerekiyordu. İblisi evinden kovmak gibi. Tek umduğu, iblisin gelip oturma odasında parti yapmak isteyen arkadaşları olmamasıydı. Onu ve Alexion'u pogo sopası olarak kullanıyorlardı. "Sence onlardan başka var mıdır?"

"Bilmiyorum. Simi'nin onların sonuncusu olduğunu sanıyordum. Acheron'a söylenen buydu ve o da bana bunu söyledi. Görünüşe göre biri yalan söyledi."

"Simi? Konuştuğun hayali arkadaşın o pullu, iğrenç şeylerden biri mi?"

"Hayır," dedi kırılgan bir ses tonuyla. "Simi çok değerli. O çok güzel..." "Şeytani bir şekilde" diye eklemekten önce durakladı.

"Evet," dedi, sesi kuşkuyla doluydu. "Senin de kafanı yere vuruyor mu?"

"Kasıtlı olarak değil... çok fazla. Sadece bazen ne kadar güçlü olduğunu unutuyor."

"Uh-huh. Sanırım kafana vurduğu zamanlardan birinde beynine zarar verdi."

Ona tehditkâr bir şekilde baktı ve konuştuğunda sesi savunmacı ve öfkeliydi. "Simi benim kızım gibidir, bu yüzden onun hakkında konuşurken biraz saygı göstermeni bekliyorum."

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Peki, pullu bir iblisi kızın olarak kabul etmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Bu arada, onlardan birini nasıl öldüreceğine dair bir fikrin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Birini öldürmek için bildiğim tek yol bir Atlantis hançeri kullanmak."

"Bunlardan birini nereden bulabiliriz?"

Arabayı sürerken direksiyonu sıkıca kavradı. "Bilmiyoruz. Acheron kimsenin Simi'ye zarar veremeyeceğinden emin olmak için hepsini yok etti."

"Bu çok anlayışlı bir davranıştı Yorick. Kafatasıyla basketbol oynamak isteyen diğer iblisler ne olacak? Her ihtimale karşı yanında bir hançer bulundurması gerektiğini hiç düşünmedi mi?"

"Birinin Simi'ye zarar vermesi onun için riske girmeye değmezdi. Ayrıca, Acheron onları hançer olmadan da öldürebilir."

Acheron burada olsaydı bunun bir faydası olurdu ama şu haliyle... "Lucille bizi terk etmek için kesinlikle iyi bir zaman seçmiş, değil mi? Keşke tek sorunumuz dört aç çocuk ve tarladaki bir ürün olsaydı."

Alexion başını çevirip yüzünü buruşturarak ona bakarken arabayı yavaşlattı. "Alaycılığın, edebiyata ve kötü country şarkılarına yaptığın tuhaf ve dağınık göndermelerden daha fazla yardımcı olmuyor."

"Doğru değil, kesinlikle hissetmediğim bir sakinlik görüntüsünü korumama yardımcı oluyor."

"Bu beni kızdırmaya başladı."

"Ooo," diye nefes aldı, "bunu söylerken neredeyse beni korkutuyorsun."

Arabayı Aberdeen'e doğru giden otoyola sürerken ona hırladı.

"Bizi nereye götürmeye karar verdiniz?"

"Kyros'u görmek için buradayım, bu yüzden şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığını düşündüm."

Öyle sanıyordu ama gözden kaçırdığı önemli bir gerçek vardı. "Kyros büyük ihtimale çıldıracak."

"Muhtemelen. Onu biraz şaşırtmayı umuyorum." Ona bir göz attı. "Kaba iblisimiz araya girmeden önce bana Stryker'ı anlatıyordun. Bunu bitirmek ister misin? tartışabilir miyiz?"

Danger torpido gözünü açarak seyahat mendili paketini çıkardı. İki tane aldı ve Alexion'un burnunun etrafındaki kanı silmek için nazikçe kullandı.

Yüzünü temizlemek için mendili kendisi almadan önce ona tuhaf bir kaş çattı. Hareket edişinde neredeyse çocuksu bir çekicilik vardı. Bu kadar dayak yemesine rağmen tek bir şikâyetle bulunmadan bunu sineye çekmesi onu şaşırtmıştı.

Ne derse desin, canı çok yanmış olmalı.

Onu hissederek elini saçlarında gezdirdi ve yanağından geriye doğru taradı. Adam bir şey söylemedi ama yüzündeki ifade onun şefkatinden etkilendiğini gösteriyordu.

Gariplik onu tüketti. Elini bıraktı ve konuşmalarına geri döndü. "Yapacak pek bir şey yok. söyle," dedi torpido gözünü kapatırken. "Acheron'un kardeşi olduğunu iddia ederek ortaya çıktı."

Alexion bir kahkaha patlattı.

"Gülme," dedi, onun bu şekilde davranmasından rahatsız olmuştu. Akraba oldukları fikrine kısa süreliğine inandığı için ona gülüyordu. "Aynı siyah saçlara sahip ve Ash'in yaptığı gibi dönen gümüş gözler. Acheron'u tercih etmiyorsa ne olayım. Hem de çok."

"Hayır değil. Güven bana."

"O zaman neden aynı gözlere sahipler?"

"Öyle değiller. Gözleri çok farklı. Acheron kendi gözleriyle doğdu. Stryker'a ise babasını küçümsedikten sonra verildi, Apollo."

Kaşlarını çattı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silktili. "Bir sfera ile yaşıyorum, burada insan aleminde olan her şeyi bana söyleyebilen bir küre. Ama Simi'nin Kalosis'te, yani Kalosis'in bulunduğu diyarda neler olup bittiğine dair bilgi kaynağı olduğundan bahsedin."

"Stryker buralı. Bana bundan bahsetmişti. Yani bana Ash'in onun kardeşi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece Stryker'ın rüyalarında. Güven bana." Alexion onun sözlerini düşünürken sessizleşti. Onları karanlık yolda ilerletmeye devam ederken mendili cebine attı.

Karayolu. "Peki Stryker neden Kyros'a yalan söylüyor? Hatta burada ne işi var? Böyle bir şeyle uğraşmak ona göre değil. Normalde Acheron'u doğrudan ele alır."

Bunun retorik olduğunu umuyordu. "Bilmiyorum. Ama Kyros'u bu fikre tamamen inandırdı. Bir süre beni de ikna etti."

Alexion tiksintili bir nefes verdi. "Sen daha iyisini bilmiyordun ama Kyros bilmeliydi." Bakışlarını yola odaklamaya devam ederken çenesinde bir kas çalıştı.

"Stryker neyin peşindeyse, bu hiç iyi değil. Ve eğer onu serbest bırakan ve Charonte'ye komuta ediyorsa, başımız gerçekten belada demektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "İğneleme bir yana, Stryker'ın ne kadar güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Buraya seni öldürmeye geldiğimi mi sanıyorsun? At

En azından bundan zevk almıyorum. Stryker insanlara işkence etmek için yaşıyor. Son deliğinden çıktığında, bir Spathi Daimon bir Kara-Avcı'yı ele geçirdi ve New York'un her yerini kasıp kavurdular. Orleans."

"Spathi nedir?" diye sordu. Bu daha önce hiç duymadığı bir terimdi.

"Onlar yüzlerce, hatta binlerce yıldır var olan Daimonların kadim savaşçı sınıfı. Ve bu süre içinde ciddi şekilde sinirlenmeyi öğrendiler. Savaşmaya alışık olduğunuz genç Daimonların aksine, bu adamlar kaçmazlar. Size doğru koşarlar."

"Oh, güzel. Gittikçe daha iyi oluyor. Sinirli bir yarı tanrı, bir iblis ve şimdi de bizi ele geçirip öldürmek isteyen savaşçı Daimon'lar. Beni uyarmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Evet. Bir rehber ihtiyacım olmadığına karar vermeden önce iğneleme yapabilir miyim?"

* * *

Stryker karşısında duran Charonte'ye ters ters baktı. O ve Trates, Kalosis'in büyük salonunda, Alexion'un ölümünü kutlarken kadehlerinden Apollite kanı içiyorlardı.

En azından iblis Stryker'ın duymak istemediği haberlerle dönene kadar. Trates, iblisle yüzleşmek için ayağa kalktığında Stryker'ın çoktan kaynamaya başlamış olan öfkesini bekleyerek geri adım atmıştı.

"Gitmesine izin verdim de ne demek?"

Caradoc'un gözbebekleri Stryker'a doğru daraldı. "Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et Daimon," dedi o garip ses tonuyla.

şarkı söyler gibi bir aksanı vardı. "Senin zayıf dokuna burnumu üflemem için uygun değilsin. Bunu sadece beni tanrıçadan kurtarabileceğini söylediğin için kabul ettim. Beni onun türünden bir başkasının peşinden göndereceğini söylememiştin."

Stryker bu sözlerle buz kesti. "Ne demek istiyorsun, onun türünden bir başkası mı?"

"O beni gönderdiğin adam değil, başka bir şeydi. Benim dilimi ve Atlantis dilini konuşuyordu. Atlantis tanrılarının bizi kontrol etmek için benimkilere verdiği emri biliyordu. Hiçbir insan bu kelimeleri bilmez. Sadece tanrılar bilir."

İblisle alay etti. "Alexion bir tanrı değil. Senin gibi, o da sadece bir hizmetkâr."

"Bir hizmetkâr gibi konuşmadı," diye karşı çıktı Caradoc. "Ne de bir insanın yapması gerektiği gibi paramparça oldu. Ona ölümcül darbeler indirdim ama o yine de savaştı."

Stryker ona hırladı, sonra iblis ona doğru ilerlerken geri adım attı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, iş dövüşe gelirse Charonte'nin kazanacağını biliyordu.

"Ona itaat etmek zorunda değildin. Sana söz veriyorum. O bir tanrı değil ve sana zarar veremez."

Caradoc bunu sindiriyormuş gibi başını eğdi. Sonunda başını iki yana salladı. "Onun için tekrar gitmeyeceğim. Risk, olası faydadan çok daha ağır basıyor. Eğer ailesinden birine zarar veririm tanrıça beni öldürür. Buradan bile beni avlar ve tüm varlığıma suikast düzenler. İşin için başka bir aptal bul."

İblis kanatlarını vücuduna doladı ve kibirli bir şekilde odadan çıktı.

Stryker lanetledi. O şeylerden gerçekten nefret ediyordu. Onu insanlardan bile daha fazla iğrendiriyorlardı.

Bir gün her iki ırkı da yok edecekti. "Şimdi ne yapacağız?" Trates sordu. "Xirena'yı getirin."

Trates bu komut karşısında endişeyle güldü. "Xirena? Neden? O Charonte'lerin en azılısıdır. Bizden birini bırak, Apollymi'den bile zar zor talimat alıyor. Kimsenin onu kontrol edebileceğini sanmıyorum."

Stryker yavaşça gülümsedi. "Biliyorum. Onu bu yüzden istiyorum. Sıradan bir hizmetkârdan korkmayacaktır. Benim için onun kalbiyle geri dönecek ve Apollymi'nin ne düşündüğünü umursamayacak."

Bölüm 11

Kyros'un evine yapılan yolculuk tam bir fiyaskoydu. Kyros evde değildi ve yaveri de Kyros dönene kadar onları içeri almak istemiyordu. Danger, Kyros'un mavi beyaz antebellum malikanesinin etrafı çevrili verandasında dururken iç çekti.

Aberdeen bu gece sessizdi, beyaz ahşap basamakları çevreleyen büyük meşelerin arasından hafif bir esinti fısıldıyordu. Eski Mississippi kasabasının, zaman tüneline kaybolmuş bir kasabayı andıran çok özel bir cazibesi vardı. Kaldırımların metal bir tenteye örtülü olduğu şehir merkezi bile birkaç on yıl öncesini hatırlatıyordu.

Danger, özellikle de eski dünyaya özgü bir havası olan küçük Katolik kilisesini çok seviyordu. Bu kasabayı gerçekten çok sevmiştir. Çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı gizli bir tarihi mücevherdi.

Alexion, hançer fırlatıldığı için artık yırtık olmayan siyah kaplumbağa yakalı şehirli şıklığı, siyah yün pantolonu ve beyaz kaşmir paltosuyla garip bir şekilde yersiz görünüyordu. Gerçekten de Milano'daki bir podyumdan yeni çıkmış gibi görünüyordu. İnanılmaz derecede erkeksiydi... o kadar ki düpedüz yenilebilirdi.

Onun nesi vardı? Eğer bu cinsel çekimi şişeleseyebilseydi, Bill Gates'ten daha zengin olurdu.

Onun çıplak görünmesinden çok daha önemli şeyler düşünmelisin.

Doğru, ama onda bir ısırtık alma isteği uyandıran bir şey vardı ve bu gerçekten

onu rahatsız ediyordu. Kendisinin odaklanmış ve bağımsız olmasını istiyordu - normal işlevsellik hali.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, dikkatini dağıtmaya çalışarak. "Burada onu mu bekleyeceğiz?"

"Hayır, dönmesi saatler sürebilir. Bence devriye gezmeliyiz. Eğer Daimon'lar Kyros'la birlikteyse, bu gece avlanıp besleniyor olacaklardır. Çekilebilecekleri en yakın nüfus merkezi neresi?"

Danger bir an için bunu düşündü. Tupelo gerçekten de dağınık bir bölgeydi ve Daimonların ara sıra takip ettiği birkaç kulüp olmasına rağmen, ormanın onun boynunda pek fazla Daimon faaliyeti yoktu. Mississippi'nin sahil, Tunica ve çeşitli üniversite kasabaları gibi diğer bölgelerinde olduğu gibi değil - bu yüzden Kyros'un konuşlandığı Mississippi'nin Altın Üçgen bölgesinde altı Karanlık Avcı vardı.

"Çok sık gittikleri iki üniversite var. Columbus'taki Mississippi Kadın Üniversitesi olan W ve Starkville'deki MSU."

"Ne kadar uzaktalar?"

"Pek sayılmaz. Columbus yaklaşık yarım saat uzaklıkta. Starkville de oradan on beş, yirmi dakika uzaklıkta."

Sanki bilgiyi değerlendiriyormuş gibi başını salladı. "Hangi okul daha büyük?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Sana bunları söyleyebilecek mistik bir küren olduğumu sanıyordum?"

Gözlerini ona dikerek, şakasını komik bulmadığını belli etti.

"Rahatla," dedi gülümseyerek. "Starkville. On beş binden fazla öğrenci yaşıyor. Daimonlar orada kızlarla parti yapmaya bayılırlar. Kyros, Squid ve Rafael görevlendirildi. Tyrell, Marco ve Ephani Columbus'ta."

Alexion başını eğerek arabayı işaret etti. "O zaman muhtemelen oradan başlamalıyız. Şansımız yaver giderse Kyros bu gece orada olabilir." Merdivenlerden aşağı indi.

Tehlike onu takip etti, öldürücü bir yürüyüşü olduğu gerçeğini fark etmemeye çalışıyordu. Hem de birden fazla şekilde. Yırtıcı bir yürüyüşü. ve ölümcül. Kadınların durup hayranlıkla bakacağı türden bir yürüyüş.

Arabaya binmek için yolcu tarafına geçtiğinde, kadın ona şaşkın bir bakış attı. "Ne, bu sefer hokus pokus yok mu? Arabaya binip uzaklaşmaya başlamayacak mısın?"

"Yolu bilmiyorum."

Adamın bunu itiraf etmesi onu oldukça şaşırtmıştı. Bu onu neredeyse insan gibi gösteriyordu. Şimdiye kadar o kadar büyük bir adamdı ki, kız onun her şeyi yapabileceğini düşünmüştü. "Buraya benim yardımım olmadan nasıl geleceğini biliyordun."

"Hile yaptım. Yol boyunca işaretler vardı ve Aberdeen'e vardığımızda, ana yolun hemen dışında olduğu için bu evi bulmak zor olmadı. Sfora'dan dışını tanıdım. Ama Columbus ya da Aberdeen için herhangi bir yol işareti görmedim. Starkville."

Danger güldü. Dürüst erkekleri severdi... ve nispeten normal. "Tamam. OnStar burada ve sizi koruyor. Atlayın."

Şoför koltuğuna geçip kemerini takarken, adam da ona eşlik etti. Arabayı çalıştırmaya gitti, ancak fark etti ki

Charonte'den ayrılmak için acele ederken anahtarlarını unutmuştu. "Biraz yardım eder misiniz lütfen?"

Kaşlarını çattı, sonra gülümsedi.

"Elbette." Araba çalıştı.

Vitesi takarken başını salladı. "Biliyorsun, bu güç ne kadar kullanışlı olsa da seni tutuklatabilir."

Ona verdiği gülümseme ayak parmaklarına kadar içini ısıttı. Adamın kokusunu sevdiğinden bahsetmiyorum bile... taze sabun ve erkek gibi.

"O zaman kimin motorunu çalıştırdığıma dikkat edeceğim," dedi şeytani bir ses tonuyla ve kızın ima ettiği çifte göndermeyi kastettiğini gösterdi.

Garaj yolundan geri geri çıkarken nefesinin altından "Keşke," diye fısıldadı. Adamın her zaman onunkini başlatmamasını gerçekten diliyordu. Libidosu bu kadar yüksekken yola devam etmek zordu.

kelimenin tam anlamıyla ağzının suyu akıyordu.

En azından sürücü koltuğunda, onu o kıyafetlerden çıkarıp bir test sürüşüne çıkarmayı ne kadar çok istediğinden daha fazla odaklanacağı bir şey vardı. Tanrım, Danger, şu kötü araba benzetmelerini ve klişeleri bırak. Onun peşinden nefes nefese koşan bir sürtük gibi davranıyorsun.

Bu doğrudu ama kendine engel olamıyordu. Adam zorlayıcıydı.

Boğazını temizleyerek düşüncelerini tekrar işe dönmeye zorladı. "Kyros'un şu anda nerede olduğunu tespit edebilmenin sihirli bir yolu var mı?"

"Keşke, ama hayır. Sfora olmadan olmaz."

"Neden yanında getirmedi?"

Cevap vermeden önce iç çekti. "Yasak. Bu kadar güçlü bir şeyin yanlış ellere geçmesi çok yıkıcı olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Alexion başını salladı ve gülmemek için kendini zorladı. İsteddiği son şey onu cesaretlendirmektir. Olması gereken gelmiş geçmiş en alaycı insandı. Ama onu garip bir şekilde eğlenceli buluyordu.

Dahası, onu canlandırıcı buluyordu. Normal hayatını oluşturan monotonluktan çok hoş bir değişiklikti. Onun dünyası renksiz ve duygusuzdu. Soğuk ve yalnızdı. Öte yandan o, canlı ve sıcak. Katoteros'a geri götürmek için onun bir parçasına sahip olmayı diledi.

Ama asla olamazdı.

Çok yakında, eski haline dönecekti.

Ve onunla tanıştığını bile bilmeyecekti. Bir rüyanın silik bir anısı bile olmayacaktı. Birlikte oldukları zamana dair tüm bilgiler zihninden silinecekti.

Ama hatırlayacak ve onu hep özleyecekti. Bunun daha önce hiç yaşanmamış olması garipti. Diğerlerini yargımlarken geçmişte birlikte vakit geçirdiği Kara Avcıları'nı düşündü ama onlarla iletişim kurmadığı için pişmanlık duymuyordu.

Danger'la daha yeni tanışmıştı ve onu özleyeceğini şimdiden biliyordu.

Ne kadar tuhaf.

Kadının arabayı tam bir hassasiyetle kullanışını izledi. Hayatında ilk kez, kendisini onun hakkında tamamen meraklı buldu.

Nelerden hoşlanırdı? Nelerden nefret ederdi?

Normalde kimseye kişisel sorular sormazdı. Acheron'la o kadar uzun süre yaşadktan sonra bunun anlamsızlığını biliyordu. Ayrılmak zorunda kalacağı ve bir daha asla göremeyeceği birini tanımaktan hoşlanmadığından bahsetmiyorum bile.

Kişiselleştirmeyin. Bu büyük bir hata olur.

Yine de dinleyemedi. "Kara Avcı olmayı seviyor musun?" diye sordu kendini durduramadan.

Cevabı otomatikti. "Çoğu gün."

"Peki ya diğerleri?" Kes şunu. Ama bunu düşünmek yapmaktan daha kolaydı. Onun her şey hakkında ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyordu.

Ona, kasıklarının tepki olarak sarsılmasına neden olan hoş bir gülümseme verdi. Gerçekten çok güzeldi ve bu sadece görünüşünden kaynaklanmıyordu. Onda bulaşıcı bir şey vardı. Onu içine çekiyor, sahip olamayacağını bildiği bir şeyi istemesine neden oluyordu.

"Her hayatta olduğu gibi," dedi, "bazı günler harika, bazıları ise berbat. Gece geç saatlerde etrafta hiç kimse yokken gerçekten yalnızlık çekiyorsunuz. Bazen bir şey yapıp yapmadığınızı merak ediyorsunuz. doğru seçim. Belki de öfkeyle çok erken tepki verdiniz ve yapmamanız gereken bir anlaşma yaptınız. Bilemiyorum. O zamanlar hatırlayacak kadar uzun bir süre tamamen ölü ya da

ölüm bu hayata tercih edilebilirdi, bu yüzden belki de doğru seçim yaptım."

Ona şöyle bir baktı. "Yani, Bay Her Şeyi Bilen, siz Alternatifin nasıl bir şey olduğu konusunda bana ipucu verir misin? Ölü olduğunu hatırlıyor musun?"

Üzerinde düşündü. "Evet, öyle. Bir Gölge olmadığın zaman huzurlu oluyorsun. Ölümlü bir adam olarak her zaman sonsuzluğu Elysian Fields'da ailem etrafımda toplanmışken geçireceğimi düşünmüştümdür."

"Peki neden Artemis'i tercih ettin?"

Eski acısı içine işledi. Bunca yüzyıl sonra, bir zamanlar çok sevdiği karısını ve onun ölmesine izin verme şeklini hatırlamanın hâlâ canını yakması garipti. Ama Acheron'un sık sık söylediği gibi, bazı Zamanın bile iyileştiremediği yaralar. İnsanlar acılarından öğrendiler. Büyümek için gerekli bir kötülüktü.

Evet, doğru. Bazen Acheron'un sadist mi yoksa mazoşist mi olduğunu merak ederdi. Ama o daha iyi biliyordu. Acheron acıyı çok az kişinin anladığı bir şekilde anlıyordu. Alexion gibi o da acıyla yaşıyordu. ve eğer yapabilseydi onu sonsuza dek kovardı.

Danger'a baktı ve sokak lambalarının yanışını izledi. kırılğan yüzünü aydınlattı. Kyros, Brax ve Acheron dışında kimse onun hakkında adından başka bir şey bilmiyordu. Mürettebatından Gölge olan ilk kişi olarak gösterilen belirsiz bir efsaneydi.

O aslında onların öcüsüydü. Yanlış kişi ruhunu geri getirmeye çalışırsa ne olacağına dair bir örnek vücutlarına geri döndüler. Ama onlara söylenenler bu kadardı.

Karısına duyduğu güvenin utancı ya da karısının bir sevgilisi olduğu gerçeği hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kör, güvenen bir aptal olduğu gerçeği hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Kyros ve Brax yüzyıllar boyunca bu konuda sessiz kalmışlardı. Alexion'un mümkünse geri dönüp Kyros'u kurtarmak istemesinin nedenlerinden biri de buydu.

Adam ölürken bile onun arkadaşıydı.

Alexion konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "İlk kez öldüğümde öldürülmüştüm," dedi basitçe. "Senin gibi, ihanete uğradım güvendiğim biri tarafından."

Alnı acıyla kırıştı. "Seni kim öldürdü?" "Karımın sevgilisi."

Yüzünü buruşturdu.

"Ah." "Evet."

"Ve sonra karınız madalyonu Ruhunu özgür bırakıyorum," dedi, sesi öfkeyle doluydu. "Bunu sana yaptığına inanamıyorum."

Alexion onun adına duyduğu öfkeyi takdir etti. "Senin olduğunu düşündüğün çocukların aslında senin olmadığını öğrenmenin ne kötü bir yolu."

Adam hayretler içindeyken, kadın uzandı ve elini yatıştırıcı bir şekilde onunkine koydu. Bu beklenmedik nezaket

Tek bir hareket bile onu ürpertti. İkisi de öyle olmadığını bildiği halde ona normal bir adammış gibi davranması onun için çok şey ifade ediyordu. "Gerçekten özür dilerim."

Elini diğer eliyle kapattı ve hafifçe sıktı. Derisinin altındaki narin kemikler

Onun içinde taşıdığını bildiği güç. "Teşekkür ederim. Kocan pisliğin teki olduğu için üzgünüm."

Danger onun bu argo kelimeyi beklenmedik bir şekilde kullanmasına güldü. İradesi dışında, gardının ona karşı yumuşadığını hissetti. Bir erkekle bu şekilde sohbet ederek vakit geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Konuştuğu insanların çoğu diğer kadın Kara-Avcılar'dı ve hepsini onlarca yıldır tanıyordu. Bu güzel bir değişiklikti. "Geri döndün ve Karın mı?"

"Hayır." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Söylemeliyim ki, gerçekten hayatımın en güzel anlarından biriydi... ya da ölümümün. Hissettim Tam bir pislik gibi orada yatmış, ölmemi izlerken ona bakıyordum. Gözlerinde ne acıma ne de en ufak bir pişmanlık vardı. Aksine, gittiğimi gördüğüne sevinmişti."

Zavallı adam. Birini bu kadar yanlış değerlendirmenin sadece acı verici değil, aynı zamanda aşağılayıcı olduğunu ilk elden biliyordu. "Peki ona ne oldu?"

Ağzının bir köşesi alaycı bir mizahla yukarı kıvrıldı. "Acheron onu taşla çevirdi. Şimdi odamın dışındaki koridorda duran bir heykel.

Danger gözlerini büyüttü. "Ciddi misin sen?"

"Kesinlikle. Her sabah yanından geçerken ona alaycı bir öpücük gönderiyorum."

"Dostum," dedi başını sallayarak, "bu çok soğuk."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Dürüstçe mi? Hiç de değil. Ben olsam çok daha acımasız olurdum."

Alexion ona verdiği cezadan daha kötü bir cezanın ne olabileceğini merak ediyordu. "Nasıl yani?"

"Onu bir parka koyardım, böylece kuşlar üzerine pisleyebilirdi."

Güldü. Tamam, bu gerçekten çok daha kötü olurdu. "Hatırlat da senin iyi tarafında kalayım."

"Evet, annemin bir sözü vardı, 'cehennemde öfkeli bir kadın yoktur' derdi."

"Ben 'hor görülen bir kadın gibi' olduğunu sanıyordum."

"Kızgın, hor görülmüş, her ikisi de. Uzun bir intikamcı kadın soyundan geliyorum. Büyükanнем bana Madam Defarge her gün parasının peşinden koşar."

Başını salladı. "O zaman kişiliğinin o kısmıyla oynamadığımдан emin olacağım. Tanrılar biliyor ya, intikamcı kadınlara doydum."

Danger, onun eğlenceli bulmadığından emin olduğu bir konu hakkındaki hafif ses tonu karşısında içini çekti. Hatta adamın sözleri kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Sanırım öyle."

Onun elini sıktı. "Peki Ash annelerini taşа dönüştürdükten sonra çocuklara ne oldu?"

"Acheron onlara iyi bir yuva buldu. Yaptığı bir şey yüzünden bir çocuğu acı çekmeye terk edecek türden bir insan değil."

"Evet, onun bu yönünü fark etmiştim."

MSU kampüsüne giden yolun geri kalanında ikisi de bir daha konuşmadı. Bulutlu bir geceydi ve ay ışığı pek yoktu. Ama var olan azıcık ışık da ağaçlara yansıyor, ürkütücü, canavarımsı gölgeler oluşturunuyordu.

Danger gece araba kullanmayı hep sevmiştir. Orada çok huzur verici bir şey. Arada bir intihara meyilli bir geyiğin otoyolda onunla "tavuk" oynamaya karar vermesi dışında. Onu geride bırakabilirdi.

Ama en azından Starkville'de bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Son birkaç yılda o kadar büyümüştü ki, Tupelo'ya doğru geri dönene kadar geyik avcıları sorun olmayacaktı.

Danger onları kız öğrenci evlerinin önünden kampüsün merkezine doğru götürürken Alexion arabanın camından dışarı baktı. Sanki bir evde bir tür parti veriliyor gibiydi. Park etmiş arabaları görebiliyordu, çocuklar pencerelerden sarkıyor, diğerleri ise çerçevelere yaslanmış konuşuyorlardı içeridekilere. Üniversite öğrencilerinden oluşan gruplar verandada ve bahçede dolaşırken, içeride dans edenler de görölüyordu.

"Şunlara bak," dedi sessizce. "İnsan olduğunu ve o yaşta olduğunu hatırlıyor musun?"

Parti yapan kızlara bir göz attı. "Evet, biliyorum. Hayatımın o döneminde, annem gibi Fransa'nın en büyük aktrislerinden biri olacağımı sanıyordum. Michel'le birlikte zengin bir emeklilik geçireceğimizi düşünmüştüm. Çok sayıda çocuğumuzu büyütmek ve torunlarımızın oyunlarını izlemek için." Sanki bu anı üzerinde uzun süre durulamayacak kadar acı vericiymiş gibi iç çekti. "Peki ya sen?"

Alexion zihninin sayısız yüzyıl öncesine gitmesine izin verdi. Bu pek çok nedenden ötürü sık sık yaptığı bir şey değildi. Ama eski hayaller asla gerçekten ölmezdi. Her zaman oradaydılar ve olabilecekler için pişmanlık olarak yaşıyorlardı.

"Ordudan emekli olmak istiyordum. Aslında orduya katılmayı hiç istememiştim. Ama babam ısrar etti. Ne zaman Köyümüze erkek çocuklar için geldiklerinde, ağabeyimle beni yakaladı ve kelimenin tam anlamıyla bizi askere alanların üzerine fırlattı. O da cimri bir topraktan geçimini sağlamaya çalışan basit çiftçilerden daha fazlası olmamızı istedi. açlıktan ölürdük. Askerlik mesleğinin çok daha iyi bir yaşam için şansımız olacağını düşünüyordu."

"Kardeşine ne oldu?"

Alexion, Darius'un yüzünü hatırlayınca durakladı. Kardeşi hayat dolu biriydi ve yanında iyi bir eşle çiftçi olmaktan başka bir şey istememişti. Tek konuştuğu şey eve dönmek ve sığırları görmektir. ve tarlalara bakmak.

Her ikisine de olanlardan dolayı kalbi sızladı. "O benden yaklaşık bir yıl önce öldü. Kyros'la aynı alayda olmasaydım ben de ölebilirdim. Asla anlayamadığım bir nedenden ötürü beni kanatları altına aldı."

"Daha yaşlı mıydı?"

"Sadece üç yıl farkla, ama o zamanlar ben sadece korkmuş bir çocukken o bir yetişkinmiş gibi görünüyordu."

Danger onun sesindeki hayranlığı duyabiliyordu. Bir zamanlar arkadaşına tapmış olduğu belliydi. Onu kurtarmak istemesine şaşmamalı.

"Diğer çocuklar benim hakkımda pek iyi düşünmediler," diye itiraf etti. "Kyros gibi onlar da uzun bir asker soyundan geliyorlardı ve benim çiftliğe geri dönmem gerektiğini düşünüyorlardı. Nasıl olsa yakında öleceğini düşündükleri birini eğitmek ya da beslemek için zaman harcamak istemediler. Yiyecekleri daha iyi birileri için saklamak geçimini sağlayabilir."

Hoşnutsuzluklarını nasıl belli ettiklerini görmek için onun sforasına ihtiyacı yoktu. Dokuz bin yıl sonra, onun sesindeki acıyı hâlâ duyabiliyordu.

"Ama sen orada kaldın."

"Nietzsche'nin dediği gibi, 'seni öldürmeyen şey-'"

"Sadece kısa bir süre hastanede kalmanız gerekecek. Ve eğer bir Karanlık Avcısıysanız, sadece iyi bir gün uykusu."

Alexion onun mizahına güldü. Olaylara kesinlikle kendine özgü bir bakış açısı vardı.

Dikkatini kampüse ve yanlarından hızla geçen, müzik setleri gümbürdeyen ve çocuk çığlıkları atan arabalara verdi. ve sadece hayatta olmanın sevinciyle gülüyorum.

Onları nasıl da kıskanıyordu. Ağrıyan yerlerini dürtmek konusunda inanılmaz bir beceriye sahip olan Danger dışında, normalde hiçbir şey hissetmezdi. "Ne kadar acı çektiğimi bilemezsin.

Bu dünya inanılmaz. Senin doğumundan bu yana pek değişmedi ama benimki..."

"Evet, ne zamandan geliyorsun, Bronz Çağı'ndan mı?"

Alexion homurdandı. "Hayır, ben ondan bile eskiyim. O kadar ilkel ki, binecek dinozorlarımız olmalıydı."

"Nasıl ilkel?"

İçten içe, halkının nasıl yaşadığını, hayatta kalmak için nelere katlanmak zorunda kaldıklarını hatırlayarak ürperdi. En saf, en ham haliyle hayatta kalmaktı bu. "Modern" insanın ne kadar iyi durumda olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne kılıcımız, ne gerçek metalllerimiz, ne de çömleklerimiz vardı. Hançerlerimiz ve mızrak uçlarımız, ellerimiz kanayana ve morarana kadar kendi ellerimizle yonttuğumuz taştan yapılmıştı. Zırhımız, yemek için öldürdüğümüz hayvanların derilerinden yapıldı. Kendimiz kaynatır ve şekillendirirdik. Konuşacak bir hükümetimiz, gerçek yasalarımız yoktu. Eğer kazıklanırsanız, başvurabileceğiniz kimse yoktu. Ya kendiniz halledersiniz ya da oluruna bırakırdınız."

İnsan hayatının acımasız anılarını hatırlayarak iç çekti. "Cehennemde yargıçlar, polisler ya da politikacılar yoktu. Sadece iki sınıf insan vardı: Kendilerini besleyen çiftçiler ve çiftçileri yiyeceklerini çalıp onları öldürmek isteyenlerden koruyan askerler. Hepsi bu kadardı."

"Rahipleriniz yok muydu?"

"Bir tane vardı. Bir yangında sağ elini kaybetmiş bir çiftçiydi. Kendini geçindiremediği için işaretleri yorumluyordu ve çiftçiler de bunun için onu besliyordu."

Danger onun tarif ettiği dünyayı hayal etmeye çalışırken kaşlarını çattı. Doğru dürüst bir tuvaleti olmayan hayatının ilkel olduğunu düşünmüştü. Birdenbire on sekizinci yüzyıl dünyası gerçekten de çok yüksek teknolojiye göründü.

"Halkım böyle bir dünyayı hiç hayal etmemişti," diye devam etti Alexion. "Zahmet çekmeden bu kadar çok şeye sahip olmayı, zayıflatıcı bir iş. Ve yine de tüm fiziksel gelişmelere rağmen, insanlar hala insan. Daha fazlasını elde etmek ya da sadece katilin anlayabileceği bir noktayı kanıtlamak için birbirlerini öldürüyorlar. Hala

Yüz yıl sonra önemi bile kalmayacak şeyler yüzünden birbirimize zulmediyor ve işkence ediyoruz."

Danger'ın sözleri kalbinde özel bir yara açarken gözleri doldu. "Bir de bana sor. Yirmi birinci yüzyıldaki tüm değişikliklere rağmen, zenginler hala zengin ve fakirler hala fakir gibi görünüyor. Hâlâ sayısız dünyada her gün açlıktan ölen insanlar var ve bu anoreksik oldukları ya da oruç tuttukları için değil. Çünkü zenginler her zaman önemsiz şeylere para harcarken onlar yiyecek alamıyorlar. Ne zaman bir kıtlık haberi duysam, geçmişten - devrimlerden, savaşlardan - hiçbir şey öğrenmedik mi diye soruyorum kendime. Tek yaptıkları binlerce hayatı mahvetmek oldu."

"Chronia apostroph, anthrice mi achi."

Kaşlarını çattı. "O da ne?"

"Bu Atlantisli. Acheron'un çok söylediği bir şey. Kabaca tercüme edersek, 'zaman ilerler, insanlar ilerlemez' anlamına geliyor."

Danger bunu düşündü. Bu çok doğru ve Ash'e çok benziyordu. "Bilmiş olması gereken dünyayı hayal edebiliyor musun? Seninki kadar geri-"

"Onun dünyası son derece gelişmişti," diyerek sözünü kesti. "Atlantisli keskinlikle taş devrinde değillerdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"İçine doğduğu dünya inanılmaz derecede yüksek teknolojiye sahipti. Bir çeşit arabaları vardı, tıp, metal işleme, aklınıza ne gelirse. Onun bildiği Yunanistan ve Atlantis, zamanlarının birkaç bin yıl ötesindeydi."

"O zaman ne oldu da hepsi kayboldu?"

"Kısaca söylemek gerekirse, bir tanrıçanın gazabı. Atlantis doğal yollarla değil, hepsinden intikam almak isteyen bir kadının öfkesiyle denize gömüldü. Kendi kıtasını ve insanlarını mahvetti, sonra Yunanistan'a geçerek hepsini dinozor çağına geri attı."

"Neden?"

Yorgun bir nefes verdi. "Ondan geri istediği bir şeyi aldılar."

Danger aniden anladığı için başını salladı. "Çocuğunu aldılar."

Onun bu sonuca varmasına şaşırılmış görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bir kadını ve bu, bir kadının kendi halkını yok etmesine neden olabilecek hemen hemen tek şeydir."

Yorum yapmadı. Aslında, aşırı derecede konuşmalarının gidişatından rahatsızdı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun kendisinden bir şeyler sakladığını düşünürdü.

Alexion aniden yanındaki koltukta kaskatı kesildi. "Sorun ne?" diye sordu.

"Sağa dön."

Ses tonu ona acil olduğunu söylüyordu. Tartışmamaya karar veren Danger, Creelman Sokağı'ndan McCarthy Spor Salonu'nun önünden geçen küçük yola saptı. Yolun sonunda bir dizi park yeri vardı.

"Arabayı durdur."

Bunu yapar yapmaz, arabanın motoru kendiliğinden kapandı ve Alexion yolcu tarafından çıkıp Holmes binasına doğru yöneldi. Danger hemen peşinden koştu.

Spor salonunun hemen arkasında ona yetişti. Yavaşladığında, orada gördüğü şey karşısında kalbi sıkışmaya başladı.

Gölgelerin derinliklerinde Kyros, Fransa'nın Bask bölgesinden gelen bir Kara-Avcı olan Marco'ya ait olduğu anlaşılan cesedin üzerinde ayağa kalkıyordu.

"Ne oldu Kyros?" diye sordu, sesi koşmaktan nefes nefese kalmıştı.

Kyros'un Marco'yu öldürmediğini biliyordu. Hiçbir Kara Avcı bir başkasına zarar veremezdi. Bir Karanlık Avcının aldığı darbe ya da yara ne olursa olsun Bir başkasına verdiğinde, veren kişi acıyı alan kişiden on kat daha fazla hissetti.

Kyros Marco'yu öldürseydi, o da ölmüş olacaktı.

Kyros yavaşça dönüp onunla yüzleştirdi. Solgun ve sarsılmış görünüyordu. "Benimle uğraşma Tehlike. Bu gece olmaz."

"Kyros?"

Başını Alexion'a doğru çevirdi. Daha önce onun solgun olduğunu düşündüyse bile, şimdiki haliyle kıyaslanamazdı. Sanki bir hayalet görüyormuş gibi Alexion'a baktı... ve yaptığı da tam olarak buydu. "İs?"

Alexion yavaşça ona doğru yürüdü. "Seninle konuşmam gerek kardeşim."

Kyros'un bakışlarının Alexion'un beyaz ceketini incelerken daraldığını gördü.

"Sen mi?" diye sordu, sesi iğrenmişti ama yine de bir ses duydu. Altında incinmiş bir not vardı. "Sen Acheron'un sağ kolu musun? Onun ültimatomunu veren kişi sen misin?" İnançsızlıkla başını salladı. Bu mümkün değil. Sen ölüsün. Zaten ölüydün."

"Hayır," dedi Alexion sakince, ona doğru bir adım daha atarak. "Ben hayattayım."

Kyros geri adım attı. "Sen bir Gölge'sin."

Alexion elini ona doğru uzattı. "Ben gerçeğim. Elimi tut kardeşim ve kendin gör."

Tehlike nefesini tuttu. Düşmanlığı göz önüne alındığında, Kyros'un Alexion'a saldırmasını bekliyordu.

Ama yapmadı.

Alexion'un elini sıkana kadar elini metodik bir şekilde uzattı. Ama Alexion'un eline dokunduğu anda bıraktı ve tökezleyerek geri çekildi.

Kyros'un hâlâ önünde duran şeyi kabullenmek istemediğini anlayabiliyordu.

Alexion kızgın ve dehşete düşmüş Yunanlıya bir adım daha yaklaşıırken, "Sorun yok," dedi.

"Dokunma bana!"

Alexion kısa bir süre geri çekildi. Kyros'un sert sözlerinin neden olduğu acıyı gözlerinde görebiliyordu.

Kyros inanamıyormuş gibi başını sallamaya devam etti. "Bu sen olamazsın. Sen Acheron'un yok edicisi olamazsın. Sen

yapamam."

"Ben onun yok edicisi değilim. Ölümcül bir hata yapmaktan kaçınmana yardım etmek için buradayım. Ne yaparsan yap, Stryker'a güvenemezsin. Sana yalan söylüyor. İnan bana Kyros. Bir zamanlar kardeşтик. O zaman bana güvenmiştin."

Kyros'un gözleri eski arkadaşına ateş püskürdü. "O dokuz bin yıl önceydi. Biz insandık."

Alexion arkadaşını inandırmak için gereken kelimeleri zihninde aradı. Ama işe yaramadığını görebiliyordu. Çok fazla öfke ve güvensizlik vardı. Sanki Kyros ondan nefret etmek için bir neden arıyormuş gibiydi.

"Hadi, Kyros. Güven bana."

"Siktir git."

"O zaman bana güven," dedi Tehlike, Kyros'a yaklaşarak. "Beni beş yıldır tanıyorsun. Beni Stryker'la tanıştıracak ve Acheron hakkındaki saçmalıklarını anlatmasına izin verecek kadar bana güvendir." Elinde bir bıçakla duran Alexion'a baktı.

gözlerinde ıstıraplı bir parıltı vardı. Arkadaşını kurtarmak istiyordu ve o da ona yardım etmek istiyordu. "Alexion'a inanıyorum, Kyros.

Tamamen. Stryker bize yalan söylüyor. Senin ölmeni istiyor."

Kyros Alexion'a ters ters baktı. "Senin ölümün yüzünden kendimi hasta ettim. Neden bana hayatta ve iyi olduğunu hiç söylemedin? Acheron neden söylemedi?"

"Çünkü bu dünyada yaşayamam," diye açıkladı Alexion aynı mantıklı ses tonuyla. "Bu dünyada yaşamamanın ne anlamı olurdu ki?

Sana mı söylüyorum?"

Kyros sözlerine daha da büyük bir öfkeyle karşılık verdi.

"Asıl mesele bizim kardeş olmamızdı. Bunu bana

borçluydun.

iyi olduğunu biliyordum."

"Belki o zaman hatalıydım ama şimdi buraya seni kurtarmaya geldim."

"Saçmalık. Bu senin için sadece bir oyun, değil mi?" Kyros bir şey arıyormuş gibi gökyüzüne baktı. "Sen Bunu izliyor musun, Acheron? Siktir git, seni yalancı piç. Bana nasıl söylemezsin?"

Kyros onlardan uzaklaşmaya başladı.

Alexion onun kolunu tuttu. "Marco'ya ne oldu?"

Alexion'u kendisinden uzaklaştırdı. "Sana ne bundan? Zaten buraya onu öldürmek için gönderildin."

Bu doğruydu. Bir gece önce üniversite öğrencisini öldürdüğü için Marco'nun kaderinde ölmek vardı. "Artık geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişti, kurtuluşu yoktu. Ama sen... hala zaman var. Seni kurtarabilirim, Kyros. Eğer bana izin verirsen. Aptal olma, Adelfos."

Kyros ona karşı dudağını büktü. "Senin lanet olası yardımını istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum."

Alexion öfkesini bastırmaya çalıştı. Bunu atlatmak için sakın ve mantıklı kalması gerekiyordu. Ama aslında yapmak istediği şey Kyros'u bu kadar kör ve aptal olduğu için sarsmaktı. "Acheron bir Daimon değil."

"Peki o ne?"

Alexion cevap veremeyerek başka tarafa baktı. Yine de iki arada bir derede kalmıştı. Bir yanı Acheron'a ihanet etmek ve arkadaşına hayatını kurtarmak için duyması gereken gerçeği söylemek istiyordu.

Ama bunu yaptıysa...

Hayır, Acheron'a güvenine ihanet edemeyecek kadar çok şey borçluydu.

Alexion hissetmediği bir sakinlikle, "O sizden biri," dedi.

"Evet, doğru," dedi Kyros alaycı bir tavırla. "O zaman neden gün ışığında yürüyemiyorum?"

Bunu ona vermek zorundaydı. "Tamam, Acheron biraz farklı."

"Biraz mı? Peki sen nesen?"

"Ben çok farklıyım."

"Ve ben çok kızgınım." Kyros onu iterek geçti ve otoparka doğru yöneldi.

Alexion ne yapacağını düşünürken gözlerini kapattı. Ne söyleyeceğini.

Kyros'un onu dinlemesini ne sağlayacaktı?

Sonra birden aklına bir şey geldi. "Liora'nın beni öldürmesi senin suçun değildi."

Bu Kyros'un geri çekilmesini durdurmayı başardı. Olduğu yerde donup kaldı. "Sana onun bir fahişe olduğunu söylemeliydim," dedi arkasını dönmeden.

Alexion en azından onunla neredeyse medeni bir tonda konuştuğu için minnettardı. "Sana inanmazdım. Asla. I beni kurtarmaya çalıştığın için senden nefret ederdi. Lütfen benim hatamı yapma Kyros."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Merak etme," dedi siyah gözleri Bakışları Alexion'u yoğunluğuyla yaktı, "Yakmayacağım. Senin hatan, arkadaşın sana gerçeği söylediğinde ona inanmamış olmandı. Benim hatam ise şimdi 'arkadaşımı' dinlemek olurdu... Ama yine de sen benim arkadaşım değilsin, değil mi? Arkadaşım dokuz bin yıl önce öldü ve yaşasaydı bana söyleyebilirdi ve beni onun ölümünden dolayı yüzyıllarca suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda bırakmazdı."

Kyros arkasını döndü ve otoparka doğru öfkeli adımlarını yeniledi.

"Kyros-"

Kyros arkasına bile bakmadan, "Dialelogomaiana o echeri," dedi.

"Bu hangi dil?" Danger sordu. "Bu bizim ana dilimiz."

"Peki ne dedi?"

Alexion tiksintili bir nefes verdi. "Kısaca, 'el ile konuş'."

Onun hissettiği kadar sönük görünüyordu. "Onu takip edelim mi?"

"Ne yapmak için? Ne kadar istesem de ona akıl veremem. Seçim onun olmalı."

Bunun için kadere lanet olsun. Bazen özgür iradede nefret ederdi. Acheron'un onu sürekli lanetlemesine şaşmamalı. Patronu haklıydı, özgür irade berbattı.

Bakışları Marco'ya kaydı. Zavallı, bahtsız Kara Avcı'nın göğsünden hâlâ bir hançer çıkıyordu,

Muhtemelen bir Daimon onu bıçaklamıştı. Adamın aptallığı karşısında pişmanlıkla başını sallayan Alexion, düşmüş Kara-Avcı'nın yanına gitti ve hançeri çekip çıkardı. Elbette onu öldüren hançer değildi. Kesik başı birkaç metre ötede yatıyordu.

Danger da cesedi incelerken onun hemen arkasında durmak için hareket etti. Danger onun tiksintisini hissedebiliyordu ama tıpkı bir savaşçı gibi sakinliğini ve profesyonelliğini korudu. "Bunu Kyros'un yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"O yapmış olamaz."

"O zaman kim?"

Sorusuna cevap veren ses ona ait değildi ve gölgelerin diğer tarafından geldi. "Sadece dost canlısı mahalle Daimon devriyesi."

Alexion, Danger'ın arkasını görebilmek için hafifçe arkasına yaslandı.

Gölgelerin içinde altı Daimon'dan oluşan bir grup vardı...

Bölüm 12

Daimonların alaycı sesleri karşısında Danger'ın bakışları öfkeyle daraldı. Daimonların kaçmaya çalışmaması ne kadar da nadir bir durumdu. Alexion'un bahsettiği Spathis olabilirler miydi?

Yine de eğer gerçekten bir Kara Avcı öldürmüşlerse, muhtemelen kendi güçleriyle sarhoş olmuşlardı ve daha fazlasını öldürmek istiyorlardı.

"Sizden hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Hislerimiz tamamen karşılıklı," dedi baş Daimon.

Daimon Marco'nun cesedine doğru baktı. "İyi iş çıkarıyoruz, değil mi?"

Omuz silkti, barbarlıkları için onlara herhangi bir ödül ya da övgü vermek istemiyordu.

insan hayatından birçok kabus. "Görünüşe göre bana intihar etti. Muhtemelen senin çirkin yüzüne bir kez baktı ve kör oldu, bu yüzden senin iğrenç suretinin onun için son şey olmasındansa ölmenin daha iyi olacağına karar verdi. gördüm."

Alexion aslında buna yüksek sesle güldü.

Daimon ona ters ters baktı. "Sizi temin ederim ki bir kız gibi çığlık atarak öldü."

Alexion'a baktı ve tiksintiyle başını salladı. "Bundan çok rahatsız oldum. Bu da neyin nesi?

Cinsiyetçi bir ifade mi? Ben bir dişiyim ve çığlık atmam. Ama bunu yapan birçok erkek Daimon öldürdüm."

Alexion yorum yapmadı.

Tehlike, hala ayakta olan Daimonlara doğru döndü. sanki bir ana yemekmiş gibi ona bakıyordu. Kesinlikle onların canına okuyacaktı ama bunu yapmadan önce bir sorusu vardı. "Peki onu neden öldürdün?"

Daimon omuz silkti. "Paylaşmak istemediği bir kurbanı vardı. Görünüşe göre bizim yaptığımız gibi ruhu kendi bedenine alabileceğini düşünmüş. Biz de ruhu kurtarmak için ona kazık attık. Biliyorsun, bir ruh serbest bırakıldığında Kara Avcılar parçalanmaz. Neden acaba?"

"Biz pislik değil miyiz?"

Alexion yine güldü.

Omzunun üzerinden ona baktı. "Tüm bu olanlardan çok fazla keyif alıyorsun." Daimonlara doğru işaret etti. "Keller onları puf yapabileceğini mi söyledi?"

"Normal Daimon'lar, evet."

"Dur tahmin edeyim, bunlar Abby Normal tür Daimon'lar mı?"

Başını iki yana salladı. "Çok fazla DVD izliyorsun ve evet, onlar Abby Normal." Genç Frankenstein filmine yaptığı göndermeyi anlamasına şaşırmıştı.

"Oh, ne güzel," dedi burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırarak. "Ve işte en sevdiğim kazık olmadan buradayım ve bu neden?"

Çünkü cehennemden gelen çirkin kanatlı iblis -kelimenin tam anlamıyla- peşimize düştü." Daimonlara baktı ve iç çekti ağır bir şekilde. "Şimdi bu adamlarla savaşacağız. En azından pullu degiller."

"Ve sarışınlar," diye ekledi Alexion. Danger onun hafif tonunu benimsemesini eğlenceli buldu. "Hoşuna gidiyor

sarışınlar."

"Doğru, ama onlara baktıktan sonra sanırım zevklerim değişti. Sanırım onlardan birini yapmaktansa iblisi yapmayı tercih ederim." Danger döndü, Alexion'un elindeki hançeri kaptı, sonra da onunla Daimonlara saldırdı.

Alexion onun Spathis'i alt edişini hayranlıkla izledi. Beceriden çok cesareti olan inanılmaz bir dövüşçüydü. O kadar da değil hiçbir şekilde becerisi yoktu. Yoktu. Sadece cüretkârlığı uzun bir atışla onu geride bıraktı.

Bir Daimon'u göğsünden yaraladı. İkincisi. Daha küçük olması, kendisinden çok daha büyük olan Daimonlara karşı belirgin bir avantaj sağlıyordu.

Birini bıçakladı.

Adam toza

dönüştü.

O zaman kaşlarını çatarak Alexion'a döndü. "Orada öylece durup etkilenmiş gibi mi görüneceksin yoksa gerçekten bu küçük durum için bana yardım edecek misin?"

Umursamazca omuz silkti. "Her şey kontrolün altında gibi görünüyor."

Başka birinden kaçarken ona ters ters baktı. Daimon'a saldırıyor. Daimon onu tekmeleyerek geri püskürttü. "Çoğu gece erkeklerden gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Daimonlardan biri onun sırtına saldırana kadar Alexion ileri atıldı. Daimon'un çenesine bir yumruk indirdi.

Danger onu bıçaklayacakmış gibi iki büklüm oldu. Alexion onun elini tuttu, sıkılı yumruğunu öptü ve sonra

hançeri tuttuğu yerden çekti.

"Bunu hemen geri vereceğim," dedi, bir an önce Daimon'a sapladı. Yere düşmeden önce her tarafına altın tozu saçıldı.

Döndü ve hançeri Danger'a saldırmak üzere olan başka bir Daimon'un göğsüne fırlattı.

Daimon hareketinin ortasında dondu, ağzından "lanet olsun" kelimesi çıktı ve sonra parçalandı.

Son kalan Daimon koştu.

Danger yerden hançeri kaptı ve sırtına doğru fırlattı. Onu omuzlarının arasından yakaladı. Ondan öncekiler gibi o da toza dönüştü.

Alexion hançerin kendisine dönmesi için elini uzattı. Hançer havada uçtu ve Alexion onu sıkıca kavradı.

Danger ona sinirli bir bakış attı. "Biliyor musun, bu salon numaraları bana gerçekten yardımcı olsaydı çok daha etkileyici olurdu."

Dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek hançeri ona uzattı. "İçinde ne olduğunu görmek istedim."

"Sidik ve sirke. Bir dahaki sefere bana yardım etmezsen, sana karşı tamamen serbest bırakacağım."

Öfkelendiğinde onun gözlerindeki ateşi görmeyi sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Tutku yanaklarını pembeleştiriyor ve onun altında çıplak nasıl görüneceğini merak etmesine neden oluyordu. Kesinlikle vahşi bir kedi olurdu ve bu istemediğı halde onu gülümsetti.

Tehlike'nin tadına bakmak için neler
vermezdi. "Bunu komik bulmuyorum," dedi
test edercesine.

"İnan bana, senin incinme fikrini ben de komik
bulmuyorum."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

"Gülümsüyorum çünkü sen kesinlikle çok güzelsin."

Ona Eyfel Kulesi'nden uçarak atlamasını söyleseydi Danger
daha fazla afallamazdı. Uzun zamandır bir erkek, özellikle
de Alexion kadar yakışıklı biri
ona iltifat etti. Neredeyse unutmuştu o garip
Böyle bir şeyin midede yarattığı dalgalanma. Bir parça
utanç, bir parça gurur ve minnettarlıkla dengelendi.
"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

İşin en garip yanı, o anda onu öpmek istemesiydi. Hem de
çok.

Ama bu delilikti ve o da bunu

biliyordu. O insan bile değil.

Sen de değilsin.

Aklı bir yere kadar haklıydı ama yine de... Bunun ne yeri ne
de zamanıydı.

Alexion önce Marco'ya, sonra da Kyros'un kaçtığı yöne
baktı. Sanki arkadaşının peşinden gitmek istiyormuş gibi,
ela yeşili gözlerine o tanıdık azap bakışı geri geldi. Bu
Bunu, bu eylemin ne kadar beyhude olacağını bildiğini
gösteren bir çekince ifadesi izledi.

"Bunu düşünmesi için ona zaman ver," dedi nazikçe, onu hissederek. "Kendine gelecektir."

"Ya yapmazsa?"

Büyük ihtimalle Alexion'un eliyle ölmüş olacaktı. Bunu ne kadar tatsız bulduysa, Alexion'un da o kadar tatsız bulduğunu tahmin edebiliyordu. Bu nedenle, bunu belirtmek sadece zalimlik olurdu ve Alexion'un hayatında yeterince zalimlik olduğunu hissediyordu.

"Ash sana sonucu söyleyemez mi? Onun geleceği görebildiğini biliyorum."

"Hem evet hem hayır. Ne o ne de ben, bizimle ya da bize yakın olan herhangi biriyle ilgili olduğunda geleceği göremeyiz."

Bu ona hiç adil gelmedi. Bunun ne anlamı olabilirdi ki? En yakınınızdaki insanlara yardım edemeseydiniz geleceği görebilecek miydiniz? "Senin dışında herkesin geleceğini bilmek berbat bir şey olmalı. kendi."

Yorgun bir nefes verdi. "Hiçbir fikrin yok. Bence bu çok acımasızca. Ama belki de hiç önemi yoktur. Çünkü gelecekler değişebilir ve değişiyor da. Bir gün bir caddeden sağa dönmeniz gerektiği kadar basit bir şey... bunu iliklerinize kadar biliyorsunuz ve yine de kimsenin anlamadığı nedenlerden dolayı kaderi çürütmeye ve sola gitmeye karar veriyorsunuz. Şimdi Hayallerinizdeki eşle tanışmak ve bir ev dolusu çocuğa sahip olmak yerine, bir dondurma kamyonu tarafından ezilirsiniz ve önümüzdeki beş yılı fizik tedavide yaralarınızı iyileştirmekle geçirirsiniz; ya da daha kötüsü, bu yüzden ölürsünüz. Ve tüm bunların sebebi özgür iradenizi kullanıp kapris."

Bu ona kâbuslar gördürecek bir şeydi. Nerede olduğunu

merak etmesine neden olduğu için üzerinde düşünmeye
gerçekten dayanamadı.

kendi hayatında trajik bir şekilde yanlış gitmişti. Onu mahveden kader miydi yoksa özgür iradesi miydi?

"İşte bu gerçekten ürkütücü, Doktor Sunshine. Bunun için teşekkür ederim."

Sanki ne kadar karamsar olduğunu fark etmiş gibi küçük bir yüz ifadesi takındı. "Tersine de çalışabilir."

"Evet, ama önce olumlu olanı düşünmediğini fark ettim. Freud seninle çok eğlenirdi, değil mi?"

"Muhtemelen öyledir," dedi kayıtsızca. "Döndüğümde ona sormam gerekecek."

Onun sözleri ve ifade ettikleri karşısında durakladı. "Sigmund Freud'u tanıyor musun?"

Ona attığı sırtış, çekiciliği ve güzelliğiyle kesinlikle göz kamaştırıcıydı. "Hayır, ama seni bir dakikalığına kandırdım, değil mi?"

Danger başını salladı. Onda tuhaf bir şekilde bulaşıcı bir şey vardı. Kendisinin bu kadar kolay büyülenebileceği düşüncesinden nefret ediyordu ama o bunu yavaş yavaş yapıyordu.

"Peki Marco'yu ne yapalım?" diye sordu, elindeki konuya dönerek.

Alexion cesede baktı. "Artık yapılacak pek bir şey yok."

Danger cesedin çoktan çürümüş olduğunu fark edince bir an duraksadı. Gözlerini cesedin bulunduğu boşluğa dikti. sadece birkaç dakika önce yatıyordu. Nerede olduğunu gösteren tek şey kıyafetleriydi.

"Mon Dieu," diye nefes aldı. "Bunu hepimiz yapıyor muyuz?"

Alexion'un ses tonu duygusuzdu. "Tüm insanlar eninde sonunda bunu yapar."

"Evet," dedi, sesinde öylece buharlaşıp gitme düşüncesiyle içinde biriken öfkenin ağırlığı vardı. "Ama genellikle beş dakikadan fazla sürer."

"Bir Kara Avcısı için değil."

Tehlike o noktaya bakmaya devam etti. Oldukça rahatsız ediciydi. Nedeninden bile emin değildi. Tek bildiği, onlarınki kadar güçlü ve pek çok şeye karşı bağışıklığı olan bir bedenin birkaç dakika içinde parçalanmaması gerektiği idi.

Ölümün kesinliği onu çok etkiledi.

Alexion onu kollarına çekti. İlk içgüdüğü onu itmektir ama dürüst olmak gerekirse şu anda onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Onu topraklayacak ve daha önce hiç karşılaşmadığı bir gerçeklik karşısında paniğe kapılmasını engelleyecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Nihai ölüm.

Onları geri getirecek Artemis yok. Cennet yok. Sadece tamamen yok oluş ve ıssız bir acı. Alexion'un ona daha önce gösterdiği o adam gibi olabilirdi. Umutsuz. Umutsuz. hiçbir şey.

"Her şey yolunda Tehlike," dedi yumuşak bir sesle, onu kucaklarken başının tepesine doğru. "Seni daha iyi hissettirecek mi bilmiyorum ama insanları öldürmeye başlamıştı."

Bir bakıma öyle, bir bakıma değil. "Bu şekilde ölmek istemiyorum, Alexion."

Ve sonra bir şey fark etti...

Ölmüştü. Sevdığı kadın ruhunu teslim ederken ve ona yardım etmeyi reddederken tek başına ölmüştü.

Karısı böyle bir şeyi nasıl yapmış olabilir? Çok soğuktu. Çok duygusuzdu.

Danger hafifçe geri çekilerek ona baktı. "Vücuduna olan şey bu mu?"

Başını salladı. "Bu yüzden şu anda bir tane yok."

Ama o kadar gerçek, o kadar katı hissediyordu ki. "O zaman beni tutmak için nasıl burada olabiliyorsun?"

Gözlerinde kanını kaynatan bir şefkat vardı. Bir yok edici olabilirdi ama merhametten anlıyordu ve şimdi en çok ihtiyacı olduğu anda bunu ona göstermesini gerçekten takdir ediyordu.

"Acheron'un pek çok gücü var ve neyse ki reenkarnasyon da bunlardan biri. Bu geçici beden seninkiyle aynı, tek farkı gerçekten yok edilemez olması. Kafamı kesseniz bile puf diye buraya geri dönebilirim."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. "Anlamıyorum. O zaman Charonte'den neden korkuyordun?"

Gergin bir kahkaha attı. "Charonte'ler sadece bedeni yok etmezler. Ousia'yı da yok ederler."

"Ne?"

Açıklarken kızın yüzündeki saçları düzeltti. "Bedenin ya da ruhun ötesinde var olan bir parçamız.

Ruh bizim manevi parçamızdır. Ousia bize kişiliğimizi veren şeydir. Bu bizim özümüzdür, isterseniz yaşam gücümüzdür. O olmadan, bizden geriye hiçbir şey kalmaz. Bu nihai ölümdür,

hiçbir şekilde geri dönüşü olmayan. Bir Charonte, varlığımı kolayca sona erdirebilecek birkaç şeyden biridir. kaldı. Ve varlığım çok berbat olsa da, tüm dezavantajlarıyla birlikte bunu her gün tamamen yok olmaya tercih ederim."

Hâlâ anlamamıştı. "Ama eğer Acheron sana geçici bir beden verebilecek kadar güçlüyse, neden sana kalıcı bir beden veremiyor?"

Alexion sessizleşti ve bir adım geri çekildi.

Yüzü tekrar taşa dönmüştü ve ona çok hassas bir konuya değindiğini belli ediyordu. "Hadi ama, Alexion, dökül bakalım. Sende daha da garip bir şey var, değil mi? Seni korkutan bir şey."

Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

Adam ondan uzaklaştı, arabaya doğru geri döndü. Kadın onun peşinden gitti, aslında bir cevap beklemiyordu.

Ama birkaç saniye sonra şöyle dedi: "Acheron beni geri getirdiğinde gençti. O zamanlar tam olarak ve tanrılar Artemis'in talimatları yerine getirmediğini biliyor. Eğer onun istediği olsaydı, hiçbir şey öğrenemezdi."

İçinden kötü bir his geçti. "Yani temel olarak seninle işleri berbat ettiğini söylüyorsun."

Ona bakmadan başını salladı. "Eğer bir kez bile ölmüş olsaydım yüz yıl sonra, benim için farklı bir hikaye olabilirdi. Ama bana yapılan şey Acheron için bile geri döndürülemez. Bir daha asla insan olamam ya da bir erkek olarak yaşayamam. Benim için yapılacak hiçbir şey yok. Asla."

Bunu olağanüstü bir vakarla karşıladı, ama sonra bu fikre alışması uzun zaman alacaktı. Kendisi de Acheron'un onu mahvetmesine hâlâ kızgındı. "Gerçekten üzgünüm, Alexion."

"Sorun değil. En azından beni kurtaracak kadar önemsedİ. Eğer yapmasaydı..." Marco'nun bulunduğu yere doğru baktı.

Lanet olsun. Onun bu şekilde öleceğı düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti. Adamın haklı olduğunu düşünüyordu. Şu anda sahip olduğu şey alternatifinden çok daha iyiydi.

Danger arabanın yönünü göstermek için başını eğdi. "Neden gidip bir şeyler yemiyoruz? Ben çok acıktım."

"Elbette."

Yanına yaklaştıkları anda arabanın kilidi kendiliğinden açıldı. Danger onun güçleri karşısında başını salladı. Zaman zaman en az Acheron kadar korkutucu olabiliyordu.

Kadın arabaya sürücü tarafından, adam ise yolcu tarafından binmiştir.

"Peki sana hangi isimle hitap etmemi istersin?" diye sordu otoparktan çıkarken. "İas mı Alexion mu?"

Ona hormonlarını ateşleyen şeytani bir sırıtma yaptı. "Bana 'sevgilim' demeni tercih ederim." Kaşlarını salladı Ona şakacı bir şekilde.

Danger gözlerini devirdi. Tek yönlü düşünen tüm erkekler gibi o da iflah olmazdı.

"Beni suçlama," dedi Alexion neredeyse kırgın bir ses tonuyla. "Elimde değil. Nasıl dövüştüğünü görmelisin. Beni gerçekten tahrik ediyor."

"Seni nasıl kapatacağımı söyleyebilir misin?"

Homurdandı. "Seks yapmadan iki yüz yıl geçir ve sonra bu soruyu sor. Yeterince soğuk bir duş yok." Bakışları önünden geçtikleri ve bir avuç üniversite öğrencisinin oynadığı tenis kortlarına kaydı. "Üniversite öğrencilerinin hafifmeşrep kadınlar olması gerekmiyor mu-"

Boğazının arkasından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sakın oraya gitme."

"Eğer beni istemiyorsan..."

Ona muzip bir bakış attı. "Bunu hiç söylemedim, değil mi?"

Bölüm 13

Kyros evine girdiğinde elleri hâlâ titriyordu. Bu gece gördüklerine inanamıyordu. Duyduklarına. Marco öldürülmüştü.

Ve las yaşıyordu.

las tüm bu yüzyıllar boyunca hayattaydı.

Öfke ve keder, rahatlama ve mutlulukla savaştı. O kadar Ne hissedeceğini ya da düşüneceğini bilemediği duyguları yüzünden kafası karışmıştı. Bir yanı eski dostunu kucaklamak istiyordu.

Erkek olarak, sadece kardeşten daha yakındılar. Hayatını başka bir erkeğin ellerine emanet etmenin getirdiği özel bir bağ vardı, onun da kendi hayatını sana emanet etmesinin getirdiği bir bağ. Bu ortak bir bağdı ve koparılamazdı. Bunu paylaşmışlardı.

Kaç kez birlikte savaşmışlardı? Savaşa gidip gelirken uzun yürüyüşlerde aç kalmışlar mıydı? Biri yaralarından dolayı düştüğünde, diğeri onun başında durmuş ve savaş bitene kadar saldırganlarla savaşmıştı. Sonra ayakta duran diğere tıbbi yardımda bulunmuştu.

Sırt sırta vermiş, birbirlerini güvende tutmak için sayısız kez savaşmışlardı.

las'a para ya da senetle ödenemeyecek kadar çok şey borçluydu. las'ın hayatta olmasından dolayı kendinden geçmiş bir parçası vardı.

Ama diğer yanı ihanete uğramıştı, çok incinmişti. las nasıl hayatta kalmış ve ona söylememiş olabilirdi?

Nasıl?

Acheron neden bundan hiç bahsetmemişti? Ias'ın ölümünün onu ne kadar parçaladığını herkesten çok o biliyordu. Başlangıçta, Ias'ın kaybı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Kendini çok sorumlu hissetmişti. Ias'a karısından bahsetseydi, arkadaşı onu sevdiğini düşünmek gibi trajik bir hata yapmayacaktı. Ama bu bilginin, Liora'yı her şeyden çok seven Ias'ı mahvedeceğini biliyordu. başka bir şey.

Sessiz kaldığı için kendi hayatını bile kaybetmişti. Ias'ı, Liora'nın sevgilisi olan Lycantes'ten korurken ölmüştü, Lycantes ilk kez Ias'ın peşine düştüğünde.

Neden ona hiç söylemedim?

Yüzyıllar boyunca bu suçluluk duygusunu ve sorgulamayı Atlas gibi omuzlarında taşımıştı. Son dokuz bin yıl boyunca pişmanlık duymadığı çok az gece olmuştu. içini kemirdi.

Ne zaman bir Kara Avcı özgür kalma olasılığından, bir sevgilinin madalyonu düşürme olasılığından bahsetse onlara geri verilmeden önce ruhlarını içeriyordu, arkadaşını hatırlamıştı.

Dahası, Ias tüm Karanlık-Avcılara çıkış maddelerini veren kişiydi. Ias olmasaydı, Artemis ya da Acheron ya da bu maddeyi kim bulduysa, ruhlarını geri kazanmalarına ya da özgür kalmalarına izin vermezdi. Asla.

Ama tüm bunlara rağmen Kyros bir şeyi biliyordu, Ias ona yalan söylemezdi. Böyle bir şey yapmak arkadaşına göre değildi. Arkadaşı hiçbir zaman onurlu olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ama bu Ias ölümlü olanla aynı kişi miydi?

"Ne yapıyorsun?"

Kyros baktı ve Stryker'ın gitmekte olduğu ofisin kapısının hemen girişinde durduğunu gördü. Kyros hissetmediğı bir kayıtsızlıkla onu iterek geçti ve oymalı maun masasının arkasındaki bordo deri koltuğa oturdu. "Ben düşünmek."

"Neyi düşünerek?"

Daimon'a öldürücü bir bakış fırlattı. "Yok edicinin bir zamanlar benim en iyi arkadaşım olduğunu biliyor muydun?"

Stryker bu sözler ona dökme taş gibi çarptığında durakladı. İşte şimdi hiç beklemediğı bir şey olmuştu. Alexion'un nereden geldiğini hep merak etmişti.

Ama kabul edelim ki, Acheron onunla herhangi bir bilgi paylaşmayı pek istemiyordu, özellikle de Stryker'ın ona karşı kullanabileceğı hiçbir şeyi. Düşmanlar hakkında utanç verici olan da buydu. Her zaman ağzı sıkıdırlar.

Ama zihni bu yeni bilgiyle allak bullak olmuştu. Yani Alexion bir zamanlar insandı ... Ve Kyros'u tanıyordu ...

Güzel. Bununla çalışabilir.

"Şu anda kendini çok ihanete uğramış hissediyor olmalısın," dedi Stryker hesaplı bir şekilde sempatik bir sesle. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Beni seni takip etmekten kurtarmaya geldiğini söyledi."

Stryker yüzünü boş tuttu. Onu yutmak ve tüm planlarını mahvetmek için bekleyen ateşten geri çekecekse bu oyunu dikkatli oynamalıydı.

"İlginç."

Yani Alexion, Stryker'ın piyonunu ölümden kurtarmak istiyordu. Bu son derece faydalı olabilirdi. Alexion arkadaşını Shadedom'a lanetlemeden önce iki kez düşünecekti ve bu Stryker'a ona karşı kullanabileceği bir piyon verecekti. Alexion'un kurtarmaya geldiği adamı öldürmeyeceği kesindi.

Evet, bu gerçekten de çok iyi bir haberdi. "Sana yalan söylediğini biliyorsun, değil mi?"

Kyros sandalyesinde arkasına yaslanırken başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle değil mi?" Stryker itmek için ilerlerken sordu siyah deri kalemliği bir kenara bıraktı. Masanın bir köşesine oturdu. "Aklını kullan Kyros. Arkadaşın olduğunu iddia ediyor ama bunca yüzyıldır neredeydi?"

"Temas kuramayacağını söyledi."

"Yapamaz mıydı yoksa yapmaz mıydı?"

Kyros'un gözleri ona dikildi. "Ne söyleyeceksen söyle Stryker. Şu anda senin saçmalıklarını dinleyecek havada değilim."

"Peki," dedi Kyros'un bakışlarını eşit bir şekilde karşılamak için öne doğru eğilerek. "Söylemek zorunda olduğum şey şu. Eğer o gerçekten arkadaşınsa, sen bunca zamandır bu hapisanede çürürken o neredeydi?"

Cehennemin taşrası mı? Kaç kez Acheron'dan sizi Mississippi'den bir fıçı partisi dışında bir şeylerin olduğu kentsel bir alana taşımalarını istediniz?

Peki bu isteğiniz kaç kez cevapsız kaldı?" Kyros gözlerini

ondan kaçırdı. "Ash'in kendine göre sebepleri vardı."

Zavallı, acınası küçük aptal. Ne Acheron ne de kendisi söz konusu olduğunda neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Öyle mi yaptı?" Stryker sordu. "Yoksa isteğini reddeden arkadaşın mıydı? Bunu bir düşün Kyros. Acheron meşgul bir adam ve binlerce Karanlık'ı denetleyecek zamanı yok- Dışarıda bizi yok etmek için yarattığı avcılar var. Bu tür konularda kime güvenir? Hmm?"

Stryker ona cevap vermesi için zaman tanımadı. Aklına şüpheler yerleştirmeden önce Kyros'un mantıklı bir argüman oluşturmamasını istemiyordu. "Sağ kolu, işte o. Güvendiği kişi emirlerini yerine getirmek için herkesten üstündür."

Cık cık etti. "Kahretsin, Alexion'un şu yeteneği bile var Kardeşimin güçlerinin bir kısmına hükmediyor. Bazılarımız arkadaşın Alexion'un bile Acheron'un kanı. Yani görevlerinden sorumlu olanın sözde arkadaşın olduğunu biliyorsun. Etrafında daha fazla insan olmasını hak etmediğini düşünen oydu. Kararı veren o olmasa bile, böyle bir dostun Acheron'un aklını çelme ve sizi kurtarmak için çok daha önce müdahale etme becerisine sahip olacağı kesin. Öyle değil mi?"

Kyros'un gözlerindeki belirsizliği gördü ve zaferle gülümsememek için kendini zorladı.

"İkisi de seninle oynuyor, Kyros. Bunu bir düşün. Bu da başka bir akıl oyunu. Şu anda sana gülüyorlar. Şu anda. İkisini de. Alexion hepinizi öldürmek için burada, sizi kurtarmak için değil. Eğer sizi gerçekten kurtarmak isteseydi. sana uzun zaman önce gelişen bir şehirde iyi bir görev verebilirdi. Ama vermedi, değil mi?"

Stryker sempatik görünmeye çalıştı. "Güven bana, Acheron'a döndüğünde bu bölgede tek bir Kara Avcı bile kalmayacak, tabii önce Alexion'u öldürmezsen."

Stryker masadan kayarak ona yaklaştı. "Çalışmalarını gördün bile. Marco sana söylediğim yerde değil miydi?"

"Evet."

Güzel, Daimon'ları yapmaları gerekeni yapmışlardı. "Sana söylediğim gibi öldürölmedi mi?"

"Evet."

"Peki Alexion orada değil miydi?"

Kyros başını salladı. "Bana söylediğin her şey gerçekteşti."

"O zaman sana kim yalan söylüyor?"

Cevabı otomatikti. "Öyleler."

"Evet," dedi Stryker, sonunda gülümseyerek. "Yalan söylüyorlar ve biz bu konuda ne yapacağız?"

Kyros ona sert ve uğursuz bir bakış attı. "Öldürün onu."

* * *

Danger, küçük yuvarlak masada oturan ve tamamen yenilmiş görünen Alexion'u izledi. Bir adam için hiçbir duygusu yoktu, ama şimdi kesinlikle duygularını gösteriyordu.

İblis tarafından tekrar bulunabilecekleri (ya da bildikleri kadarıyla iblis hala onları bekliyor olabilirdi) evine dönmemeleri konusundaki ısrarı üzerine bir otel odası kiralamışlardı.

Dürüst olmak gerekirse, Tehlike burada kalma konusunda biraz gergindi. Kendini bu kadar açıkta hissetmekten hoşlanmıyordu. Eğer hizmetçi gün içinde kapıyı açıp içeri güneş ışığı girmesine izin verirse...

Alexion, kendi itirafına göre, toza dönüşmeyecekti ama o dönüşecekti. Ve alınmasın ama kavrulmak onun deneyimlemek isteyeceği bir şey değildi. arkadaşlarından birinin onun hakkında utanç verici hikayeler anlatmasıyla ilgiliydi.

Ama Alexion ona zarar gelmesine izin vermeyeceğine dair güvence vermişti.

Sanırım test bu o zaman.

Eğer o gün hayatta kalırsa, dürüst olacaktı. Eğer kurtulamazsa... cidden çok kızacaktı.

Ve ölü.

Bu arada, küçük otel odasında sadece ikisi vardı. Dürüst olmak gerekirse, Alexion Kyros'la olanlardan dolayı yorgun ve bitkin görünüyordu. Zavallı adam o kadar üzgündü ki akşam yemeğine bile dokunmamıştı.

Botlarını ve çoraplarını çıkarırken, "Kendine gelecektir," dedi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Keşke senin inancına sahip olsaydım."

"O zaman Acheron'a inan. Bana sürekli bunu yapmamı söylüyorsun. Seni buraya başarısız olman için mi gönderdi?"

"Evet," dedi, sesi yorgun ama garip bir şekilde kararlıydı.

Verdiği cevap onu şaşırttı. "Hayır, yapmaz. Bu zalimlik olur."

"Evet," diye ısrar etti. "Yapardı. Acheron'un da dediği gibi, bazen başarılı olmak için başarısız olmanız gerekir. İstesek de istemesek de evrende bir düzen var. Anlaşılması zor ve çoğu zaman yutulması zor olsa da bu düzen var ve seçimlerimiz bize ait. Başarısızlık hayatın bir parçasıdır ve hiç kimse bir şeyi her denediğinde başarılı olamaz."

Bunun üzerine ofladı. "Bu berbat bir şey."

O da başıyla onayladı. "Ama özgür iradeye sahip olmanın bedeli başarısızlıktır."

"Belki de o zaman onsuz daha iyi oluruz."

Kısa bir kahkaha attı. "Acheron çoğu zaman böyle düşünür. Özgür iradeden gerçekten nefret ediyor ama buna asla müdahale etmiyor."

"Nasıl yapabildi?"

Alexion tekrar sessizleşti.

Onun huzursuzluğunu hissedebiliyordu ama yine de orada oturuyordu. tamamen hareketsizdi. Gece boyunca iki kez yemek yemişti. O yememişti. Sadece aç olmadığını söylemişti. Ama yemeklerin tadını alamadığı gerçeği göz önüne alındığında, bunu anlayabiliyordu.

"Yatağa gelecek misin?"

Cevap vermeden önce uzun bir nefes aldı. "Sonra uyurum."

"Alexion..."

"Ben iyiyim, Danger. Gerçekten iyiyim."

Hayır, değildi. Bunu görmek için Sfora'ya ihtiyacı yoktu.

Onun için üzüldüğünü hissederek sandalyesinin yanına gitti.
"Gerçekten iyi değilsin."

Ona baktı. O yeşil gözleri güzelliği ve acısıyla akıldan
çıkıyordu. "Hayır, değilim."

İtirafı onu hazırlıksız yakaladı.

"Biliyorsun," dedi sessizce, "Acheron'un e-posta hesabını
izleyen kişi benim. Cep telefonu gece gündüz onunla
konuşmak isteyen sizler tarafından çalmaya başladığında
ben Katoteros'ta oluyorum. Bu durumun onu tamamen
çıldırttığı zamanlar oluyor. Ama ona bu kaosu kıskanıyorum.
"İnsan" temasını. Sanırım bu yüzden benim yanımda asla
sözlü olarak şikayet etmiyor. Bunun için ne kadar çok adam
öldüreceğimi biliyor."

Kalbi onun için ve o parlayan yeşil gözlerin derinliklerinde
gördüğü kayıp hüznün için acıyordu.

"Hayatım o kadar sonsuz ki," dedi, sesi mutsuzluğunun tüm
ağırlığını taşıyordu. "Acheron ve Simi dışında tek temasım
diğer Gölgeler'le. Onlar da
Lanetliler onlara yardım etmem için bana bağırlıyorlar çünkü
onları duyabilen birkaç varlıktan biri olduğumu biliyorlar.
Padesios Adası'nda yaşayanlar benimle arkadaşlık kurmakla
ilgilenmiyorlar. Yanlarına her gittiğimde benden kaçıyorlar."

"Neyin adası?"

İçini çekti. "Katoteros'ta Acheron'un Gölgeler'e cennetin bir
benzerini sunduğu bir bölge. Onların varlığı da benimki gibi
sınırlı ama acı çekmiyorlar. Diğerleri gibi değil.
Yine de bir daha asla insan olamayacaklarını bilmenin yeterli
bir ceza olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu yüzden benden
bu kadar nefret ediyorlar. En azından bedensel bir formum
var.

Yapmıyorlar ve bir daha asla yapmayacaklar."

"Ash neden onlara vermiyor?"

"Mecbur kalmadıkça beni dünyaya göndermemesiyle aynı sebepten. İnsan olmaya bu kadar yaklaşmışken insan olmadığını bilmek çok zalimce. Bir daha asla olamayacağını bilmek. Sadece her şeyi getiriyor ev."

Adamın çektiği ıstırap kadının içini parçaladı. Kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. Her iki duyguyu da anlıyordu. Son iki yüz yıl boyunca bunları çok hissetmişti. Bunu dokuz yıl boyunca yaşamamanın ne kadar kötü olacağını ancak hayal edebilirdi. bin yıl.

Elini onun bıyıklı yanağına koydu. Kirli sakal avucunu okşadı ve koluna bir ürperti gönderdi.

Gözlerini kapadı ve sanki onun teninin kokusunun tadını çıkarıyormuş gibi derin derin içine çekti. Onun dokunuşunu hissetti.

Adamın yalnızlığı kadının içsel, yabancı bir parçasına dokunmuştu. Bu onun kendisi gibi olan kısmına dokundu. Sonsuza dek yalnız.

Kalbi hızla çarparken, dudaklarının tadına bakmak için başını eğdi.

Alexion onun öpücüğünü karşısında şaşkına döndü. Onu gerçekten tadabilmeyi diledi. Dili ağzının içinde gezinirken nefesinin Alexion'unkine karışmasını gerçekten hissedebilmeyi.

Vücudu kükreyerek canlandı, onu karşısında çıplak hissetmek istiyordu. Ona bakmak için geri çekilmeden önce öpücüğünü bir an derinleştirdi. "Bunu bana yapma, Tehlike. Ne kadar uzun zamandır kadınsız olduğumu bildiğin halde bu çok acımasızca."

Kesik kesik aldığı nefesler, tişörtünü başının üzerinden

Çıkarmadan bir an önce adamın yanağına çarptı.

Göğüslerinin çok az bir kısmını kapatan siyah dantel sütyenini görünce kalbi durdu. Pembe meme uçları gergindi, sadece ağzı için yalvarıyordu.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Danger bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yine de kendini durduramıyordu. Onun gibi o da en son seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama bundan da öte, onunla arasında garip bir bağ hissetti. Doğru ya da yanlış, bu anı istiyordu. Garip bir şekilde, buna en az onun kadar ihtiyacı vardı.

Adamın elini kendi elinin içine alarak göğsüne götürdü.

Parmaklarını dantelin altına daldırıp ona dokunmadan önce nefesini sertçe içine çekti. Teni pürüzlüydü ama göğsünü hafifçe yoğururken dokunuşu nazikti.

Gömleğinin düğmelerini çılgınca açmaya başlarken onu hararetle öpmek için hafifçe ayağa kalktı. Açığa çıkardığı her santim et mükemmeldi. Ne bir yara izi ne de bir leke vardı.

erkeksi vücudunun herhangi bir yerinde. Üzerinde taşıdığı tek iz, sol omzunda üç beyaz şimşekle delinmiş sarı bir güneşten oluşan garip bir dövme idi. Kadın hafifçe dokundu ve ortasındaki bir dizi harf gibi görünen şeyi merak etti. Bu daha önce hiç görmediği bir alfabeydi.

"Bu nedir?" diye sordu izini sürerken.

"Sadece bir dövme," dedi, sesi düzensizdi. "Bu formda uyandığımda üzerimdeydi."

Onu bir kenara bırakarak gömleğinin düğmelerini çözdü, ardından gömleği ve ceketini omuzlarından itti.

Elini göğsünden çekerek onun kendisini soymasına izin verdi.

Alexion onun telaşlı hızı karşısında gerçekten de ürperdi. En son böyle bir arzuyu tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Tehlike Dudaklarını açlıkla öpmek için geri döndüğünde kelimenin tam anlamıyla kucağına süründü.

Öpücüğün vahşiliği karşısında homurdandı, vücudunun sertleşmesi karşısında onun tadına bakmak istedi. Sıcak ellerini adamın çıplak sırtında gezdirirken nefesi adaminkine karıştı. Adam sütyenini açmak için etrafına uzandı. Siyah dantel serbest kalarak küçük göğüslerinin adamın çıplak göğsünü okşamasına izin verdi.

Sert meme uçlarını teninde hissettiğinde başı döndü. Hiçbir kadını bu kadar çok istememişti. o anda onu istedim.

Dudaklarını bırakıp kulağına doğru ilerledi. Dili oradaki hassas eti okşarken yıldızlar gördüğüne yemin etti. Buna dayanamayarak ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti.

Adam onu yatağa doğru taşıırken kadın bacaklarını adamın beline doladı. Bu kadına kendisinden daha çok ihtiyacı vardı.

yaşaması gerekiyordu. Ona sahip olmasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Ama öyleydi ve eğer o anda biri onları durdurmaya çalışsaydı, canlarını fena yakardı.

Onu çarşafların üzerine yatırmadan önce aceleyle örtüleri kaldırdı. Kalbi küt küt atarken pantolonunun fermuarını açtı, vücudunun süslenmemiş güzelliğini görmek istiyordu.

Alexion elini külotunun altına sokup onun için yanıp tutuştuğu yere dokunduğunda Danger inledi. Tıslayarak sırtını dikleştirdi ve Alexion'un dokunabilmesi için bacaklarını açtı.

onun dokunuşunu arzulayan acı tatlı acıyı hafifletti. Onun

Eliyle onu tatmin ederken, yüzüne bakmak için hafifçe geri çekildi.

Gözleri tutkusundan kararmış ve merakla dolmuştu. Pantolonunu ve külotunu bedeninden çıkarıp yere fırlatmadan bir an önce yeşilin garip bir tonunda parladılar. Kadın hareket edemedi, Adam geri dönüp kadının açılmış kalçalarının arasına yerleşti. Eli ona eziyet etmek için geri dönerken sıcak nefesi bacağına üst kısmını yaktı.

Adam elini çekip yerine ağzını koyduğunda doğru düzgün düşünemiyordu. Danger coşkuyla haykırdı. Elini onun saçlarının altın tellerinin derinliklerine daldırdı. Adam onu memnun etmek için acele etmiyordu. Daha önce hiçbir erkek onun kadar arzulandığını, ona bu kadar ihtiyaç duyulduğunu hissettirmemişti ve bunu anlamıyordu.

Düşünceler ve duygular onun zihninde dönüp duruyordu. dili onu derin, sondalı yalamalarla memnun etti. Ve boşaldığında, yıldızları gördüğüne yemin etti.

Alexion onun titrediğini hissedince gözlerini kapattı. Bir kadının vücuduyla alay etmekten, onun kendisini hissetmekten zevk almasını izlemekten daha çok zevk aldığı bir şey yoktu. Ve Tehlike Tanıdığı en tatlı kadındı. Vücudu hâlâ onu arzulamaktan zonklarken başını onun kalçasına yasladı.

Ama bunun bitmesini istemiyordu. Bazı nedenlerden dolayı, onun tenini kendi teninde hissetmek için zaman ayırmak istiyordu. Onunla ilgili içinde derinlere ulaşan ve bir şekilde yeniden yaşamasını sağlayan bir şey vardı.

Mantıklı gelmiyordu ama onunla birlikteyken hissedebiliyordu. Yüzyıllar sonra ilk kez, duyguları vardı.

insan hali. İstemediği zamanlarda bile ona hissettirdi.

Yavaşça doğrulurken siyah gözleri yanıyordu.
aç dişi aslan. Yatağın üzerine çömelmiş, o güne kadar
gördüğü en seksi pozu veriyordu.

"Sen ne..."

Sorusunu bitirmeye fırsat bulamadan kadın onu sırt üstü
yatırıp pantolonunu çekiştirmeye başladı. Alexion yapmadı
onu serbest bırakırken tartıştı. Kadın onu avucunun içine
aldığında neredeyse boğulacaktı. Biri ona böyle
dokunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Danger, Alexion'un yüzündeki ifadeyi görünce durakladı. Bir
sevgilinin dokunuğu kadar küçük bir şeyden bu kadar
memnun olan birini daha önce hiç tanımamıştı. Sadece bu
bile onun ne kadar yalnız olduğunu gösteriyordu. Böyle bir
adamin kilitli olması neredeyse bir suçtu.
kendi başına.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu derinden, sevgiyle öptü.
Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu.
Onu hissetmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu.

Bu ona bir şey yaptı. Ona karşı mümkün olduğunu
düşünemeyeceği bir şefkat hissetmesini sağladı.

Sonra onu kaldırdı ve üzerine yatırdı. Danger onun içindeki
dolgunluk karşısında dudağını ısırdı. Adamin göğsüne
dayadığı ellerinin üzerinde öne doğru eğildi ve onu yavaş ve
kolay bir şekilde becerdi.

Alexion sırtını dikleştirerek kendini onun ılık ve ıslak
sıcaklığının daha da derinlerine bıraktı. Kızın ellerinden
birini kendi eline aldı ve
avucunu öptü. Kız onun için çok değerliydi. Onu hissetmek,

teninin sıcaklığını hissetti. Kadının açık avucunu yanağına dayadı, teninin yumuşaklığının ve kokusunun tadını çıkardı.

Kendisini hayrete düşüren bir vahşilikle onu yutmak istiyordu. Kıvrak vücudu onunkine karşı duyusal bir şekilde kayıyor, ateşi yakıyordu. her santimine kadar.

Şiddetli bir zevk dalgasıyla boşalırken başını arkaya attı.

Danger'ın gözleri Alexion'un orgazmını görünce gerçekten yaşıyordu. Sanki onun tarafından parçalanıyormuş gibiydi. Ve bakışları onunkilerle buluştuğunda eridi.

Yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra da şimdiye kadar deneyimlediği en tatlı, en şefkatli öpücüklerden biri için onu nazikçe öne doğru çekti. Konuşmadı ama konuşmasına da gerek yoktu. Yüzündeki minnettarlık ve hayranlık her şeyi anlatıyordu.

Danger onun vücudundan yavaşça aşağı kayarken ona gülümsedi. Alexion'un kokusu burnunda tüterken yatağa uzandı. Adamın çıplak bedeninin kendi bedenine sarılmış olmasının verdiği yakınlığı seviyordu. Adamın nefesi boynunu gıdıklarken başı adamın pazularına yaslanmıştı.

"Teşekkür ederim Tehlike," diye fısıldadı usulca.

Onu görebilmek için hafifçe yuvarlandı. sabahın ilk ışıkları. İnsan olduğundan beri bir erkekle tam bir gece geçirmemişti. Şimdi biriyle birlikte olmak çok tuhaftı.

Ve Alexion'da daha önce olmayan kolay bir huzur vardı.

"Rica ederim," dedi, elini avucunun içine aldı ve parmaklarını hafifçe ısırabilmesi için kaldırdı. "İnanılmaz olduğunu söylemek zorundayım."

"Evet, pek dışarı çıkmama izin vermiyorlar."

Sert meme ucunun izini sürerken buna güldü. "Sanırım buna sevindim."

Onu nazikçe öptü, sonra tekrar yatağı yatırdı. "Bugün iyi bir uyku ekmelisin."

Bunun üzerine burnunu kırıştırdı. "Bu biraz zor. Yüzyıllardır evimden uzakta uyumadım. Perdelerin arasından sızmaya başlayan gün ışığından da emin değılim. Bu beni biraz tedirgin ediyor."

Kollarını ona doladı ve yakınına sokuldu. "Seni incitmesine izin vermeyeceğim."

İçine bir sıcaklık yayıldı. "Güzel bir düşünce, ama senin güçlerinle bile, bir şekilde Apollo'nun kazanabileceğini düşünüyorum."

Oda zifiri karanlığı gömüldü. Artık tek bir güneş ışığından bile eser yoktu. "Huzur içinde uyu, Tehlike. İzin vermeyeceğim hiçbir şey sana zarar veremez. Söz veriyorum."

Ve bu, birinin onun için yaptığı en nazik şeydi. Bu garip şefkat yüzünden gözleri yaşardı. Onu sular altında bıraktı, kolunu öpmek için başını hareket ettirdi, sonra dinlenmek için uzandı.

Anlamadığı bir dilde ona usulca fısıldayan adamın elinin saçlarını hafifçe okşadığını hissederek uykuya daldı.

Alexion onun rahatladığını hissetti. Onunla sevişme şeklini hatırlayınca dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Mükemmeldi. Dudakları kızın sivri dişli öpücükleri yüzünden hâlâ ıgdi ve başka türlüşünü de istemezdi. Ama bununla birlikte

Tam bir doygunluk hissi, şu anda sahip oldukları şeyin çok geçici olduğu bilgisiyle geldi - sadece bir göz kırpmadan başka bir şey değildi.

Onu sonsuza dek hatırlayacaktı ve buradan ayrıldıktan sonra onu tamamen unutacaktı.

Bu Acheron'un göreviydi. Hiçbir Kara Avcı onu gördüğünü hatırlayamazdı. Kurtarılanların hafızaları her zaman temizlenirdi.

Hayatı onsuz devam edecekti. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama bugün ...

Bugün daha fazlasını istedi.

Daha fazlasını istemek tüm kötölüklerin anasıdır. Bu kavram, kazandırdığından çok daha fazla hayatı mahvetmiştir.

Eğer bunun Acheron'un sözlerinin bir yankısı olduğunu bilmeseydi, neredeyse patronunun yine kafasının içinde olduğuna yemin edecekti.

"Neredesin Ash?" diye fısıldadı. "şu anda senin rehberliğine gerçekten ihtiyacım var."

Ama nafileydi. Acheron'un ona söyleyebileceği, duymak istediği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu. ıkış yolu yoktu. Ne bir bedeni ne de bir ruhu vardı. Kelimenin tam anlamıyla, ona sunacak hiçbir şeyi yoktu. Asla.

Hiçbir kadına sunacak bir şeyi yoktu.

Her şeyin bir bedeli vardır. Hiçbir şey asla bedava değildir. Lanetlenmemesinin bedeli sonsuza dek yalnız kalmaktır.

En azından bu anı yaşıyorum.

Bunun için minnettardı ve pişman olmayacaktı. Pişman olmayacaktı.

Alexion sforanın o tuhaf karıncalanma hissini tekrar hissedince gerildi.

"Eğer bu sensen, Stryker, o zaman elinden gelenin en kötüsünü yap."

Eğer daha iyi bilmeseydi, kafasının içinde bir sesin "Niyetim o" diye alay ettiğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Bölüm 14

Danger burnunu gıdıklayan bir şeyle uyandı. Başını sallayarak onu uzaklaştırdı, ancak tekrar geri dönmesini sağladı onu kızdırmak için.

Sinirle gözlerini açtığında Alexion'un yüzünde muhteşem bir sırıtışla yanında yere diz çökmüş olduğunu gördü. Ona eziyet etmekte olduğu gülü önündeki şiltenin üzerine bıraktı.

"İyi akşamlar güzelim. Geceyi uyuyarak geçireceğinden korkuyordum."

Danger gerinip esnerken onun gülümsemesine karşılık verdi. "Saat kaç?"

"Neredeyse sekiz."

Onun sözleri karşısında dondu kaldı. "Ne?"

Çenesini yatağa yasladı. Bu hareketin çok masum ve tatlı bir yanı vardı. Bu adamın sahip olduğu güce sahip bir adamdan hiç beklenmedik bir şeydi. "Sana söylemiştim. Gece uyuyordun uzakta."

Tamamen afallamıştı. En son ne zaman uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Düşünecek olursak, bunu daha önce hiç yapmamıştı. Gecede en fazla altı saat uyurdu. Ama bu sefer on iki saat uyumayı başarmıştı ve kendi yatağında bile değildi. Bu nasıl olmuştu?

Belki de daha sık akıllara durgunluk veren sekse

ihtiyacınız vardır? Bunu söylemeye gerek yok.

Esneyerek yavaşça doğruldu ve çarşafı tutarak pencerenin yanındaki küçük masaya güzel bir akşam yemeği serildiğini gördü. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Korkunç derecede güçlü ve koruyucu, yatakta harika ve yine de ertesini gün ona iyi bir yemek yedirecek kadar düşünceli.

Hiçbir erkek bu kadar mükemmel değildi.

Bu düşünce aklından geçerken ürperdi. Evet, onun ciddi bir dezavantajı vardı. Oldukça ölü ve "öteki "ydi. Ama bu tür bir şımartmanın sonsuzluğu için, bu rahatsız edici kusuru görmezden gelmeye istekli olabilirdi.

Ne de olsa kendisi de piknik yapmıyordu.

Alexion masanın yanındaki lambayı yaktı. "Umarım Çin yemeği seviyorsundur."

"Aslına bakarsan var." Bazı nedenlerden dolayı bu ne olursa olsun, adam orada öylece dururken yataktan çırılçıplak çıkma konusunda ani bir utangaçlık yaşadı. yoğun bakışlar. Odada garip bir şekilde etrafına bakındı, O görmeden nasıl giyineceğini merak ediyordu. Onu kör

etmek mi?

Bu bir sorun olabilir, kabalıktan bahsetmiyorum bile.

Başparmağıyla kapıyı işaret etmeden önce çenesini kaşıdı. "İçmek için kola ister misin? Gidip sana bir tane getirebilirim."

Gülümsedi, adamın çoğu erkekten biraz daha sezgisel olması onu rahatlatmıştı. O gerçekten de "öteki "ydi. Hiçbir ölümlü adam

böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. "Evet, lütfen. Bu

harika olur." Adam başını salladı ve onu yalnız bıraktı.

Kokusunu içine çekmek için gülü eline alan Danger, yatağa uzanıp sabahın erken saatlerini nasıl geçirdiklerini hatırlamak için zaman ayırdı.

Bu şekilde uyandırılmak gerçekten de harika bir şeydi.

"Bir kadın buna alışabilir." İçinden yabancı bir sıcaklık ve mutluluk hissi geçerken hülyalı bir şekilde iç çekti. "Sanırım ben 'öteki'ni seviyorum."

"Öteki" ona daha önce hiç tatmadığı türden bir tatmin yaşattı. Ona bir daha asla hissetmeyi düşünmediği şeyleri hissettirdi. Aslında onunla bir gece daha geçirme fikri başını döndürüyordu.

Hoppa mı? Ben mi?

Böyle hissetmesi akıl almaz bir şeydi. Yine de hissetti. Bunu inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu.

Keşke uzun sürebilseydi. Ama o daha iyi biliyordu. Birlikte geçirdikleri zaman çok sınırlıydı.

İç geçirerek kalktı ve hızlı bir duş almaya gitti.

* * *

Alexion suyun sesini duyunca odanın içinde tereddüt etti. banyoda akıyordu. Aklında Danger'ın çıplak vücudunun üzerinden akan suyun mükemmel görüntüsü vardı. Onun Kendini sabunluyor... Etine yakından dokunuyor.

Bacaklarını hafifçe ayırmış, ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdiği bir görüntü.

Aleti hemen sertleşti.

Dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Ağzı kurudu, içkiyi bıraktı ve banyonun kapısını iterek açmaya gitti. "Sırtını keseleyecek birine ihtiyacın var mı?"

Sanki onu ürkütmüş gibi bir gıcırta çıkardı. "Burada ne yapıyorsun?" diye tersledi.

"Seni duşta çıplak görmek istiyorum," dedi utanmadan ya da tereddüt etmeden.

Ona bakmak için perdeyi araladı. Saçları vücuduna yapışmıştı ama teller göğüslerinin üzerinden ayrılıyor, uçlarını adamın aç bakışlarına bırakıyordu. "Kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Bu bende fazlasıyla var."

Onun giyinik vücuduna aynı derecede ateşli bir bakış attı. "Canım çekti ama çok geç uyudum. Oraya geri dönüp Kyros ve ekibiyle neler olduğuna bakmalıyız."

Haklıydı.

"Peki," dedi, onunla daha fazla çıplak zaman geçirmeyi içermeyen bir işi olduğu gerçeğinden nefret ederek.

"Hormonlar tasma." Yorgun bir nefes verdi, sonra uzaklaşmaya başladı.

Onu durdurmak için elini tuttu. "Her zaman şafak vardır, biliyor musun?"

Parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurabilmek için kızın elini kaldırdı. "Bu bir söz mü?"

Başını salladı.

Gözlerini kapadı ve onu serbest bırakıp banyosunu bitirmesine izin vermeden önce teninin yumuşaklığının tadını çıkardı.

Ama zordu.

Benim kadar zor değil.

Bu kesinlikle yeterince doğruydu. İnkâr edilemeyecek ereksiyonla oturmakta zorlanıyordu.

Kadın duşunu bitirirken, adam dikkatini dağıtmak için yemeğini hazırlıyordu. Düşüncesizce, tadına bakmak için tavuktan bir parça aldı.

Hiçbir şeyin tadını alamayınca kalbi sıkıştı. Patlamış mısır gibiydi. Hiçbir fark yoktu. Sadece dokusu birini diğerinden ayırıyordu.

"Yemek yemeyi özledim," diye nefes alarak beyaz yiyecek kaplarından uzaklaştı. Bir erkek olarak, savaşın sonundaki o uzun ziyafetten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Şarap ve baharatlarla marine edilmiş kızarmış kuzu ve sığır eti. Zengin, kırmızı şarap ve bal likörü kadehleri.

Annesi o güne kadar tattığı en güzel ballı ekmeği yapmıştı.

Reenkarne olarak kaybettiği onca şey arasında en çok tat alma yeteneğini kaybetmekten nefret ediyordu.

Hayır, bu doğru değildi, ruhunu kaybetmekten nefret ediyordu ama yemek ikinci sıradaydı.

Kapının açıldığını duydu. Döndüğünde Danger'ın giyinik bir halde banyodan çıktığını gördü. Başına beyaz bir havlu sarmıştı. "Nasılsın?"

"Hâlâ sıcak." Bu konuda söyleyebildiği tek şey

buydu. "Yemek yiyor musun?"

"Yedim bile," diye yalan söyledi. Onu neyin ayakta tuttuğu konusunda yeterince şüpheciydi. Yapması gereken son şey Acheron'un onu nasıl hayatta tuttuğunu ona anlatacaktı. Bilmesi gerekmeyen bazı şeyler vardı.

Tam oturduğu sırada cep telefonu çaldı. Telefonu eline alan Danger arayanın kimliğine baktı. "Ben Kyros."

Telefonu açtı, sonra da cevap verdi.

"Evet," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "Biz hâlâ Starkville'deyiz. Siz neredesiniz?"

Alexion gözlerini kapadı ve Kyros'u telefondan duyabilmek için konsantre oldu.

"Nerede kalıyorsun?" Kyros sordu. "Bir otelde."

"İas seninle mi?"

Danger cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Söylediklerini düşünüyordum ve onunla tekrar konuşmak istedim."

"Bekle." Telefonu ona uzattı.

Alexion arkadaşının aklının başına gelmesini umarak telefonu kulağına götürdü. "Evet?"

"Acheron'a ne kadar yakınsınız?"

"Çok. Neden?"

"Kendi iblisi olduğu doğru mu?"

Alexion belirsiz oynamaya karar verdi. Simi'nin varlığı Acheron'un sadece birkaç Kara-Avcı ile paylaştığı bir şey, ve Kyros bu ayrıcalıklı azınlıktan biri değildi. "Ne iblisi?"

"Bana karşı dürüst ol, las," diye hırladı. "Kahretsin, bana bu kadarını borçlusun."

Alexion dişlerini sıktı. Bunun ne zararı olabilirdi ki? tek bir soruya cevap vermek mi? Simi kendini koruyamaz değildi, özellikle de bir Karanlık Avcısı'na karşı. "Evet, onun bir iblisi var."

"O zaman, senin yerinde olsam, onu çağırırdım." "Neden?"

Soru ağzından çıkar çıkmaz biri kapılarını çaldı.

Kyros telefonu yüzüne kapattı.

"Bu çok garip," dedi ve Danger kapıyı açmak için ayağa kalkarken telefonu kapatmak için düğmeye bastı.

Kapıya ulaşmadan önce, küçük bir ışık topu sanki elle tutulur bir şey değilmiş gibi ahşabın içinden geçti. Kapının kendisi olduğu gibi kalırken, top odanın ortasına doğru döndü ve yetişkin bir kadın boyutuna ve şekline gelene kadar büyüdü.

İki saniye sonra, parlak bir ışık patlaması odaya girdi ve şekil uzun boylu, dişli bir dişi iblise dönüştü.

Siyah boynuzları, siyah dudakları, kırmızı kanatları, siyah saçları ve sarı gözleri vardı. Derisi kırmızı ve siyahla kaplıydı.

Ama onu şaşırtan şey, onun yüzünü kendi yüzü kadar iyi tanıyor olmasıydı.

"Simi?"

Ona tısladı, sonra da saldırdı. Adamın kolunu yakaladı ve onu duvara savurdu.

Alexion geri sıçradı ama kendini tuttu. Burada ne haltlar dönüyordu? Simi ona asla zarar vermezdi. Bu şekilde değil.

Ona tekrar vurmak için hamle yaptı.

Geri sıçradı, kadının ulaşamayacağı bir yere. "Senin neyin var Sim?" diye sordu Charonte.

"Dilimi kirletme, insan müsveddesi," diye öfkeyle hırladı.

En azından onun böyle söylediğini düşünüyordu. Kelimeleri ve telaffuzu Simi'nin konuştuğu Charonte'den farklıydı. Sanki başka bir lehçe gibiydi.

Tehlike onun için başladı.

"Hayır!" diye tersledi. Bunu anlamak zorundaydı. Bu iblis nasıl Acheron'unkine bu kadar benzeyebilirdi?

"Kimsin sen?" diye sordu ona.

Başını eğdi ve mutlak bir nefretle ona baktı. Beyaz dişleri çok daha koyu olan ten rengine karşı parlıyordu. "Ben ölüm ve yıkımım ve senin hayatını almak için buradayım, solucan."

Danger aslında ona hırladı. "Alexion..." "Lütfen,

Tehlike, güven bana."

Kelimeler ağızından daha yeni çıkmıştı ki iblis onu boğazından yakalayıp yere savurdu.

"Protula akri gonatizum, vlaza!"

İblis ona karşı dudağını büktü. "Sen bana hükmedecek bir tanrı değilsin, hizmetkâr. Xirena kimsenin önünde eğilmez."

Buna bir yorum yapacaktı ama boğazındaki sıkışma konuşmasını imkânsız hale getirdi. Sanki kalbini yerinden sökecekmiş gibi gömleğini yırtarak açtı.

"Sanırım müdahale etmem gerekiyor, Alexion," dedi Danger onlara doğru yaklaşarak. "Benim durduğum yerden bakınca, büyük kaybediyorsun."

"Hayır!" diye haykırdı, bir şey yapmaya kalkışırsa iblisin onu parçalayacağından korkuyordu.

İblis belinden bir hançer çıkardı. Alexion tüm gücüyle mücadele etti. En çok korktuğu şey buydu: Yok Edici'den gelen bir hançer.

Bu onu öldürür.

Ama tüm çırpınışlarına rağmen, kadının kendisinden uzaklaşmasını ya da tutuşunun birazcık bile gevşemesini sağlayamadı.

Ta ki gözleri Acheron'un işaretini taşıdığı omzuna düşene kadar.

Gözleri kıpkırmızı parladı. Adamın boğazını bıraktı. Böylece izi daha yakından inceleyebilecekti. Yine de onu

üzerinden atamadı.

Dövmeyi dikkatle incelerken başını eğdi. "Lanetli olana mı hizmet ediyorsun?"

"Evet."

Bu durum karşısında daha da şaşırılmış görünüyordu. "Bana çocuk dilinde Simi dedin. Benim Simi'mi tanıyor musun?"

Alexion yara bere içindeki yemek borusundan derin, düzensiz nefesler çekti. Yanıyor ve ağrıyordu. Acının hiç dinmeyeceğinden emin değildi.

"Simi'nin annesi öldü. Bize tüm Charonte'lerin öldüğü söylendi. Sen de kimsin be?"

Bakışları tehditkâr bir şekilde ona dikilmişti, sanki Onu tanımadığı için gücenmişti. "Ben Xirena, Xiamara ve Pistriphe'nin en büyük yavrusuyum - tanrılar salonunun yüce koruyucuları. Annemin simi'sinin koruyucusuydum... bebeğinin. Simi'm, annemin ölümünden sonra orospu tanrıça Apollymi tarafından, anneme hediye edilmek üzere benden alındı.

Lanetli Tanrı. Simi'min nerede olduğunu biliyor musun?"

Alexion göğsündeki iblise bakarken düşünemiyordu.

Simi, Charonte'de "bebek" mi demek istedi?

Sonovabitch. Acheron'un bunu bilip bilmediğini merak etti. "Sen Simi'nin kız kardeşi misin?"

Xirena ona öfkeyle tısladı. "Ona annemizin adı Xiamara verildi."

"O bunu bilmiyor. İnan bana."

Ondan hafifçe geri çekildi. Yüzü şaşkınlığını gösteriyordu. "Onu tanıyor musun?"

"Ona ben bakıyorum."

Şok olmuş bir şekilde, gözleri kanlı yaşlarla doldu. "Kız kardeşimi önemsiyor musun?"

Başını salladı. "Her zaman. O benim kızım gibidir."

Yanağından aşağı tek bir kırmızı gözyaşı süzüldü. "Simi'm yaşıyor mu? Yaşıyor mu?"

"Tahttaki bir kraliçe gibi."

Başını arkaya attı ve acı ile neşenin tuhaf bir karışımına benzeyen insanlık dışı bir çığlık attı. Adamın üzerinden kalktı ve yanına çömeldi. Kanatları vücudunun etrafında kıvrılıp bir pelerin oluşturdu. "Onu benim için çağır lütfen."

Danger'ın bakışlarıyla karşılaştı. Onun hissettiği kadar kafası karışmış görünüyordu.

Simi dünyada yalnız değil miydi? Onlardan iki tane mi vardı? Bunun iyi bir haber mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi. "Onu senin için çağırırdım ama bu pek yapılan bir şey değil."

"Evet öyle," dedi Simi'ye çok benzeyen bir ses tonuyla. "Ona gelmesini söyle ve o da sana itaat etsin."

"Evet," dedi gergin bir mizah ve şüphe karışımı bir ses tonuyla. "Simi, Simi'den başka kimseye itaat etmez."

Xirena başını salladı. "Akri'sine itaat ediyor. Etmek zorunda."

"Şey," dedi Alexion yavaşça, hâlâ Charonte'nin tekrar saldırı moduna geçmesinden korkuyordu. "Onun durumunda, akri ona itaat ediyor. Ve şu anda ikisi de beni dinlemiyor."

Kadın ona kaşlarını çattı. "Bu doğal değil. Bir Charonte bağlandığında itaat etmek zorundadır. Ben bağı reddettim ve özgürüm ama simi'm küçükken lanetli tanrıya bağlanmıştı. Ona itaat etmek zorunda. Başka seçeneği yok."

Evet, doğru. Alexion daha önce hiç bu şekilde çalıştığını görmemişti.

"Simi söz konusu olduğunda, Acheron'un ona bağlı olduğunu düşünüyorum, tam tersi değil."

Bunu anlamamış gibi görünüyordu. "Ama beni simi'ne götürebilirsin?"

"Evet."

Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Bu yaklaşık iki kalp atışı sürdü, sonra geri çekildi ve ona tekrar ters ters baktı. Onu boğazından yakaladı. "Eğer sen Bana yalan söylüyorsun solucan, beynini söküp hepsini yiyeceğim."

Alexion bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu. Evet, Simi'nin kız kardeşiydi. Bazı şeyler aileden geliyor olmalıydı. "Bu gerçekten iğrenç ve hayır, sana yalan söylemem. Bu konuda değil."

Tehlike'ye bakmak için döndü. "O senin dışın mı?"

"Hayır."

"Xirena'ya yalan söylüyorsan onu yine de öldüreceğim." "Yalan söylemiyorum."

Tehlike, Acheron ismi dışında söylediklerinden tek bir kelime bile anlamadı. İzledi İblis ayağa kalkarken endişeli bir şekilde Alexion'un ayağa kalkmasına yardım etti.

"Neler oluyor?" diye sordu ona.

Alexion hâlâ biraz gergin ve sarsılmış görünüyordu. "Görünüşe göre yeni bir arkadaşımız var. Danger, Xirena ile tanış."

Xirena onu koklamak için yanına geldi. Bir kuş gibi hareket ediyor, başını garip açılarla ve sarsak hareketlerle eğiyordu.

"Sen insan değilsin," diye açıkladı iblis. "Senin ruhun yok."

"Açıkladığın için teşekkürler. Kafanızda boynuzlar olduğunu biliyor muydunuz?"

Alaycılık iblisin gözünden kaçmış gibi görünüyordu.

"Aslında iyi bir noktaya değindi. Xirena, kendini insan gibi gösterebilir misin?"

İblis sanki bu düşünce onu iğrendirmiş gibi hırladı. "Xirena bunu neden yapmak istesin ki?"

Alexion, "Diğer insanlarda paniğe yol açmamak için," diye açıkladı. "Simi bunu her zaman yapıyor."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Akri onu insan gibi mi gösteriyor? Bu en kötü işkence. Benim zavallı simi'm böyle istismar ediliyor!"

"Pek sayılmaz. Simi bundan hoşlanıyor."

Sanki çok acı çekiyormuş gibi elleriyle başını kapattı. "Simi'me ne yaptınız?"

Alexion ellerinden birini çekti ve ona anlamlı bir bakış attı. "Onu sanki doğmuş en değerli şeymiş gibi sevdik."

Xirena daha da şaşırmış görünüyordu. İki saniye sonra, sarışın güzel bir kadın gibi görünüyordu.

Bir şey hariç.

"Ah," dedi Danger, başının üstünü göstererek, "boynuzların da gitmesi gerekiyor."

Hemen ortadan kayboldular.

Xirena kendine bakmak için aynaya doğru ilerledi. Geriye sıçradı ve dudağını büktü. "Atlantisli kaltak gibi görünüyorum- Tanrıça." Saçlarını siyaha çevirdi. "Daha iyi."

Danger ona baktı. "Bana mı öyle geliyor yoksa artık Acheron'a çok mu benziyor?"

"Sorma," dedi Alexion. "Xirena, anladığım kadarıyla buraya beni öldürmek için gönderilmişsin?"

"Evet."

"Seni kim gönderdi?"

Kulağa tuhaf gelen bir ahududu üfledi. "Geri zekâlı yarı tanrı Daimon, Strykerius. Senin bir hizmetkâr olduğunu söyledi ama üzerinde bir hizmetkârın işaretini taşımıyorsun. Kraliyet ailesinin işaretini taşıyorsun."

Alexion buna şaşırmişti. Acheron yaşamak için buna katlanmak zorunda olduğunu söylemek dışında ona bu işareti hiç açıklamamıştı. "Gerçekten mi?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu iblis.

Başını iki yana salladı.

Xirena içini çekti. "İnsanlar, artık olmayanlar bile, aptaldır."

Onun Simi'ye çok benzeyen sözlerini duymazdan geldi. Onun buradaki varlığında çok daha fazlası vardı ve bunu anlamak istiyordu. "Stryker neden ölmemi istiyor?"

"Bilmiyorum. Sebebi önemli mi? Ölü ölüdür. Önemli olan ondan kaçınmakken nedenini kim takar, değil mi?"

Bu konuda gerçekten iyi bir noktaya parmak bastı. "Neden beni öldürmeyi kabul ettin?"

Xirena kendini toparladı ve ona sert bir bakış attı. "Lanetli tanrının kız kardeşimi istismar ettiğini düşünmüştüm. Ona zarar verdiğini ya da kötü davrandığını. Dışarı gönderilecek kadar büyük değildi. Orospu tanrıça bunu biliyordu ve yine de onu benden aldı, ben simi'mi güvende tutmak için onunla savaşıırken bile. Simi'm bir bebekten daha fazlası değildi ve kendi başının çaresine bakacak durumda değildi. Bunun için o zamandan beri tanrıçadan nefret ediyorum."

Danger dikkatlerini çekmek için elini kaldırdı. "Sadece meraktan soruyorum, Acheron lanetli tanrı mı?"

Alexion ürperdi.

"Evet," dedi Xirena onu durduramadan. "Peki

ya orospu-tanrıça?" Danger sordu.

"Apollymi."

Alexion Xirena'ya Charonte'de durmasını söyledi ama o

dinlemedi. "Daimon kraliçesi mi?" Danger tekrar sordu.

"Daimon kraliçesi mi?" Xirena tamamen küçümseyen bir ses çıkardı. "Hayır. O her şeyin yok edicisi. Veba ve salgın hastalıkların getiricisi. O dünyayı sonsuza dek sona erdirecek güçtür. Güç ve yıkımda son noktadır. Onun iradesi ilahi yasadır."

Danger bundan heyecanlanmış görünüyordu. "Oh, ne güzel. Bu tam da duymak istediğim şeydi."

Alexion ona "Sakin ol," dedi. "Apollymi kontrol altında. Yakın gelecekte hiçbir şeyi yok etmeyecek... Umarım."

Danger bunun sadece bir kısmını duydu. Düşüncelerinin geri kalanı Xirena'nın birkaç dakika önce söylediklerine döndü. "Yani Ash bir tanrı ve bir Karanlık Avcısı değil. Koruduğunuz şey bu muydu?"

Alexion'un çenesinde bir tik oluştu.

"Kabul etsen iyi olur. İblis böyle söyledi ve ben aptal değilsem, ki değilim, o bir tanrı."

Alexion ona sert ve delici bir bakış attı. "Kimse onun hakkında bunu bilemez. Devasa boyutlarda bir kriz geçirecek ve inanın bana, sinirlenmiş bir tanrı hoşlanılacak bir şey değildir."

Tehlike uzun, bıkkın bir nefes verdi. Birdenbire her şey ilk kez bu kadar netleşmişti.

"Ash'in bir Daimon olması çok mantıklıydı. Ama bu... bu her şeyi açıklıyor, değil mi?"

Gözlerini ondan kaçırdı. Gizlilik yemini etmesine şaşmamalı.

Ama Ash neden onlara söylemedi? Bunu kendine saklamanın ne anlamı vardı?

Zihni bu yeni bilgiyle boğuşurken, Alexion'un ona Ash ve Artemis'in ilişkisi hakkında söylediklerini düşündü.

"Artemis'in bize bu yüzden ihtiyacı vardı, değil mi? Büyük bir kozu olmadan başka bir tanrıya hükmedemez."

"Hayır, yapamaz."

Söz konusu kaldıraç olmanın berbat olduğunu söylemek zorundaydı. Zavallı Acheron, onlar tarafından kontrol edilmek. Her birinden nefret etmemesi bir mucizeydi. Ama onlar için özgür olacaktı. "Yani o ve Acheron birbirleriyle oyun oynarken biz de onun piyonlarıyız."

"Hayır," dedi Alexion, samimiyeti içini yakarak. "Acheron insan hayatını asla bir piyon olarak kullanmaz. Asla. O bulmaz insanlarla oynamanın eğlenceli bir yanı yok."

İç çekti. "Ama Artemis o kadar nazik değil. O insanlığı Acheron gibi anlamıyor."

"Nasıl bu kadar şanslı olabiliyor?"

"O bir insan olarak yaşadı," dedi basitçe. "Xirena'nın bahsettiği lanetli kısım bu. İnsan bir bebek olarak doğdu ve insan bir adam olarak acımasızca öldü."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. "Ama o bir tanrı."

"Lanetli bir tanrı."

"Neden lanetlenmişti?" Danger sordu.

Yüzündeki peçe düştü. "Bu tartışılmaması gereken bir konu. Kaçan bu küçük parça yüzünden yeterince kızgın olacak. Onu daha fazla sıkıştırmayalım, olur mu?"

Bunun üzerine Xirena'nın dikkati dağıldı. "O da Yok Edici gibi öfkeli bir tanrı mı?"

"Hayır," diye teminat verdi Alexion, "zamanın yüzde doksan dokuzunda son derece sakindir. Yine de o yüzde birlik kısım tam anlamıyla bir katil."

İblis televizyonu d rterken başını salladı. "Uyarınız alındı."

"Peki onunla ne yapacağız?" Danger başını eğerek iblisi göstererek sordu.

"Bu gerçekten güzel bir soru ve buna kesinlikle bir cevabım yok. Herhangi bir öneriye tamamen açığım tür." Alexion içini çekti. İblisle ne yapabilirlerdi ki? Simi insanların arasında çok zaman geçirmişti ama yine de uygar sayılmazdı.

Xirena ...

Kadın televizyonu paramparça ederken bu düşüncesine ara verdi. Xirena dehşet içinde ona baktı. "Bu neden kırıldı?"

"Yumruğunuzu ekrana vuramazsınız," diye açıkladı.

"Neden olmasın?" diye sordu Simi'ninkine ürkütücü derecede yakın bir sesle.

"Kırılıyor," diye yanıtladı

Danger. "Ama neden?"

Danger sanki orada bir acı hissetmeye başlamış gibi elini şakağına dayadı. "Bu normal bir iblis mi davranışı?"

Başını salladı. "Sadece bekle. Bu çok hafif. Çok daha kötüsü olacak."

"Harika. Gerçekten dört gözle bekliyorum."

Xirena kumandayı ağzına götürmek için aldı. Alexion onu elinden aldı. "Plastik iyi değil

iblisler."

Xirena ona ters ters baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Simi'nin her seferinde karnı ağrıyor. Güven bana. İyi bir Charonte atıştırmalığı değil."

Danger iblisin otel odasını keşfetmesini izlerken aklına bir düşünce geldi. "Biliyor musun, sanırım artık evime dönebiliriz."

"Nasıl yani?"

Başını Xirena'ya doğru eğdi. "Artık kendi iblisimiz var, değil mi?"

Alexion onun ne demek istediğini anlayınca gülümsedi. "Eğer diğeri hâlâ oradaysa, onu dışarı çıkarabilir."

"Evet. Hadi buradan çıkalım ve bir iblis avına çıkalım, olur mu?"

* * *

Tupelo'ya dönüş yolculuğu, iblisin radyoyu keşfetmesi dışında son derece sıkıcıydı. Ön koltuğa yaslanıp istasyonlarla oynarken neredeyse Danger'ın kaza yapmasına neden oluyordu.

Her yeni şarkıda Xirena bilmediği sözleri söylemeye çalıştı.

Daha da kötüsü, şarkı söyleyemiyordu.

Danger, her şeyi olduğu gibi kabul eden Alexion'a baktı.

"Sağır olmayacak mısın?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. "Buna alışkınım, ama dürüst olmak gerekirse Simi çoğu zaman en azından akordu tutturuyor. Şarkı söylemek için yaşıyor."

Bir süre sonra iblis küçüldü ve koltuğa uzandı, ayakları havaya kalktı ve başı minderden döşeme tahtasına doğru sarktı.

Danger kaşlarını çatı. "O ne yapıyor?"

"Dinleniyor. Böyle uyurlar."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Simi çoğu gece ayaklarını duvara dayar. Nedenini hiç bilmiyorum."

"Çok rahat," dedi Xirena. "Denemelisin." Ve iki saniye sonra iblis uykuya daldı.

Danger onun horlamasının korkunç sesi karşısında irkildi. "Sakın bana Simi'nin de böyle yaptığını söyleme?"

"Hayır, o daha gürültülü."

"Ve sen ona tahammül ediyorsun?"

"Acheron'un bu dünyada en çok sevdiği şeyin o olduğunu düşünürsek, evet. Dürüst olmak gerekirse, ona bir şey olursa kelimenin tam anlamıyla öleceğini düşünüyorum."

"Peki ya sen?"

"Onu güvende tutmak için ölürüm de öldürürüm de."

Danger buna gülümsedi. "Dünyada bir iblis için ölebilecek çok fazla insan yok."

"Bunun tek nedeni sevecekleri birinin olmamasıdır."

Belki de, ama bunu görmezden gelmek için özel bir adam olmak gerekir.

Böyle bir yaratığın pullu tuhaflığına katlanmak ve onu sevebilmek. "İyi bir baba olmuş olmalısın."

Pencereden dışarı bakmak için ondan uzaklaşmadan önce bir anlığına alnını hüzün kapladı.

Danger bunu yüksek sesle söylediği için zihinsel olarak kendini tekmeledi. "Özür dilerim Alexion, öyle demek istemedim-"

"Sorun değil," dedi nazikçe. "Simi bana her zaman bunu söyler- ona öğretmeye çalıştığım için bana kızmadığı zamanlarda görgü kuralları." Hafif bir kahkaha attı. "Bir iblisin sahip olabileceği en iyi 'diğer' baba olduğumu söylüyor."

Yine de bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdi. Ama sonra bu onu da rahatsız etti. Bir insan olarak çocuk sahibi olmayı o kadar çok istemişti ki, bunu her düşündüğünde hâlâ içi acıyordu.

Gececi olmanın güzel yanlarından biri de buydu; filmler ve televizyon dışında çocuklarla karşılaşmıyordu. Ve bu bile canını yakıyordu.

Ama gerçek hayatta oynayan çocukları görmek, onların kahkahalarını duymak kadar değil.

Bir kez olsun kendi çocuğunu kucağına almak için neler vermezdi. Bir doğum odasında, doğmak için mücadele eden hayatın acısı için ona lanet okurken elini tutan kocasıyla birlikte olmak.

Gerçekten de tek istediği buydu.

Boğazındaki acı veren yumruya karşı yutkundu. Bazı

şeylerin olması gerekmiyordu.

Aşk. Aile ...

Onun geleceğinden gitmişlerdi. Ama en azından bir nebze de olsa hayatı vardı. Alexion o kadarına bile sahip değildi. Ondan daha fazla mahrum bırakılmıştı ve bu da kalbinin derinliklerinde onun için acı duymasına neden oluyordu.

Danger kendi sokağına döndü. Tıpkı kaçtıkları zamanki gibi görünen evine yaklaştıklarında hiç konuşmadı. Arabayı garaja çekti ama acele bir çıkış daha yapmaları gerekebilir diye kapıyı açık bıraktı.

Önce Alexion çıktı, sonra durakladı.

"Xirena?" İblis homurdandı, sonra yan

tarafına yuvarlandı.

Alexion ile eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu. arabaya doğru eğildi ve hafifçe omzunu salladı. "Xirena?"

"Ne?" diye tersledi iblis.

"Buradayız ve eğer Simi ile tanışmak istiyorsan Diğer iblisin hâlâ burada olmadığından emin olmak için içeri gel."

Artık insan görünümünde olmayan gözlerini açtı. Yine o ürkütücü sarı renkteydiler. "Ne iblisi?"

"Senden önce beni öldürmeye çalışan kişi."

Garip bir homurdanma sesi çıkardı. "O burada değil. Strykerius beni neden gönderdi sanıyorsun? Caradoc korkağın teki."

"Caradoc?"

"Bilirsin işte," dedi o şarkılı aksanıyla. "İri, çirkin, kötü kokan Charonte. Seni öldürmekten korkuyordu çünkü

onunla Charonte'de konuştun. Xirena'nın dediği gibi... korkak iblis."

Sonunda onu anlamıştı. "Ah, tamam. Her halükarda, seni saklayabilmemiz için şimdilik içeri almamız gerekiyor."

Sinirle oflayıp puflayarak arabadan indi ve onu içeri kadar takip etti.

"Peki oyun planımız nedir?" Xirena oturma odasında dolaşırken Danger sordu.

"Kyros'u bulup onunla konuşmak istiyorum."

Bu ona hiç mantıklı gelmemişti. Kyros pozisyonunu fazlasıyla netleştirmişti. Onun önerisi karşısında başını salladı.

Alexion cezalandırılmaktan hoşlanan bir oburdu.

"Neden?"

"Beni Xirena hakkında uyarmak için neden aradığını bilmek istiyorum. Gerçekten ölmemi isteseydi, hiç zahmet etmezdi."

Yüzünde Kyros'un bir şekilde kazanıldığına inandığını gösteren umutlu ifadeyi gördü. Bundan o kadar da emin değildi. "Onu geri çağırabiliriz."

"Hayır. Yüzünü görmek istiyorum. Bence hâlâ kurtarılabilir durumda."

Onun iyiliği için öyle olmasını umuyordu. "Pekâlâ. Bu arada Xirena ile ne yapacağız?"

"Onu burada bırak."

Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. "Ama ya biz yokken başka bir iblis peşinden gelirse? Eğer yardım edemez

O burada."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Zahmet edeceklerini sanmıyorum. İki tanesi zaten başarısız oldu.

Neden başka?"

"İsrar mı?"

Buna güldü.

Pahalı vazolarından biri yere düşüp paramparça olunca Danger sıçradı.

"Uh-oh," dedi Xirena ona bir çocuğu hatırlatan bir ses tonuyla. "Bu da kırılabilirdi."

"Onu burada gözetimsiz bırakamayız," dedi Alexion'a. "Bütün evimi mahvedecek."

Birdenbire vazosu kendini yeniden topladı ve şöminesine geri döndü.

Danger ona kaşlarını çatı.

Ona orantısız bir sırıtış sundu. "Xirena," dedi iblise. "Nasıl yazılacağını biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Ben o cahil iblislerden biri değilim. Ne tür bir Charonte olduğumu sanıyorsun?"

"Güzel." Dedi, onun tiradını görmezden gelerek. Tekrar Tehlike'ye baktı. "Bana bir defter, kalem ya da kurşun kalem getirebilir misin?"

"Neden?" Danger sordu.

"Güven bana."

Yapması gerekip gerekmediğinden emin olamayan Alexion televizyona dokunmadan açarken o da uymaya gitti.

Odaya geri döndüğünde televizyonu QVC'de buldu. İblis sanki Kutsal Kase'yi bulmuş gibi setin önüne park etmişti. Güzel yüzü saf neşeyi yansıtıyordu. Danger daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Diamonique nedir?" Xirena şaşkın bir ses tonuyla Alexion'a sordu.

"Seveceğinizden emin olduğum bir şey. Simi'ye göre gerçekten güzel ve gevrekmiş, ayrıca dişlerini de keskinleştirecekmiş." Danger'dan pedi aldı ve iblisin eline tutuşturdu. "Al bakalım. Gördüğün ve istediğin her şeyi yaz-"

Bir televizyon programında arayan kişi konuşurken sözünü kesti. "Merhaba!" dedi neşeli ve şarkı söyleyen ses.

"Merhaba Bayan Simi," dedi spiker arayan kişiye. "Geri döndüğünüz için çok mutluyuz."

"Oh, teşekkür ederim," dedi Simi. "O ışıltılı şeylere bayılıyorum. Kendime onlardan bir sürü almalıyım. Bu sefer kaç tane aldın? Diğer insanlara gidip başka bir şey alabileceklerini söyle, çünkü Simi elindeki tüm Diamonique'leri istiyor. Kullanılmayı bekleyen yepyeni bir plastik kartım var."

Saf mutluluk yüzünü aydınlatırken Xirena'nın başı yukarı kalktı. "Simi'm mi? O benim simi'm mi?"

Alexion kesinlikle hasta görünüyordu. "Akri," dedi nefesinin altından. "Umarım onu o telefondan kurtarmak için orada olursun."

Ama görünüşe göre değilmiş.

"O yüzüklerden yedi düzine alacağım," dedi Simi. "Oh, bir süre önce taktığınız kolyelerden de. Odamda bir sürü ışıltıya ihtiya ım var. Onlar gerçekten Ejderhalar ne zaman oynamaya gelse güzel oluyor. Ama şu küçük olan, Diamonique'imi yiyip duruyor. Ona hayır diyorum. O benim yemem için. Ama dinliyor mu? Hayır. Ejderhaların sorunu bu, onlar-"

"Peki, Bayan Simi," dedi operatör, sözünü keserek, "aradığınız için teşekkür ederiz. Sizi bir operatöre aktaracağız ve siparişinizi vermenize izin vereceğiz."

Xirena şimdi televizyonun önünde ydi, yanağını ekrana dayamış ve ellerini iki yana açmıştı yüzünün yanında. Sanki setin içine bakmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Simi'm nerede?" içindeki hüzün ve acı Danger'ın g  s ne bir ağrı saplandı.

Alexion ona "O Katoteros'ta," dedi.

"Tanrıların hepsi orada öldü," dedi Xirena düzensiz bir ses tonuyla. "Katoteros'ta yalnız kalacak."

"Hepsi  lmedi." "Simi!"

Danger bu çığlık karşısında irkildi; o kadar tiz ve gürültülüydü ki, camlarını ya da kulak zarlarını par alamadığına şaşırdı. Bu hem acı hem de mutluluk  ığlığıydı.

Xirena hıçkıra hıçkıra ağlarken ve kız kardeşinin geri dönmesi için haykırmaya devam ederken Alexion onu kollarına almak için ilerledi.  zlemi o kadar üzücüydü ki Danger'ın gözlerini yaşarttı.

"Şşşt," dedi, onu kollarında sallayarak. "Sorun yok, Xirena. Simi iyi ve mutlu ve şeytan gibi alışveriş yapıyor. Gerçekten. Hayatında bir an bile acı çekmedi."

Xirena geri çekildi. "Asla mı?"

"Neredeyse hiçbir zaman ve sizi temin ederim ki ona zarar verenler bunun bedelini çok ağır ödedi."

"Bana yalan söylemediğini nereden

bileceğim?" Alexion onun elini kendi elinin

içine aldı.

Danger onun gözlerini kapatıp iblisi sallamasını izlerken kaşlarını çattı. İblis gözlerini açıp Alexion'a bakana kadar birkaç dakika yerde kaldılar. O tuhaf sarı bakışlarda hayranlık ve sevgi vardı.

"Siz iyi insanlarsınız," diye duyurdu iblis. "Artık sizden şüphe etmeyeceğim."

Alexion onu bırakıp ayağa kalkmadan önce başını ona doğru eğdi.

İblis yüksek sesle burnunu çekti, sonra gözyaşlarını sildi.

Adam ona yaklaşırken Danger başını eğdi. "Az önce ne yaptın sen?"

"Kız kardeşine nasıl davranıldığını anlaması için ona Simi ile olan anılarımın bir kısmını gösterdim."

"Benimle anılarınızı paylaşır mısınız?"

Garaj kapısına doğru geri dönerken cevap vermedi. "Kyros'u bulmamız gerek."

"Cevap ver, Alexion."

Koridorda durakladı. "Evet," dedi arkasına bakmadan.

Onun gücü karşısında içinden bir ürperti geçti. "Ürkütücüsün."

Onunla yüzleşmek için döndü. Ağzının bir köşesi neredeyse alaycı bir gülümsemeyle kalkmıştı. "Hiçbir fikrin yok."

Belki, ama tüm bunlar sona ermeden önce Kyros'un bu güçlerin tadına ilk elden bakacağına dair kötü bir his vardı içinde. Tek umudu, o güçlerin kendisine ulaşmamasıydı. çok.

Bölüm 15

Danger arabasından çıkarken durakladı. Kyros'un evindeydiler ve yalnız değillerdi. Sokakta bir motosikletle birlikte park etmiş kırmızı bir Ferrari vardı. Bu gösterişli İtalyan arabasını iyi tanıyordu.

"Rafael'in burada ne işi var?" diye sordu.

Alexion kapısını kapattı. "Kyros büyük olasılıkla onu kendi davasına çekmeye çalışıyor, tıpkı sana yapmaya çalıştığı gibi."

Elbette arkadaşı o kadar aptal değildi. Rafael'i çok seviyordu ve isteyeceği son şey onun bu olay yüzünden incindiğini görmektir. "Asla işe yaramayacak, değil mi?"

Sanki sorusuna cevap verircesine ön kapı açıldı.

Evden uzun boylu, yakışıklı bir Afro-Amerikan erkek çıktı. Saçlarını kazıtmış, ensesinden başının tepesine kadar uzanan karmaşık parşömen dövmesini göstermek için başını kel bırakmıştı. Rafael Santiago kendine özgü uzun siyah deri ceketini, siyah pilili pantolonunu ve yırtık sekiz kaslarını en ince ayrıntısına kadar gösteren daracık siyah örgü gömleğini giymişti.

Muhteşem ve ölümcül olan bu adam "sert" kelimesinin vücut bulmuş haliydi. Bir insan olarak, ona uzun süre bakacak kadar aptal olan herkesin boğazını kesmesiyle tanınırdı. Kimsenin yaptığına yanına kâr kalmasına izin vermezdi. Hayattaki tek sloganı, "Onlar sana yapmadan sen başkalarına yap" idi.

Ama tüm o palavralarına ve jilet gibi sözlerine rağmen, onu bir sevgili olarak tanıyordu. Arkadaşları olarak gördüklerini korumak için adam öldürürdü ve hataya yer bırakmayacak kadar sadıktı.

Yüzünün büyük kısmını tamamen gizleyen koyu renk bir güneş gözlüğü takmıştı ama Danger eski korsan kaptanını iyi tanıyordu. Son altmış altı yıldır Columbus'ta mutlu bir şekilde yaşıyordu.

"Rafael," dedi Rafael yanlarına yaklaşırken selamlayarak.

Onun yanında dururken başını ona doğru eğdi. Alexion'a bakmak için döndü. Güneş gözlükleri takılı olsa bile Alexion onun bakışlarındaki yoğun merakı hissedebiliyordu. "Kimsin sen? arkadaş mı?"

"Adı Al," dedi, Kyros'un bu bombayı çoktan patlatmış olması ihtimaline karşı "Alexion" demek istemedi. İlas'ı kullanabilirdi ama sadece bir tane İlas vardı ve Rafael'in onu bu konuda sorgulaması isteyeceği son şeydi. "O eski bir Yunanlı."

Rafael elini Alexion'a uzattı. "Yeni avcılara kapımız her zaman açıktır."

Alexion onun uzattığı eli sıkarken "Teşekkürler," dedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Danger sordu.

Rafael güneş gözlüklerini çıkardı ve gözlerini devirdi. "Aslında burada beş kişiydik ama diğerleri biraz önce ayrıldı. bir süre önce. Kyros beni ve Ephani'yi daha uzun süre tuttu çünkü diğer ahmakların aksine biz onun saçmalıklarına inanmıyoruz."

"Ne saçmalığı?" Alexion sordu.

Rafael elini kaslı çenesine götürürken yorgun bir iç geçirdi. "Acheron'un bir Daimon olduğuna dair çılgınca bir düşüncesi var. Eminim ikinizi de bu yüzden çağırmıştır. Sizi de ikna etmeye çalışmak istiyor. Adam tam bir aptal. Ben

o pisliğe çarpıp kendime zarar vermeden önce devriyeye çıkacağım."

Danger güldü. "Diğerleri bunu yutuyor mu?"

"Sanki uzun bir deniz yolculuğundan sonra rıhtımdaki ucuz bir fahişe gibi."

"Onun haklı olmadığından nasıl bu kadar emin

olabiliyorsun?" Alexion sordu. "Acheron'la hiç tanıştın mı?"

Danger, Alexion'un soğukkanlılığını korumasına hayranlık duyarken eğlendiğini gizledi. Aptal olmadığı için Rafael'le gurur duyduğunu söylemeye bile gerek yok.

Alexion'un yüzü tamamen duygusuzdu. "Adamla bir ya da iki kez karşılaştım."

"O zaman ondan nasıl şüphe duyabiliyorsun?" Rafael sordu. "Kahretsin, siz çok aptalsınız. Etkisi geçmeden gitmeliyim."

Alexion kaskatı kesildi. "Biliyor musun, buna alındım."

Rafael ona tehditkâr bir bakış attı. "İstediğin kadar alın, bu gerçekleri değiştirmez." Danger'a baktı. "Hadi, Küçük Fransız Çiçeği, inancımı tazele ve bana inanmadığını söyle."

"Hayır, bilmiyorum."

"Aferin kızıma," dedi sevimli bir göz kırpışla, "sana güvenebileceğimi biliyordum."

Alexion başını salladı ve güldü.

Rafael eğilip Danger'ın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz, Frenchie."

"Au revoir," dedi adam arabasına doğru giderken.

Kendisini biraz gergin bir şekilde izleyen Alexion'a dönerek başıyla evi işaret etti. "Gidelim mi?"

"Après toi, ma petite."

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, neden?"

"Bilmiyorum. Senden garip bir elektrik alıyorum. Rafe'i kıskanmıyorsun, değil mi?"

Birdenbire son derece rahatsız görünüyordu. "İçeri girmeliyiz."

Danger afallayarak onu durdurdu. "Kıskanıyor musun?"

Alexion onun sorusu karşısında dişlerini sıktı. Nasıl olduğunu biliyordu Tepkisi aptalcaydı ama Acheron'un da dediği gibi, duyguların beyni yoktu. Ve o duygulara hiç sahip olmamalıydı. Karısının onu kulübelerinin zemininde ölüme terk ettiği günden beri bir kadına karşı hiçbir şey hissetmemişti.

Yine de şu anda hissettiklerini inkâr etmek mümkün değildi. Ve onu en çok rahatsız eden şey, kendisi gittiğinde Rafael'in hâlâ Tehlike'yi görebileceğini, onunla konuşabileceğini, kendisinin ise en iyi ihtimalle sforada onu görebileceğini bilmesiydi.

Bu doğru değildi. Ve bu onu kızdırdı. Dün gece onunla birlikte bulunduğu özel şeyi bırakmak. Bencilce ve açgözlüce olabilirdi ama onu birkaç gün içinde terk etmekten daha fazlasını istiyordu.

Bu aptalca ve sen de bunu biliyorsun.

Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Evet, tamam, bir an için kıskandım. Sana bakma şeklini beğenmedim."

"Biz sadece arkadaşız."

Bu, onun kendisine yabancı olan bir yanını, onu kendine saklamak isteyen bir yanını cimciklemesine engel olmadı. "Biliyorum."

Danger parmak uçlarında ayağa kalktı ve onu kucaklamak için aşağı çekmeden önce boynunun arkasını kavradı.

"Sende

Korkacak bir şey yok, las."

Bu sözlere değer veriyordu... onun adını kullanmasına. Biri onunla böyle konuşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu ona kendini yeniden insan gibi hissettirmişti.

Kalbi çarparken ve şefkati içine akarken yumruğunu onun sırtına bastırdı. Gözlerini kapatarak, sonsuza dek burada, bu anda onunla kalabilmeyi diledi.

Oh, o güce sahip olmak. Bu bir anın sonsuza kadar sürmesini sağlamak.

Ama çok geçmeden onu bıraktı ve Kyros'un evine doğru yola koyuldu. Alexion onu geri çağırma ve bir süre daha ona sarılma dürtüsüyle savaşıırken dişlerini sıktı.

Aptalcaydı. Yapmaları gereken bir iş

vardı. Kyros'u kurtarmak zorundaydı.

Merdivenlere yaklaştıklarında Ephani kapıdan çıktı, verandayı geçti ve onları karşılamak için merdivenlerden indi. Amazon, Danger'dan tam on iki santim daha uzundu. Zayıf ve güzeldi ama her erkek kadar sert ve huysuzdu. olmayı umabilirdi. Alev alev yanan kızıl saçları, başının tepesindeki gümüş tokadan sırtına dökölüyordu.

Onlara katılırken kalın Yunan aksanıyla, "Sözüme güvenin Tehlike," dedi. "Evine git ve bu karmaşadan uzak dur."

Danger'ın yüzünden Amazon'un bunu söylediğini duyunca rahatladığını anlayabiliyordu. "Yani sen de inanmıyorsun?"

Ephani küfürölü bir ses çıkardı. "Şöyle diyelim, buna inanmak istemiyorum."

"Ama?"

Amazon omuz silkti. "Acheron'a güvenmiyorum. Hiç güvenmedim." Danger güldü. "Hiçbir erkeğe güvenmiyorsun."

Ephani'nin bakışları anlamlı bir şekilde Alexion'a kaydı. "Sen de öyle yapmalısın küçük kardeşim. Biraz Amazon tavsiyesi al. Bütün gece onu yerin dibine sok, sonra da sabah olduğunda kaburgalarının arasına bir bıçak sok."

Alexion bu beklenmedik yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bu çok sert."

"Hayat da öyle." Ephani onun ne giydiğini aniden fark etmiş gibi başını eğdi. "Üzerinde beyaz bir palto var."

"Müthiş bilişsel güçleriniz var."

Onun kuru ses tonundan pek de memnun görünmüyordu.
"Yok edici sen misin?"

"Hayır," dedi tereddüt etmeden. "Bu unvan aslında bir kadına ait. Onu gözden kaçıramazsınız. Uzun boylu, sarışın ve zamanın yüzde doksan beşinde gerçekten sinirli görünüyor."

Bu iyi gitti... Ephani onu öldürebilecekmiş gibi görünüyordu.

Tehlike, Ephani ona daha fazla zarar vermeden, "Bize yardım etmek için burada," dedi.

Alexion konuşmayınca, Danger ona doğru döndü. "Değil mi tatlım?"

Omuz silkti. "Ephani gerçeği biliyor. Aklında gerçek bir şüphe yok. Sonunda akıllıca bir seçim yapacaktır."

Tehlike rahatlayarak iç çekti. Amazon savaşçısı her zaman sevmişti ve Rafael'in ölmesini istediği kadar onun da zarar görmesini istemiyordu.

Ephani'nin bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Şu Acheron zihin-birleştirme saçmalığını mı yapıyorsun?"

"Evet," dedi alaycı bir sırıtışla, "ve bana katlanamaman sorun değil. Buraya arkadaş edinmeye gelmedim."

Tekrar Tehlike'ye baktı. "Bırak onu, küçük kardeşim. Adamın bir ucube ve hâlâ biraz gücüm kalmışken gitmem gerek. Kyros ve diğerleriyle burada çok uzun süre kaldım." Cebinden güneş gözlüklerini çıkardı ve taktı. "Kendine iyi bak, Tehlike."

"Sen de."

Ephani yanlarından ayrılmadan önce başını eğdi.

Danger, Alexion'a doğru döndü. "Onları kışkırtırsan birilerini nasıl kurtaracaksın?"

"Ben sadece, dediğim gibi, yanlış yönlendirilme tehlikesi olmayan Ephani'ye karşı çıkıyordum. Bana ihtiyacı olan diğerleridir."

Sadece onun haklı olmasını umuyordu. Ephani'nin Acheron'a ya da herhangi bir erkeğe duyduğu güvensizlik hafife alınacak gibi değildi. Onun Arkadaşının birçok kez yüzüne inat burnunu ısırdığı biliniyordu. Bunun onlardan biri olmamasını umuyordu.

Alexion hemen arkasında olduğu halde merdivenleri hızla çıktı.

Alexion geride dururken Danger kapıyı çaldı. Kyros'un kapıyı açması birkaç dakika sürdü.

Onları görünce bakışları uğursuzca daraldı. "Burada ne işiniz var?"

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi

Alexion. "Ben söyleyeceğimi söyledim zaten."

"Evet, ama benimkini seninle içmedim. Neden beni arayıp Charonte hakkında uyardın?"

Kyros omuz silkti. "Duygusal hissediyordum. Ama bu duygu geçti. Seni bir kez uyardım, bir daha olmayacak."

"Kyros-"

"Yapma," diye hırladı.

Kapıyı kapatmaya başladı ama Alexion onu durdurdu.

"Beni eve al, Kyros."

Kyros'un yüzü taa döndü. "Eve gitmen gerek." Her kelimeyi yavaşça, dikkatli bir telaffuzla söyledi.

"Seninle konumam gerek."

Kyros'un çenesinde bir tik baladı. "Hiç dinlemedin, çiftlik çocuğu." Alexion'u bir küfürle geri itti. "Git buradan."

Kapıyı çarparak kapattı.

Danger ne olduğunu anlayamadan Alexion kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı duvara yaslanıp üst menteelerinden kurtulurken takırdadı.

Kyros evine verilen zarardan iğrenmi görünüyordu. "Beni kıına tekmeyle basmak zorunda bırakma, las."

Bir anda, Alexion'un etrafında bir g girdabı olumu gibiydi. Görünmez bir rzgr ceketini ve saçlarını savurdu. Etrafında dönerek etrafındaki havanın enerjisiyle atırdamasına neden oldu. Danger fuayedeki adamlara katılırken kaosun ortasında sakin kalmak için kendini zorladı.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve anında onarıldı.

Alexion'un gözleri ürkütücü, doğaüstü bir yeşil renkte parlıyordu. "Kıımı tekmelediğin günler çoktan geride kaldı Kyros. Artık gücü elinde tutan benim."

"Aslında bu tam olarak doğru değil, değil mi?"

Danger, Stryker'ın sesini duyunca tısladı. Daimon salondan çıkıp onlara katıldı. Kyros'un yanında durdu ve ikisine nefretle baktı.

Daimon tısladı. "Görünüşe göre benim Charonte fikrim tamamen zaman kaybı. Söyle bana, Xirena'yı bastırmak için hangi komutu kullandın?"

Hava sanki Alexion gücü kendi içine geri çekiyormuş gibi sakinleşti. "Ben yapmadım. Xirena benden hoşlanıyor."

Stryker pek eğlenmiş görünmese de güldü. "Hakkını vermeliyim, becerikli bir piçsin. Ama becerikli piçler bile ölebilir."

Alexion ona güldü. "Eminim biliyorsundur."

Stryker Kyros'a doğru döndü. "Arkadaşın ödünç güçler kullanan bir adama göre çok kibirli. Ama biliyorsun ki bu güçler sana ait olmadığına sınırlıdır."

Alexion homurdandı. "Sınırlı bile olsalar, seninkilerden daha büyükler." "Öyle mi?"

Danger'ın içinden kötü bir his geçti. Bütün bunlar bir Kurulum mu? Öyle hissettirmeye başlamıştı. Belki de Kyros bu yüzden onları uyarmak için aramıştı. Muhtemelen Charonte başarısız olursa Alexion'un gelip bir açıklama için onu arayacağını biliyordu.

Stryker, Alexion'un hemen önünde durmak için hareket etti. Gözlerinde en ufak bir korku bile yoktu. Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Gücün sağ kolunda durmak harika bir şey, değil mi?"

Alexion kayıtsızca omuz silkti. "Şikayet etmiyorum."

"Hayır, ama belki de şikayet etmelisin."

Kimse Stryker'ın ne planladığını anlayamadan, Stryker hançerini Alexion'un göğsüne sapladı.

Alexion anında parçalandı.

Kyros küfretti. "İs'a ne yaptın sen?" Danger gözlerini devirdi. "Bu tam bir zaman kaybıydı."

Sözlerine sadık kalan Alexion önlerinde yeniden maddeleşti. Ama tam şekillenirken, Stryker garip görünümlü bir alçı taşı tutan elini Alexion'un göğsüne doğru itti. Stryker taşı sıkarak anında paramparça etti, sonra elini tekrar çekti.

Alexion yeniden canlanırken ona alaycı bir bakış attı. "Sen daha iyi bilirdin-"

Adamın yüzündeki dehşet ifadesini izledi. Nefes alış verişini düzensizleştirdi, zorlaştı.

"Alexion?" diye sordu, ona doğru bir adım atarak. Acı gözlerini karartırken tökezleyerek geri çekildi.

Stryker'a inanmayan bir bakış attı. "Bana ne yaptın?" diye acı dolu bir ses tonuyla soludu.

Bölüm 16

Stryker küçümseyerek gülümsedi. "Ruhunu kaybetmiş olabileceğini düşündüm, Alexion. Elbette, senin orijinal ruhun bende değil.

Ancak küçük bir araştırmadan sonra size bir yedek buldum."

Acıyan ses tonu, yüzündeki memnuniyet parıltısıyla yalanlanıyordu

dönen gümüş gözleri. "Zavallı şey. Biraz mızımız ve onu son derece zayıf ve çaresiz bulacaksınız. Muhtemelen en fazla tamamen ölmeden önce bir ya da iki günden fazla sürmez."

Stryker, Alexion'a kullandığı hançeri uzattı.

Aslında onu bıçaklamak. "Kuralları biliyorsun. Bir Charonte dışında hayatına son verebilecek tek kişi sensin. O yüzden iddia ettiğin gibi iyi bir adam ol. Hayaletten vazgeç. Eğer onun ruhunu kurtarmak için kendini öldürmezsen, beklemek ve dinlemek zorunda kalacaksın.

onun ölümüne. Zavallı küçük insanın bu dünyadan sonsuza dek gittiğini düşünün. Ruhunu sonsuza dek kaybolmuş.

Eminim bu kadar duygusuz değilsinizdir, değil mi?"

Danger hissettiği dehşetin Kyros'un yüzüne yansıdığını gördü. Ama soğukkanlılığını geri kazanması uzun sürmedi.

Ona nasıl böyle bir şey yapabildiler? Alexion bunu hak etmemişti. Bunun için ikisine de lanet olsun!

Öfke, Stryker'a doğru koşmadan bir an önce görüşünü bulanıklaştırdı. "Vous enculé!"

Ona vurmak için hamle yaptı. Tehlike darbeyi savuşturdu, ardından ayaklarını altından çekmek için alçaktan döndü. Kendini onun üzerine fırlattı ve giderken hançerini çıkardı.

Tam göğsüne gömecekken Kyros onu geri çekti.

Azı dişlerini Kyros'un koluna geçirdi ve kendi kolundaki şiddetli acıyla cevap veren bir tıslamayı bastıramadı. Küfrederek bıraktı. Hemen, ortadan kaybolan Stryker'a doğru gitti.

"Seni korkak!" diye bağırdı. "Buraya gel ve hak ettiğin dayığı ye!"

Ama geri dönmedi.

Üçü artık yalnızdı.

Bir hırıltıyla Kyros'a döndü. "Beni neden durdurdun?"

"Onu öldüremezsin Tehlike. Hiçbir Kara Avcı öldüremez."

"Saçmalık. Eğer kanarsa, ölebilir."

"Onun kanı akamaz, Tehlike," dedi Kyros. "O bir tanrı."

"Ve sen de tam bir pisliksin." Onu geri itti, onu lime lime etmek istiyordu. "İlas buraya seni kurtarmaya geldi ve bak sen ona ne yaptın. Umarım sen Bu gece iyi uyu, ama senin gibi insanlar hep iyi uyur."

Yüzü taşa döndü. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Haklısın. Bilmiyorum. Tek bildiğim İlas'ın bana anlattıkları ve o da senin bir tür kahraman ve dost olduğun yanılgısıyla yaşıyor. Tanrı beni böyle kuruntulardan korusun."

Öfkesinin şiddetinden titreyerek hançerini kınına soktu ve Alexion'a bakmak için yanından ayrıldı. Duvara yaslanmış olan Alexion ter içindeydi.

Kalbi onun için ve çekiyor olması gereken acı için acıyordu. Cildi solgun ve nemliydi. Kaybolmuş ve incinmiş görünüyordu. Kız

Hiç bu kadar acı çeken birini görmemiştim.

"Hadi tatlım," diye fısıldadı. "Seni buradan çıkaracağım."

Kadının şaşkınlığı karşısında, adam kolunu kadının omuzlarına doladı ve ağırlığını ona yasladı. Danger hafifçe sendeledi. Bir Kara-Avcı olarak ortalama bir erkekten daha güçlü olması iyi bir şeydi. Öyle bile olsa, adam ağır ve sağlamdı.

Kyros evinden ayrılırken kesinlikle hiçbir şey söylemedi. Bunu beklediğinden değil. Tarafını çoktan seçmişti ve umuyordu ki Kyros'a yaptıklarından pişmanlık duyacak kadar yaşayacaktı. onu kurtarmak için buraya geldim.

"Alınma ama," dedi sendeleyerek merdivenlerden inerken. Alexion. "Arkadaş zevkiniz benimkiyle yarışıyor. Şimdi neden arkamda güvendiğim kimse olmadığını biliyorsun."

Kadın onu arabasına bindirirken Alexion konuşmadı. Kafasının içi çığlık atan bir kadının sesiyle doluydu. Yardım için. Yön bulmak için. Bu ses içinde şiddetli bir şekilde yankılandı, midesini bulandırdı ve başını döndürdü. Gözlerini zar zor odaklayabiliyordu. Keşke içindeki kadın birkaç dakikalığına çığlık atmayı kesse de tekrar doğru düşünebilse.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Acheron'un bu kadar çok baş ağrısı çekmesine şaşmamalı. Bununla nasıl başa çıkıyordu?

Alexion'un mücadele etmesi gereken sadece bir ses vardı. Acheron'un milyonları vardı.

"Her şey yoluna girecek, Alexion."

Danger'ın elini sıcak yüzünde hissetti. Ona yardım ettiğini... Bir kurşun gibi içinden geçti, paramparça oldu. derinlerde bir şey. Hiç kimse ona bu şekilde yardım etmemişti. Acheron bile. Elbette öldüğünden beri hiç bu kadar hasta olmamıştı.

Bir erkek olarak, ona bakacak tek kişi karısıydı ve karısı ne zaman hastalansa ona hiç bakmıyordu. Ölümlerinden önce yıllarca hasta ebeveynlerine bakmış olan Liora Ne zaman ona ihtiyacı olsa ondan kaçmaya çalışıyordu.

Kyros savaşta yardım etse de, bu konuda hassas değildi ve bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Yine de Danger çekinmedi. Nazik ve yatıştırıcıydı. Ve şu anda bu onun için her şey demektir.

Danger, Alexion'un acısını dindirmek için ne yapacağını bilmiyordu. Olabildiğince hızlı bir şekilde Tupelo'ya geri döndü ve bunu sona erdirmeye yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı.

Ne yazık ki, Stryker'ı bulup onu öldüresiye dövmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Garajına girdi ve hemen dışarı çıkıp Alexion'un arabasının yanında. Kyros'un evinden ayrıldıklarında olduğundan daha da kötü görünüyordu.

Nemli sarı saçlarını alnından geriye doğru taradı ve alnındaki teri sildi.

"Hadi tatlım, seni eve götürmeliyiz."

Kendini arabadan dışarı atmadan önce başını salladı, sonra da şiddetli bir acı çekiyormuş gibi iki büklüm oldu.

Onun için acı içinde tısladı. "Canının yandığını biliyorum tatlım, ama lütfen yeni Manolo Blahnik çizmelerimin üzerine fırlatma, tamam mı? Önce beni biraz uyar."

İnlemesi, çok kısa süren acı dolu bir yarı kahkahaya dönüştü. Ağır bir şekilde ona yaslandı ve birlikte evine doğru ilerlediler. Ama bu kolay olmadı. Adam dengesiz görünüyorlardı ve gittikçe sendeliyorlardı.

Mutfakta, görünüşe göre bir fıçı biber yapmakla meşgul olan Keller ile karşılaştılar. Onlara sert bir kaş çatmayla baktı. "Ne oldu?"

"Uzun hikâye," dedi koridora doğru ilerlerken. "Hem burada ne işin var? Sana burada kalmanı söylediğimi sanıyordum. ev."

"Evet, biliyorum ama az önce uğradım ve QVC izleyen çok seksi bir kadın vardı. Karanlık-Avcı olmayan böyle arkadaşların olduğunu bilmiyordum."

Eğer acil bir durum olmasaydı, onu düzeltirdi.

"Neden acı biber yapıyorsun?"

"Xirena acıkmıştı. Baharatlı bir şeyler istedi."

Alexion onu yanlışlıkla duvara çarptığında tısladı. "Özür dilerim," dedi.

Cevap vermedi.

Keller onları evin içinde, Alexion'u yatağa yatırdığı misafir odasına kadar takip etti.

"İyi görünmüyor. Kusacak falan mı?"

"Umarım değildir." Ama her ihtimale karşı küçük plastik çöp kutusunu yatağın yanına taşıdı.

Keller tamamen şaşkındı. "Onun nesi var?" "Kafasının içinde bir ses duyuyor."

"Bu, tanımadığım kadınlarla soyunmanın kötü bir şey olduğunu söylediği için hiç dinlemediğim şarkı gibi bir şey mi?"

Danger ona tiksintiyle homurdandı. "TMI, Keller. Senin ahlaksız özel hayatın hakkında bu kadar çok şey bilmek istemiyorum."

Adam onun sözlerini anlayışla karşıladı. "O halde, beni bekleyen ateşli bir hatun var."

"Kendine bir iyilik yap, Keller," diye seslendi arkasından, "ve ona fazla yaklaşma."

Kapı aralığında durakladı.

"Neden?" "O insan değil."

"Evet, sen de değilsin ve ben sürekli senin yanındayım."

"Hayır Keller," dedi kelimeleri vurgulayarak, "o ciddi insan değil. Asla olmadı, asla da olmayacak."

Bunun üzerine kaşlarını çattı.

Alexion, "Sadece onu besle ve mutlu et," dedi.

"İkinizin de kıyafetlerinizi çıkarmadığınızdan ve onun evden çıkmadığından emin olun."

Keller başıyla onayladı ve gitti.

Danger acıdan kıvranan Alexion'a döndü. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Hareketsiz ve sessiz olmalıyım."

Onun durgunluktan uzak olduğunu belirtmenin şu anda iyi olacağını düşünmüyordu.

"Tamam." Danger ona soğuk kompres yapmak için odadan çıktı. Geri döndüğünde Alexion hâlâ yatakta yüzüstü yatıyordu.

Uzun zamandır böyle acı çekmemişti. başka biri. Onun çektiği acıdan nefret ediyordu ve bunun için Stryker ile Kyros'u öldürmek istiyordu.

Adamın güçlü omzuna dokunarak oradaki kasları hissetti, ardından saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve bezi alnına yerleştirdi.

Alexion alnında soğuk bezi hisseder hissetmez gözlerini açtı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. Enfesti.

Karanlık gözleri ona daha önce hiç görmediği kadar ilgi ve alaka gösteriyordu ve yine de bu geceden sonra ...

Kimseye güvenmeye cesaret edemiyordu. Dersini alması için hayatında kaç kez ihanete uğraması gerekiyordu? Acheron'un onu insanlardan uzak tutmasına şaşmamalı.

Bunca zaman sonra hâlâ saftı.

Doğmuş en kötü karakter yargılayıcılarından biri olmalıydı. Ne zaman öğrenecekti?

Yine de dinlemeye cesaret edemediği bir yanı Tehlike'ye güvenmek istiyordu. Onun adına saldırmıştı. Onu güvenli bir yere götürmüştü. Ama Kyros da öyle yapmıştı. Sayısız kez

onlar insandı. Hatta bu gece onu uyarmak için aramıştı ama yine de ona ihanet etmişti.

Hayır, Tehlike şimdi ona yardım etti çünkü birlikte yatmışlardı. Bu ona karşı hisleri olduğu anlamına gelmiyordu. Ya da yarın onu düşmanlarının yanında bulmayacağı anlamına da gelmezdi. Geçmişte kaç kez bir Karanlık Avcısı'nın güvende olduğunu düşünmüş ve son dakikada Acheron'a karşı savaşıp ölmeyi seçmişti?

Kimseye güvenilemezdi.

Ve hâlâ kafasının içindeki kadın sesi merhamet ve serbest bırakılma için çığlık atıyordu.

"Kapa çeneni!" diye hem zihinsel hem de işitsel olarak hırladı.

Şimdi kafasını bir pala gibi kesen delici bir feryatla ağlamaya başladı. Bunun acısı daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Daimons buna nasıl dayanabildi?

Alexion acı içinde inledi ve kendini cenin pozisyonuna getirerek bunu durdurmaya çalıştı. Elinin topuğunu sağ gözüne dayadı ve kadının çığlıkları yüzünden başı hâlâ zonkluyordu.

Danger onunla birlikte yatağa girdi ve ona sıkıca sarıldı, onu nazikçe sallıyordu. Ellerini saçlarında gezdirerek onun kendisine karşı direncinin kırılmasına neden oldu. Daha önce hiçbir kadın ona böyle sarılmamıştı. Annesi bile.

Hayatının en hassas anıydı. Ve en acı verici.

Danger yanağını Alexion'un sarı saçlarının tepesine yasladı. Tanıdığı bir adama bu kadar yakın olmak çok iyi hissettiriyordu. Sert erkeksi sırtının kıvrımları göğüslerine ve kalçalarına baskı yapıyor, ona vücutlarının ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyordu. Adam çelik gibiydi. Dikenli et. Pürüzlü bir deri. Ve bu hissi seviyordu. Onu hissetmeyi.

Keşke ona bu konuda nasıl yardım edebileceğini bilseydi.

Öne doğru eğilen Danger, onun sıcak kokusunu içine çekerken ne zaman üzülse annesinin ona söylediği eski bir Fransız ninnisini söylüyordu. Ne kadar isterdi içindeki sesi susturdu. Elini onun yanağına sürterek bıyıklarının avucunu okşamasına izin verdi.

İkisi de tamamen giyinik olmalarına rağmen bu anın inanılmaz derecede samimi bir yanı vardı.

"Tehlike mi?"

Odanın kapısını açarken Keller'a zihinsel olarak küfretti ama Alexion'dan uzaklaşmadı. "Evet?"

"Rafael'den bir telefon aldınız ve hemen cevap vermeniz gerektiğini söylüyor. Acil olduğunu söylüyor."

Yapardı. Bu adamın zamanlamasına lanet olsun. Bir korsanın birini ne zaman yalnız bırakması gerektiğini daha iyi anlayacağını düşünürdünüz. Bir zamanlar hayatı böyle içgüdülere bağlıydı.

"Hemen geliyorum." İsteksizce uzaklaştı Alexion. "Uzun sürmeyecek," dedi kulağına usulca.

Adamın onu duyup duymadığından emin değildi. Kalbi ağırlaşınca onu yatakta bıraktı ve telefona bakmaya gitti.

* * *

Alexion birkaç dakika sonra yeni bulduğu ruhuyla konuşmaya çalışarak, "Pekâlâ," dedi. Bu da neydi böyle? Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve o ölene kadar yatakta kalmak ikisi için de verimli görünmüyordu. "Eğer özgür olmak istiyorsan, bayan, seninle bir anlaşma yapmalıyız."

Feryat etmeye devam etti.

"Kadın, beni dinle," diye garip bir şekilde hırladı. "Bunu yapmayı bırakmazsan işlevimi bile yerine getiremem. Kendini kontrol edemezsen ikimizi de öldürteceksin."

"Eve gitmek istiyorum. Neredeyim ben? Neden buradayım? Kimim ben?"

Sen mi? Neden bu kadar karanlık? Bana ne olduğunu anlamıyorum. Artık eve gitmem gerek. Neden eve gidemiyorum...?"

Soruları hızla art arda geliyordu. O kadar çoktu ki hiçbirine odaklanamıyordu.

"Eğer bir Daimon bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim," diye homurdanarak kendini doğrulmaya zorladı. Oda onun etrafında yüzüyordu.

Kafasını salladı, temizlemeye çalıştı. Bu durumu kontrol altına almak zorundaydı. Yapmak zorundaydı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu kadına. "Carol."

Sanki kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi feryadı bir derece azaldı. "Tamam Carol. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Ama sakinleşmen ve bir süre sessiz olman gerekiyor."

"Kimsin sen? Neden bana sessiz olmamı söylüyorsun?"

Buna nasıl cevap verdi? "Kötü bir rüya görüyorsun. Bir süre sessizce dinlenirsen daha iyi olacak."

"Eve gitmek istiyorum!"

"Biliyorum ama bana güvenmek zorundasın." "Bu gerçekten kötü bir rüya mı?"

"Evet."

"Daha iyi olacak mı?" "Evet."

Onu rahatlatan şey, kızın sakinleşmesiydi. Alexion derin bir nefes aldı ve görüşü bir derece açıldı. Ruhun içinde hışırdadığını duyabiliyordu ama en azından artık ağlamıyor ya da çığlık atmıyordu.

Gözlerini ovuşturarak derin derin nefes almaya devam etti ve Carol'ın bir süre daha sakin kalmasını umdu.

Yataktan yavaşça kalktı ve ceketini silkti. Stryker ona yaşaması için sadece birkaç gün vermişti yoksa Carol'ın ruhu ölecekti...

Başka seçenek yoktu. Onu kurtarmak için kendini öldürmek zorunda kalacaktı. Ama ondan önce yapması gereken çok iş vardı. Tehlike'yle yaşadığı tüm aptallıkları geride bırakmasının zamanı gelmişti. Bir iş yapmak için buradaydı.

Ve Stryker sağ olsun, bu yaptığı son şey olacaktı.

* * *

Telefonu kapattıktan sonra Danger, Keller ve Xirena'yı kontrol etmek için bir dakikasını ayırdı. Onlar

Keller durmadan konuşurken film izliyor ve acı biber yiyorlardı.

Görünüşe göre iblis, Danger'ın televizyon izlerken sessizliğe duyduğu ihtiyacı paylaşmıyordu.

İblisin yaverini yemeyeceğinden emin olan Tehlike misafir odasına geri döndü. Alexion'u hâlâ yatakta bulmayı umarak kapıyı sessizce açtı.

Adamı yazı masasının başında not tutuyormuş gibi görünen bir şeyler yaparken bulduğunda çenesi düştü.

"İyi misin?" diye sordu yavaşça odaya girerek.

Yazmaya devam ederken başını salladı.

Danger yaklaşınca adamın Yunanca yazdığını fark etti. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Adamın suratsızlığı karşısında kaşlarını çattı. Şimdi onda çok farklı bir şeyler vardı. Tanıştıkları ilk geceki gibiydi. Curt. Duygusuz. Mesafeli.

Etrafındaki hava bile soğuktu.

"Hey," dedi ve elini durdurmak için uzandı. O da buz gibi soğuktu. "Ne oldu?"

Taş suratıyla ona baktı. "Buraya arkadaş edinmeye gelmedim, Tehlike. Bir ültimatom vermek için buradayım. Bu listedeki Karanlık Avcıları bir araya getirmeni istiyorum."

Kâğıdın üst sayfasını ona uzattı. "Okuyamıyorum-" Sözlerini bitiremeden yazı Yunancadan İngilizceye dönüştü.

Vay be. Bu etkileyiciydi.

Adamın hâlâ bir şeyler not ettiğini gördü. "Oradaki ne?"

"Kendi kişisel listem."

Kaşları çatıldı, özellikle de kâğıttaki isimlere göz attıktan ve özellikle birinin eksik olduğunu gördükten sonra.

"Kyros nerede?"

Alexion cevap vermedi.

Danger onun elini tuttu ve kendisine bakana kadar bekledi. "Neyin var senin?"

"İşe koyuluyorum. Eğer Stryker doğruyu söylüyorsa, ki öyle olduğuna inanıyorum, kararsız olan Karanlık-Avcılara ulaşmak ve onları Acheron'un tarafına geçmeye ikna etmek için sadece üç günüm var."

"Peki ya Kyros?"

Ürkütücü yeşil gözleri donuktu ve teni kadar soğuktu. "Onu siliyorum."

İnançsızlıkla başını salladı. "Bunu yapamazsın. Siz arkadaşınız."

"Evet, biz arkadaştık. Şimdi düşmanınız."

Onun sözleri karşısında dehşete kapıldı. "Nasıl olur da-"

"Bu dünyada güvenebileceğim kimse yok," dedi sertçe, onun için yaptığı onca şeyden sonra listeye dahil edilmiş olması onu derinden yaralamıştı. Yüce Tanrım!

Hatta ona güvenini bile vermişti ve bu onun hiçbir erkek için yapmadığı bir şeydi.

"Onu asla kurtarmaya çalışmamalıydım," dedi Alexion.
"Artemis haklı, merhamet zayıflar içindir."

"Yani bu kadar mı?" diye sordu, onun ani dönüşünden öğrenerek. "En iyi arkadaşından vaz mı geçeceksin?"

"Vazgeçmiyorum. Ben ölüyorum. İçimde serbest bırakılması gereken bir ruh var."

Danger, çizmesinden hançeri çıkarıp doğrudan saplamadan iki saniye önce gözlerini kısmıştı.
Alexion'un kalbi.

Parçalara ayrıldı.

Bölüm 17

İki saniye sonra Alexion insan formuna geri dönmüştü, Elleri kalçalarında bekleyen Danger'ın önünde duruyordu.

Sanki geri döndüğüne inanamıyormuş gibi göğsünü sıvazladı. Uzandı ve bir elini masasına koydu.

"İçindeki ruh tamamen gitti mi şimdi?" diye

sordu. Adam yavaşça başını salladı.

"Güzel. Artık tam bir pislik olmayı bırakabilirsin." Gitmek için döndü.

Alexion onu yakaladı ve durdurdu. O yapamadı vücudunu geri aldığına inanıyordu. "Bunu yapacağını nereden bildin?"

"Yapmadım. Sadece tahmin ediyordum. Ama aşağıda Rafe ile konuşurken aklıma geldi. İlk kural Karanlık Avcısı olmak, ruhu serbest bırakmak için ruh sahibini bıçaklamaktır. Stryker kendinizi öldürmeniz gerektiğini söyledi, bu da kalıcı olarak ölmenize neden olacaktı - ne olduğunu uygun bir şekilde atladı bir başkası seni 'öldürseydi' ne olurdu?"

Alexion hâlâ şaşkındı. Bu doğrudu. Ne zaman bir Kara Avcı bir Daimon'u bıçaklasa ve bedeni parçalansa, çalınan ruhlar her zaman dinlenme yerlerine geri dönerdi.

Acı acı güldü. "Ben koyu bir Katoliğim. Annem ihmal günahlarında çok başarılıydı. Onunla büyürken, ben Ne duyduğumu değil, ne söylediğini dinlemeyi erkenden öğrendim. Ve en önemlisi, söylemediği şeylere dikkat etmeyi.

Stryker ruhu sana orta puflaman sırasında koyduğundan beri,

Dışarıdan birinin seni bıçaklaması gibi bir başka pufun onu serbest bırakacağına bahse girmiştim. Yoksa neden kendini bıçaklaman gerektiğini söylesin ki?"

Alexion o kadar çok açıdan afallamıştı ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Bir yanı onu boğmak istiyordu ama bir yanı da Stryker'ın mantığını doğru bir şekilde çıkarmış olmasından etkilenmişti.

"Pislik gibi davranmıyordum," dedi asık suratla, az önceki hakaretine geri dönerek.

Kadın kuru bir ifadeyle ona baktı. "Evet, öyleydin."

"Hayır," dedi dürüstçe, "ben sadece olduğum gibi davranıyorum. Buraya-"

"Sen neysen, Alexion," dedi sözünü keserek, "şefkatli bir adamsın."

İnkâr edercesine başını salladı. "Ben Alexion'um. Tek amacım Acheron'u korumak."

Elini onun yanağına koydu. "Soğuk algınlığı değildi, Dün gece benimle yatan duygusuz bir varlıktı ve Kyros ona ihanet ettiğinde incinmiş görünen duygusuz bir 'öteki' değildi. Sen hâlâ insansın."

"Hayır," diye ısrar etti, "değilim."

Parmak uçlarında ayağa kalktı ve onu öpebilmek için başını aşağı çekti. Teninin soğukluğu Yüzünü ellerinin arasına alıp onu gözlerinden öperken hemen kayboldu.

Adamın dili onunkine değerken kalp atışlarının arttığını hissedebiliyordu.

Tehlike geri çekildi. "Duygusuz ya da umursamaz değilsin. Hiç olmadığından da şüpheliyim."

Onun sözleri ve öpücüğüne verdiği tepki karşısında Alexion'un başı döndü. Bu doğrudu. Onun yanındayken tamamen farklıydı. Kendini yüzyıllardır hissetmediği şeyleri hissederken buldu. Onun hayatına girdiği ana kadar, bir daha gerçekten hissedebileceğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Onunlayken

öyleydi. Bu nasıl

olabilir?

"Aramızda asla bir şey olamaz, Tehlike."

"Biliyorum." Kızın sesindeki acıyı duymuştu. "Ben büyük bir kızım las ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Ama sen... senin de etrafımdaki yok edici hareket. Bundan hoşlanmıyorum."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Bana neden las dedin?" "Çünkü las, bir iblisi kendi iblisi olarak gören adamdır.

Kızım ve bu gece beni yanağımı gıdıklayan bir gülle uyandıran las'tı."

"Ama ben aynı zamanda Alexion'um."

Ona tüm varlığının buzlarını eriten bir gülümseme sundu. "Hepimizin sert bir tarafı vardır. Minnettar ol; birkaç dakika önce hançeri sana saplayan benim sert tarafımdı."

Buna güldü, sonra ayıldı. "Senin yanındayken ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"Evet, benim de kafam karıştı. Arkadaşlarımı asmanıza

yardım etmek üzere olduğuma inanamıyorum."

"Kimseyi asmaya çalışmıyorum, Tehlike."

"Hayır mı? O zaman şuradaki umutsuzlar listesi de neyin nesi?"

Yazmakta olduğu kâğıda bir göz attı. "Bu bir isim listesi değil. İblisin onu yememesi için Keller'ın uyması gereken kuralların bir listesi."

Ona güldü. Bunu düşünmeyi Alexion'a bırakın. "Okulda Yunanca öğrenmem gerektiğini biliyordum."

Neredeyse "normale" döndüğü için minnettar olan kadın onun elini kendi eline aldı. El hâlâ sıcaktı. "Yeniden arkadaş mıyız?"

"Evet, sanırım öyleyiz."

* * *

"Akri!"

Ash, Simi'nin koşarak aşağı indiğini duyunca yatağında yuvarlandı. Katoteros'taki odasının dışındaki koridorda. Kapıdan içeri daldı, sonra da kendini onun yatağına fırlattı.

Kız üzerine indiğinde havladı ve sonra ağır bir şekilde göğsüne oturdu. "Uyuyordum, Sim."

"Biliyorum ama Alexion'un tekrar seslendiğini duydum. Simi onu görmek istiyor, Akri. Bırak gideyim! Lütfen."

Ash, onun bu isteğine izin vermemek için kendisiyle savaşıırken karnındaki o çok tanıdık düğümü hissetti. Ama yapamadı.

Simi'yi onsuz bıraktığı son iki sefer felaketle sonuçlanmıştı. Alaska'da neredeyse ölüyordu ve New Orleans'ta ...

Bu, öfkesi patlamadan hâlâ düşünemediği bir şeydi.

"Yapamam,

Simi." "Neden

yapamazsın?"

Derin bir iç çekti. "Onun kaderiyle oynayamam. Bunu sen de biliyorsun. Bu onun zamanı ve eğer ona cevap verirsem muhtemelen istediği her şeyi yapacağım. Bu yüzden hepimizin iyiliği için onun sesini kafamda kapattım ve sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim. aynı."

Pembe tabutundan sforayı çıkarırken suratını astı-
şekilli çanta. "En azından şunu çalıştır da onu
görebileyim." "Hayır."

Ona hırladı. "Ama ya yaralanırsa? Ya ölürse?" Kadının yüzü beyazlaştı. "Ölmesine izin veremezsin, Akri. Bırakamazsın. Simi, Alexion'unu seviyor."

Uzun siyah saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için uzandı. "Biliyorum, Edera," dedi, "kıymetli bebek" için kullanılan Atlantisli sevgi sözcüğünü kullanarak. "Ama onun kaderi onun ellerinde, benim değil. Bunu değiştirmeyeceğim."

Surat asması arttı. "Kaderi sen kontrol ediyorsun. Tüm kaderi. Her şeyi yoluna koyabilirsin. Lütfen bunu Simi'n için yapar mısın?"

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Birinin kaderine müdahale etmeye çalışmanın yol açtığı felaketin canlı bir örneği idi. Hem bir insan hem de bir tanrı olarak tüm hayatı, "kaderine" karışan insanlar yüzünden mahvolmuştu. Bir başkasına asla böyle bir şey yapmazdı. "Sim, bu adil değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Alexion'u kafamın içinde duymak ve ona yardım edememek adil değil. Sesi doğru gelmiyor, Akri. Bence insanlar ona kötü davranıyor. Bırak Simi onları yesin."

Ash gözlerini kapadı ve Simi'ye biraz huzur verebilmek için Alexion'un geleceğini görmeye çalıştı.

Ama siyah sisten başka görülecek bir şey yoktu. Lanet olsun. Sevdiklerinin kaderlerini görememekten nefret ediyordu,
Kendisinininkini görebildiğinden daha fazla.

İnsanları yöneten yaşam ipliğini kesmekle görevli Yunan tanrıçası Atropos'u aramayı düşündü. Alexion'un ölüp ölmeyeceğini ona söyleyebilirdi. Ama onu çağırmaktan daha iyisini biliyordu. Ondan nefret ediyordu. tutkuyla.

Yunan Kaderlerinin hiçbirisi ona gelecekle ilgili bir şey söylemeyecekti. Yüzyıllar önce ona sırtlarını dönmüşlerdi. Onlar için o çoktan ölmüş ve unutulmuştu.

"Bekleyip neler olacağını görmemiz gerekecek."

Simi ona bir ahududu üfledi ve gitmek için ayağa kalktı.

Çıkarken kapıyı çarptı.

Ses odada yankılanırken Ash başını ovuşturdu. Duyguları Mississippi Avcılarına bağlı olmadığından, hangisinin yaşayacağını ve hangisinin öleceğini biliyordu. Bu Onu çok üzmüştü ve tek yapabildiği şey Alexion onları zamanında kaderlerinden uzaklaştırmayı başardı.

Sadece özgür iradeleri onun onlar için gördüklerini değiştirebilirdi.

Bu yüzden Alexion'u Tehlike'ye göndermişti. Onu eğitmeye başladığı günden beri ona karşı bir zaafı vardı. Bu yüzden Küçük Fransız kadın, başkalarını uzak tutmak için hassas kalbini arsenikle kaplamıştı ama o, kadının başkalarından ne sakladığını biliyordu. Kötü bir el dağıtılmış iyi bir kadındı. İsteyeceği son şey onun öldüğünü görmektir. Yine de olabilecekleri dilemenin beyhudeliğini kalbinde biliyordu.

Danger'ın günleri son derece sayılıydı ve bir Mucize gerçekleştiğinde, hiçbirinin ona yardım etmek için yapabileceği bir şey yoktu.

Bölüm 18

Görünürde hiçbir yedek vurucu yokken gerçekten sıfır vuruş yapıyorlardı. Evine döndüklerinde Danger derin bir iç çekti. Son bir kaç saatlerini, evini aramakla geçirmişlerdi. Bölgedeki Karanlık-Avcıların çoğunun Acheron ile bir alıp veremediği olduğunu öğrendik.

Kabul etmek gerekir ki, onun muğlaklığına biraz sinirlendiği zamanlar da olmuştu ama bu çok saçmaydı.

Mississippi'de sıkışıp kaldığı için onu suçladılar (ki Mississippi'yi çok severdi). Gerçekten de yaşamak için kötü bir yer değildi. Yazın sıcak olduğunu kabul ediyorum, ancak burada bulunacak çok fazla güzellik vardı.

Ayrıca ölümsüzlüklerini daha iyi hale getirmediği için onu suçladılar. Temelde onun değil, kendilerinin kararı olan her türlü şey için onu suçladılar.

Daha da kötüsü, Acheron'un onların zihinlerini okuyabildiğini biliyor olmasıydı. Burayı daha sık ziyaret etmemesine şaşmamalı. Onlar kendisiyle ilgili her şeyi lanetlerken Artemis'in Kara Avcılar'ı kendisine karşı kullanmasına nasıl izin verebilmişti? Bu adam tanıdığı herkesten daha metanetliydi.

Şahsen, hepsine adios der ve gidip kendi özel cennetini bulurdu.

Gerçek şu ki...

Ya bir aziz ya da bir mazoşistti. Belki de ikisinden de biraz.

Arka kapıyı kapatan Alexion'a, "Bu küstahlıklarına inanamıyorum," dedi. "Squid'in ölmek istediğini kim bilebilirdi?"

Onun aksine, her şeyi nihilist bir metanetle karşıladı. Başkalarının yanında buz gibi soğuk ve duygusuz olduğu doğrudu. Söyledikleri sözler onu onun gibi kızdırmıyordu. Onlar söylenirken o sadece orada durur ve dinlerdi.

Alexion onun için koridorun ışığını yakarken omuz silkti. "Düşündüğünden daha fazla oluyor. Eğer yüzde on tasarruf edebilirim, iyi bir gece geçirmiş olurum."

Yüzde on hayatta kalma oranı istemiyordu. Yüzde yüz istiyordu. Ama Squid, Acheron hakkında konuşmaya başladıkları anda onları dışarı atmıştı.

Tanrıya şükür Alexion'u orada beyaz önlüğünü giymemeye ikna edebilmişti. Orada ne olacağını bilemezdi. Alexion'un Kyros'un kehanet ettiği yok edici olduğundan şüphelenseydi, öfkeli eski korsan onlara bunu yapardı.

Squid dinlemeyi tamamen reddetmişti. İnatçılığı için ona lanet olsun.

"Biliyor musun, sanırım konuşman üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Alexion kaşlarını kaldırdı. "Konuşmamın nesi var?"

Oturma odasına giden yolu gösterdi. "Sanırım bizi kaybeden 'ya da başka' kısmı oldu Tyrell. Karanlık Avcıların 'ya da başka' türünden adamlar olmadığını hiç fark ettin mi? Onlar sizin istediğinizin tam tersini yapacak ya da denemek için kendilerini parçalayacak türden insanlardır. Onlara yapmamalarını söylediğiniz için sırf size inat kendilerini mahvederler."

Kaşlarını çattı. "Onlara ne söylememi isterdin? 'Merhaba, arkadaşınız olmak için buradayım' mı? Oturalım, bir fincan kahve içelim ve

sohbet?"

Bu görüntüye güldü. Evet, Alexion kesinlikle oturup "sohbet edecek" bir tip değildi.

Diğerleri de öyle. Çoğunlukla, Kara Avcılar bira içen, bar kavgası yapan türden adamlardı. Konuşmaktansa yumruk yumruğa kavga etmeyi tercih ederlerdi.

"Hayır," dedi ayılarak. "Ama onlara karşı daha nazik olmaya çalışabilirsin."

Yüzünde o tanıdık alaycı ifade belirdi. "Onlara karşı daha nazik olmama gerek yok. Sadece çitin hangi tarafına düşeceklerini görmek için onları hissetmem gerekiyor. Sadece biz endişelenmesi gerekenler kararsız olanlar. Tyrell yine de yola gelebilir."

"Bilmiyorum. Sana üflemini söylerken çok yaratıcı bir dil kullandı."

"O zaman yine zor bir satış olabilir."

Üst kata çıkarken başını ona doğru salladı. Xirena'yı kanepede uyurken bulmak için medya odasına gitti. Keller'dan hiç iz yoktu.

Danger cebinden cep telefonunu çıkardı ve onu aradı ancak birkaç saat önce evden ayrılıp yatmaya gittiğini öğrendi.

"Uyandırdığım için özür dilerim. Sadece

endişelendim. İyi geceler, Keller." Ona iyi geceler

diledi ve telefonu kapattı.

Alexion onun arkasında durmak için hareket etti. Onun manolya kokusunu içine çekebilmek için hafifçe eğildi.

ve kadın. Vücudu tepki olarak sarsıldı ve ateşlendi, ama sonra onun varlığında ereksiyonu sürdürme eğilimindeydi. Onunla ilgili her şey hormonlarını ateşliyordu.

Ve bu sadece azgın olduğu için değildi.

Ona karşı duyduğu çekimde bundan daha fazlası vardı. Ondan hoşlanıyordu. Ama bundan da öte, ona saygı duyuyordu. O zeki ve cesur bir kadındı.

Kısacası, o bir mücevherdi.

Geri adım atarak adamın kucağına girdi ve başını adamın omzuna yaslayarak ona baktı. Gözleri karanlık ve arayış içindeydi. Bu bakışlardaki bir şey adamın içini parçaladı, kalbinin çarpmasına neden oldu.

Onun kurtarıcısı mıydı yoksa çöküşü mü?

Bu düşünce onu dehşete düşürmüştü. Ama başka hiçbir şey onu yeniden yaşatamamıştı. Duygularını yeniden uyandırmış, umursamasını sağlamıştı ...

En çok da onu arzulatmıştı.

Dokuz bin yıldan fazla bir süredir hiçbir şey onu insan gibi hissettirmeye bu kadar yaklaşmamıştı. Onun yanındayken neredeyse yeniden tat alabileceğine yemin ettiği zamanlar oldu. Onun dikkatini dağıtmasını istiyordu.

En çok da onun kendisine dokunmasını istiyordu.

Başını eğip onu öpmeden önce elini yanağına koydu. Boğazının derinliklerinde inledi ve kollarında dönerken elini saçlarına gömdü.

Kalbi kontrolden çıkarken Alexion onun öpücüğünün tatlılığı karşısında homurdandı. Ayrıldıktan sonra onu kollarına aldı ve yatağına taşıdı.

Bunu tekrar yapmamalıydı. Her şey yolunda gidiyordu. bu görevde tamamen yanlıştı ve yine de her şeyi katlanılabilir hale getirdi. Bir şekilde o buradayken her şey o kadar da kötü görünmüyordu.

Danger onu yatağına yatırırken içini çekti ve sonra ona katıldı. Onu bu kadar heyecanlandıran şey neydi? Bu gece birden fazla açıdan tam bir felaket olmuştu ama yine de onunlayken her şey yolundaydı.

Hiç mantıklı değildi. Sadece ona sarılmak, onun tüm dünyayı kovalamasını istiyordu. İkisinden başka bir şey yoktu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

Adam gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında, kadın adamın dudaklarını yakalamak için ayağına kalktı. Eliyle göğsünü yavaşça ve nazikçe yoğurdu. Yanağını onunkine yaklaştırdı ve bıyıklarının tenine batmasını sevdi. Bu onun içini ürpertti.

Buna dayanamayarak, ellerini gergin kasların üzerinde gezdirebilmek için boğazlı kazağını başının üzerinden çekti. Kadın bacaklarını onun beline doladı ve onu sıkıca kavradı. Adam onun kulağına güldü.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Evet.

Ama seni yemek istiyorum."

Tekrar güldü. "Charonte olmaman iyi bir şey. Yoksa korkabilirdim."

"Evet, ama dişlerim var..."

Cevabı yine derin ve tutkulu bir öpücük oldu. sütyenini açtı. Memesini ağzına almak için geri çekildi. Danger, adamın dilinin kendisini memnun etmesinden zevk alırken sırtını dikleştirdi.

Onun da tadına bakmak isteyerek yuvarlandı ve onu yatağa sabitledi.

Kadın geri çekilip vücudundan aşağı sürünürken, adam şaşkınlıkla ona baktı.

Alexion, Tehlike'nin kendisiyle seviştiğini görünce dişlerini sıktı. Kadın yırtıcı ve vahşi görünüyordu ve bu his Alexion'un içine sıcak bir mızrak gibi saplandı. Botlarını ve çoraplarını çıkarırken hınzırca gülümsedi.

Oturmaya başladı ama kız onu geri itti.

Bir kadının kontrolü ele almasından hiç hoşlanmamıştı ama Danger'la durum farklıydı. Onun görünüşünden hoşlanıyordu. fermuarına uzandı. Arkasına yaslanarak, kadının pantolonunu indirişini ve sikinin öne fırlayışını izledi.

Onu görünce tısladı ve ardından pürüzsüz, serin avucunu penisin tabanından ucuna kadar gezdirdi. Sadece bunun güzelliğinden bile boşalmamak için çaba sarf etti.

Dudağını ısırarak pantolonunu yavaşça bacaklarından aşağı çekti. Yine de oturmasına izin vermedi. Onu tekrar geriye itti. Giysilerinin geri kalanını çıkarırken ısrarla "Sana bakmak istiyorum," dedi.

Onun solgun güzelliğini görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Nefisti. Ayak tabanını şefkatle ovmak için ayağını kaldırdı. Adamın içinden zevk dalgaları geçti, ta ki kadın oradaki etten bir ısırık alana kadar.

"Beni öldürüyorsun Tehlike," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "Halkımın buna la petite mort demesinin bir nedeni var."

Alexion bunu tam olarak anlamaya başlamıştı, özellikle de onu ağzına aldığında. En son ne zaman bir kadının ona bu şekilde dokunduğunu hatırlamıyordu. Ama kesin olan bir şey vardı ki, bundan hiç şimdiki kadar zevk almamıştı.

Memnuniyetle homurdanarak eliyle kızın yüzünü kavradı ve kız ona tam bir tatmin yaşattı.

Danger onun tuzlu tadı karşısında inledi. Onu gerçekten yutmak istiyordu ama dişleriyle ona zarar vermemek için dikkatli olmalıydı. Bu adamın kokusunu ve tadını arzuluyordu ve nedenini bile bilmiyordu.

Ama ondan daha fazlasına sahip olmalıydı.

Aniden oturdu ve ondan uzaklaştı. Adam onu sırt üstü çevirene kadar kafası karışmıştı. Adam Dizlerini onun omuzlarına dayadı, sonra da bacaklarını açarak onun da tadına bakabildi.

Danger, zevk onu tüketirken topuklarını yatağa gömdü. Bu karşılıklı paylaşımda inanılmaz bir şey vardı. Alexion'un sadece bu kadarla yetinmemesi ona dokunmuştu. zevk almak. Kadının da en az kendisi kadar tatmin olduğundan emin olmak için acele etmedi.

Dışarıda bir kadını daha az önemsemeyen çok fazla erkek vardı. Onlardan biri olmadığı için minnettardı.

Alexion onun tadını tam olarak alabilmeyi diledi. Duyularının körelmesinden nefret ederdi. Ama öyle olsa bile bunu aşmanın bir yolu yoktu.

Bu kadına hayran olduğu gerçeği. Elleri kalçalarını kavrariken, dili onun üzerinde sihirli bir etki yaratıyordu.

Ondan daha fazlasını istiyordu. Geri çekilerek tekrar pozisyon değiştirdi, böylece kendini onun derinliklerine sokabilecekti. Kadın O anda tısladı ve tırnaklarıyla sırtını kazıdı.

Kadın öyle şiddetli boşaldı ki neredeyse onu dışarı fırlatacaktı. Alexion onun zevk çığlıklarından keyif alırken kulağına güldü. Sanki şarkı söylüyormuş gibi geliyordu.

Adam ona doğru itmeye devam ederken Danger vücudunu onun etrafına sardı. Her itme onun içinden geçti, orgazmını daha da artırdı. Dudaklarını kendine çekti ve daha da hızlı hareket ederken onu şiddetle öptü. Onu içinde hissetmenin verdiği duyguyu seviyordu. Ona bu şekilde sarılmanın samimiyetini. Adam inanılmazdı.

Adamın kendini derinlere daldırmadan bir an önce gerildiğini hissetti ve sonra kollarında titredi. Gülümseyerek, doruk noktası onu ele geçirirken ona yakın durdu. Bittiğinde, o üzerine çöktü ve ona sıkıca sarıldı.

Danger onun saçlarını yüzünden geriye doğru tararken onlar tutkularının ardından kaybolmuş bir şekilde yatıyorlardı. Ev sessiz ve hareketsizdi. Ama kalbi, onun ne yapacağını düşündükçe acıyordu. onu terk ediyordu. Çok yakında gitmiş olacaktı ve hayatı onsuz sonsuza dek devam edecekti.

"Bu görevden sonra beni ziyaret edebilmenin bir yolu var mı?"

Gerildi. "Hayır." Ses tonundaki pişmanlığı duydu.

"Neden?"

"Çünkü hatırlasam bile sen beni hatırlamazsın." O ona bakmak için geri çekildi. "Olması gereken bu."

Gözyaşları boğazında birikti ama onun onları görmesine izin vermedi. "Bu senin için adil değil. Asla bir şey yapamazsın arkadaşlar."

"Hayır, yapamam. Sahip olduğum tek şey bu." Yorgun bir şekilde iç çekti. "Sahip olduğumuz tek şey bu."

"Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun anlamıyorum. Bu aptal kurallar yüzünden hiç sinirlenmiyor musun?"

Adam gözlerini kaçırdı ama kadın onun gözlerindeki acıyı gördü. "Hayır, Tehlike. İstemiyorum. İnan bana, bu alternatiften çok daha iyi. En azından bu şekilde sessiz anlarım oluyor. mutluluk."

Adamın kendisine bakabilmesi için başını çevirdi. "Bana gerçeği söyle, las."

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Evet, tekrar normal olabilmek için bir şansım olması için her şeyimi verebileceğim zamanlar oluyor. İnsan olduğum, yemek yiyebildiğim ve hissedebildiğim bir ana sahip olmak için. Ama şu anda seninle bu zamanı geçirdiğim için minnettarım. Beni neredeyse insan gibi hissettiriyorsun. En azından uzun zamandır olmadığım kadar yakın."

Onun bıyıklı yanağını öptü ve dudaklarındaki sert gölgenin tadını çıkardı. "Keşke bu uzun sürebilseydi."

"Biliyorum, ama bana Acheron'un çok kullandığı bir terimi hatırlatıyor." "Peki bu ne?"

"'Pişmanlık yönetimi'. Pişmanlıklarınızı o anın size verdiği keyifle hafifletmeye çalışırsınız."

"İşe yarıyor mu?"

Alexion homurdandı. "Pek sayılmaz. En azından benim için değil. Gerçi Acheron bununla iyi başa çıkıyor gibi görünüyor. En azından çoğu gün pişmanlıklarıyla başa çıkabiliyor gibi görünüyor."

Kaşlarını çattı. "Ash'in pişmanlık duyacağı ne var?" "Şaşıracaksın."

"Peki ya sen?" diye sordu, cevabı bilmek istiyordu. "En büyük pişmanlığın nedir?"

Bakışları yoğunluğuyla onu yaktı. "Dokuz bin yıl önce doğmadığını."

Ondan ya da herhangi bir erkekten duymayı hiç düşünmediği sözler karşısında gözlerinden yaşlar süzüldü. "Keşke ikimiz de insanken tanışsaydık," diye fısıldadı.

"Evet, ama o zaman muhtemelen beni öldürürdün."

Ona oflayıp puflayarak, bundan rahatsız olduğunu belirtti. "Nasıl anladın?"

Yeşil gözleri onunla alay ediyordu. "İlk tanıştığımızdan beri beni iki kez bıçakladın. Bu benim için kötü bir rekor gibi görünüyor." Başını iki yana salladı. "Sevdiğim tüm kadınların beni öldürmek istediğine göre bende gerçekten yanlış bir şeyler olmalı."

Danger onun sözleri karşısında en çok hangisinin afalladığından emin değildi. "Ne?"

Hemen geri çekildi ve yataktan kalkmaya başladı.

Tehlike onu durdurdu. "Konuş benimle, las."

"Bana las deme, Danger. Ben artık o adam değilim."

"Hayır, sen yatağıma girmesine izin verdiğim adamsın ve inan bana, bu büyük bir başarı. Ön kapımdan geçmeyi başaran pek kimse olmadı." Adam uzaklaşmaya çalışsa da onu kendi tarafına çekti. "Şimdi işini bitir. başladı."

"Ne hissettiğimin bir önemi yok. Hatta ne düşündüğümün bile. Zaman ikimiz için de sınırlı."

"Hayır, Alexion, bu benim için önemli. Senden gerçeği istiyorum. Bunu hak ediyorum."

Sefalet kaşlarını çatı. "Gerçeğin ne faydası var? Gerçekten mi? Bize ne faydası var?"

Ama kabul etmedi. Adamın söylediklerinde ciddi olup olmadığını bilmek istiyordu. "Beni seviyor musun?"

Adam gözlerini kaçırdı ve kadın cevabını aldı.

Onu serbest bırakan Danger, duyguları içinde dönüp dururken boğazında bir düğümle öylece oturdu. Başka bir erkeğin ona bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştı. Asla.

Ama onu en çok şaşırtan şey, karşılığında onun için hissettiği şeydi. Bu sıcak ve ezici bir duyguydu ve içini hem sevinç hem de korkuyla dolduruyordu.

Onu kendine doğru çekti ve başını omzuna koydu. "Ben de seni seviyorum, Alexion."

Adamın çenesinin kafa derisine değdiğini hissetti.

"Bu imkânsız bir ilişki. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diye nefes aldı. "Ve zamanı geldiğinde seni yanağından öpeceğim ve sana veda edeceğim. Kalman için sana yalvarmayacağım ve bunu senin için zorlaştırmayacağım. Söz veriyorum."

Alexion onun sözleri karşısında dişlerini sıktı. Ama istediği bu değildi.

O istedi ...

Lanet olsun sana, Acheron.

En çok da kendini lanetledi. Artemis'le anlaşma yaptıktan hemen sonra karısına gidecek kadar aptal olmasaydı, hâlâ yeniden insan olma şansına sahip olacaktı.

Acheron ruhunu geri almak için takas yapabilirdi.

Yine de karısına dönmeyi bu kadar çok istemeseydi, Acheron Artemis'le Kara Avcıların serbest kalmasına izin veren anlaşmayı yapmazdı.

Hiçbirinin onun hizmetinden kurtulmak için bir şansı olmayacaktı. Hayatı ve ruhu çok daha büyük bir iyilik için feda edilmişti.

Bir gün, Danger tekrar özgür olabilir.

Bensiz ...

Bu doğrudu. Onun için bir çıkış yolu yoktu. Tehlike'yi ya da herhangi bir kadını içeren bir gelecek yoktu. İstedikinden değil. başka bir kadın. Sevebileceği tek kadın oydu. Bunu biliyordu.

"Buraya Kyros'u kurtarmaya gelmemeliydim," dedi bir ses tonuyla. boğuk bir ses tonuyla. "Kyros ölmüş sayılır ve benim tek yaptığım yüzyıllar boyunca sadece acı verecek anılar yaratmak oldu.

gelmek için." Ama en azından pişmanlığı bilmeyecekti. Onun acısını hissetmeyecekti.

Elini kızın saçlarında sıktı. "Seni görebileceğim, hatta sokakta yanından geçebileceğim ve sen benim kim ya da ne olduğumu asla bilemeyeceksin. Bir yabancı olacağım."

Koyu renk gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Seni unutmak istemiyorum, Alexion. Asla."

"Başka seçeneğin yok. Artık Acheron hakkında çok şey biliyorsun. Anılarının bozulmadan kalmasına asla izin vermeyecektir."

Gözyaşlarının altından öfke fışkırdı. "Ne yaptığı umurumda değil. Seni unutmayacağım. Bir şekilde seni hatırlayacağım, bunu biliyorum. Ne kadar güçlü olduğu umurumda değil, bana seni unutturamayacak."

Buna inanmak isterdi ama daha iyisini biliyordu.

"Biraz uyumalısın, Tehlike. Önümüzde uzun bir gece var."

Başını salladı. "Sen de uyuyacak mısın?"

"Birazdan. Sen dinlen."

Yatağa uzanması için onu serbest bıraktı. Alexion, düşünceleri ve pişmanlıkları içinde fısıldarken kalkıp giyindi.

Onları bir kenara iterek, hâlâ kanepede uyumakta olan Xirena'yı görmeye gitti.

Ayakları arkaya doğru uzanıyordu, başı ise yanından sarkıyordu. Bir kolunu başının üzerinden geçirip yere koymuş, diğer kolunu ise

göğsüne bastırdı. Simi'yi andıran bu poza gülümseyerek koltuktaki battaniyeyi aldı ve onun üzerini örttü.

Mississippi'de geçirdiği süre kesinlikle en tuhaf göreviydi.

Ama en azından zaman onun yanındaydı. Stryker ruhun hâlâ içinde olduğunu ve onu etkisiz hale getirdiğini düşünebilirdi.

Stryker'ın ruhun ölmesini beklediği zamana kadar Daimon onları rahat bırakmalıydı. Bu ona diğer Karanlık Avcılarla temas kurup onları tanınması için birkaç gün verdi.

Üç gün içinde Karanlık Avcısı toplantısını çağıracak ve hepsinin kaderi o zaman belirlenecekti.

Düşünceleri Kyros'a geri döndü ve bu adaletsizliğe yüksek sesle küfretmek istedi. Kyros onun için kayıptı.

Ama Danger'ı buldum.

Ve sonunda, ikisini de kaybedecekti.

Hayat gerçekten de berbattı.

"Dangereuse'a göz kulak ol."

Alexion yumuşak, kadınsı sesin kafasının içinde fısıldamasıyla dondu kaldı. Eğer daha iyi bilmeseydi, bunun ... olduğuna yemin edebilirdi.

"Artemis?"

"Daimon senin ölmeni istiyor. Seni alamazsa, başka birini alır."

Alexion onun korkunç ses tonu karşısında yutkundu. "Neden bana yardım ediyorsun, Artie? Benden nefret ettiğini biliyorum."

"Ben Artemis değilim. Ben sadece Stryker'ın başka birine zarar vermesini istemeyen bir dostum."

"O zaman onu nasıl yeneceğim?"

"Yenilmezleri yenmek için onlara asla saldıramazsınız. Her zaman kalplerine saldırmalısınız."

"Kalbine vurmayı denedim. Ayakları biraz hızlı." Ses hiçbir şey söylemedi.

"Alo?" Alexion sordu ama kadın gitmişti.

"Harika," dedi dişlerini sıkarak.

Stryker, Tehlike'ye doğru bir hamle yapacaktı ve onu kurtarmanın tek yolu, hiçbir kalbi olmayan bir tanrıya saldırmak olacaktı.

"Lanet olsun, sıçtık."

Bölüm 19

Alexion bütün günü Danger'ın uyumasını izleyerek geçirdi. Yatağının yanındaki krem rengi jakarlı yastıklı sandalyeye oturdu, onun solgun güzelliği tarafından tamamen emildi. Kusursuzdu. Kurnazlığı yoktu. İçinde zalimlik yoktu. Sevdiği birine asla zarar vermezdi. Gerçekten de, ailesini kurtarmaya çalışırken ölmüştü. Onlara sırtını dönüp kendini kurtarması için yeterliydi.

Onu bu kadar sevmesinin bir nedeni de buydu.

"Onu terk etmek istemiyorum." Sonunda başka seçeneği olmadığını bilerek bu içten sözleri fısıldadı. Onun söz konusu olduğu durumlarda duygularını kontrol edemediği için lanetlenmişti. Tek yaptığı kendi geleceğini mahvetmektir.

Nedenmiş o?

Neden böyle bir acı bu dünyada var olmak zorundaydı? Aşk kolay olmalı. Basit olmalıydı. Bir insanın onsuz yaşayamayacağı o kişiyi bulmasına ve sonsuza kadar mutlu bir şekilde yoluna devam etmesine izin verilmelidir.

Ama işler öyle yürümüyordu. O bunun canlı ya da ölü kanıtıydı. Liora onu sevdiğine yemin etmişti ve bakın nasıl sonuçlanmıştı. Başka birinin sizi incitmeyeceğine güvenmek zordu. Şu anda bile hâlâ bir parçası, serbest kalabilse Danger'ın kendini kurtarmak için madalyonu bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

Kendi kişisel acısı, ondan önce kendisine yardım edecek kadar büyük olabilir miydi?

Cevabı bilmenin hiçbir yolu yoktu. Özellikle de şimdi.

İç çekti. Acheron'dan, istekler ya da olabilecekler üzerinde durmanın faydasız olduğunu biliyordu. Şu anla ilgilenmek zorundaydı ve bu da Danger'ı Stryker'ın planladığı şeyden korumak anlamına geliyordu.

Artık yanında Xirena vardı. Elbette ikisi bir kadını koruyabilecek kapasitedeydi. Öyle değil mi?

Ama intikam peşinde koşan kurnaz bir tanrıyla uğraşırken, kendini beğenmiş olmak işe yaramıyordu.

"Hadi patron," dedi nefesinin altından, "konuş benimle."

Alexion bu ironi karşısında başını salladı. Geçmişte, Acheron ne zaman düşüncelerine ya da alanına girse bundan nefret ederdi. Şimdi onu istediğinde Atlantisli hiçbir yerde bulunamıyordu.

Anladım ki...

"Alexion?"

Ayağa kalktı ve Tehlike'nin kıpırdanmakta olduğu yatağa gitti. Onu izlerken gerindi ve esnedi. "Hep böyle erken mi kalkarsın?"

"Evet," dedi, az çok bir hayalet olduğu için uykuya ihtiyacı olmadığını bilmesini istemiyordu. Onun dinlenmesi bir insaninkiyle tamamen aynı.

Ona bir gülümseme sunmadan önce tekrar esnedi. "Peki bu gecenin gündeminde ne var?"

Umursamazca omuz silkti. "Migren, beyhudelik, olası ölüm. Her gece olduğu gibi, sanırım."

Danger güldü. "Bu benim hayatıma benziyor, tamam mı?" Kapiya doğru bir bakış attı. "Peki iblisimiz nasıl?"

"Yaklaşık iki saattir medya odasına gitmedim ama son baktığımda dizlerine kadar Kirk's Folly emirlerine batmıştı. Acheron'un parasının olması iyi bir şey. Yine de bu iblislerin alışveriş yapma şekline bakılırsa, bunu karşılayacak kadar parası olduğundan bile emin değilim."

Danger onun sözleriyle eğlendi. Uyandığında onun yakışıklı yüzünün kendisine gülümsediğini görmek çok güzeldi.

Elini kendi elinin içine aldı, böylece elini hissedebiliyordu. erkeksi pürüzlülüğü. Bir erkeğin tenini bu kadar çekici kılan şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama kendi teninden ne kadar farklı olduğunu inkâr edemezdi.

Parmaklarının sıcak ve hoş kokusundan keyif alarak derin derin nefes aldı. Elleri güçlü ama bir o kadar da yumuşaktı. Harika ve nefis. Dudaklarını açarak işaret parmağını hafifçe ısırdı.

Cevap olarak tısladı. "Bunu yapmaya devam edersen seni o yataktan çıkarmayacağım."

"O zaman neden bana katılmıyorsun?" dedi, çıplak vücudunu görebilmesi için yorganı geri çekerek. Daha önce hiçbir erkekle, kocasıyla bile bu kadar cesurca bir şey yapmamıştı. Ama nedense kendini Alexion'la paylaşmaktan çekinmiyordu.

Alçakgönüllülük duygusu uçup gitmişti ve nedenini tam olarak bilmiyordu.

Gözleri yeşil bir ateşle parlıyordu. "Yapacak bir işimiz var."

"Ve seni aşılayacak ve kızdıracak olan Kara Avcılar'la buluşmak için üç günümüz daha var." Dilini başparmağının üzerinde gezdirdi, sonra geri çekti. "Hiçbir yere gitmiyorlar. Dediğin gibi, bu sadece boşuna bir egzersiz. Bence bir gece ara verelim ve tadını çıkaralım." Onun parmak eklemlerinin arkasını yaladı.

Saf zevk bakışlarını kararttı ama yine de ona direndi. "Ne amaçla?"

Yatakta doğrulup bacaklarını adamın zayıf beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "O zamandan beri değişmişsin. Sen buradaydın, Alexion. İlk geldiğinde çok soğuk ve mesafeliydin. Şimdi öyle değilsin. Sıcakkanlısın. ve eğlenceli. Bunu kaybetmek istemiyorum. Senin de bunu kaybetmeni istemiyorum."

Alexion yutkundu. Kadın kesinlikle haklıydı. Onu değiştirmişti.

Danger yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Ayrıldıktan sonra seni sıcak tutmaya yardımcı olacak anılarımın olmasını istiyorum."

Bu anılar onu daha çok incitecekti ama yine de bu fikir kalbini heyecanlandırıyordu. İnsan olduğundan beri normal bir gece geçirmemişti ve bir nedenden dolayı, Bu kadınla birlikte olmak onu acımasızca

arzulamasına neden oldu. Nasıl bir şey olurdu?

"Peki biz ne yapacağız?"

Elini gömleğinin ön kısmında gezdirirken ona sertleşmesine neden olan baştan çıkarıcı bir sırtış attı. "Hiç gerçek bir filme gittin mi?"

Başını iki yana salladı. Acheron ve Simi her zaman giderlerdi ama insan diyarına en son gittiğinde filmler henüz icat edilmemişti.

"O zaman yapacağımız şey bu," dedi ona hayır cevabını kabul etmeyeceğini belli eden bir ses tonuyla. "Akşam yemeği ve bir film... Tıpkı her günkü Jane ve Jack gibi."

Alexion başını salladı. "Bence sen aklını kaçırmışsın."

Onunla konuşurken gömleğinin düğmelerini yavaşça açıyordu. Kadının elinin etine değdiği her fırça, adamın vücudunu ürpertiyordu. "Belki, ama Jack ve Jane geceye başlamak için ne yaparlardı biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Göz kamaştırıcı bir seksle başarlardı."

Alexion elini onun elinin altına sokarken tısladı. Sertleşmiş sikini okşamak için kemerini açtı. Vücudu şimdiden zonklamaya başlamıştı ve en kötü şekilde onunkini arzuluyordu. Ya da belki de en iyi şekilde.

Gerçekten de onun ellerinin vücudunda olmasından daha iyi bir şey yoktu. Tehlikeyi hissetmekten daha iyi bir şey yoktu.

Alexion bu düşünce aklından geçerken güldü.

"Neye gülüyorsun sen?" Danger tatlı işkencesini durdururken sordu.

"Aklımdan kötü bir kelime oyunu geçti."

"Peki bu ne?"

"Tehlike için yaşıyorum."

Danger'ın kalbi onun klişe sözleri karşısında çarptı. Bu sözler onu memnun etmemeliydi ama yine de ediyordu. Oh, evet, gerçekten de onda bir sorun vardı. Bu adama sıırıslıklam aşıkı ve her geçen dakika daha da derine batıyordu.

"Her zaman doğru şeyi söylemeyi nasıl biliyorsun?" diye sordu ona.

"Öyle olduğunu bilmiyordum."

"Sözüme güven, biliyorsun."

Kadın parmak uçlarını onun şaftının ucunda gezdirirken gözlerini kapattı. Onu memnun etmeyi seviyordu. Ama onun yüzündeki coşkuyu izledikçe, bu arzusunu daha da ateşledi.

Fermuarını açarak pantolonunu bacaklarından aşağı indirdi, ardından dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerek onun tadına bakabildi.

Ellerini adamın kalın, yumuşak saçlarına daldırırken dili de onunla dans ediyordu. Ağzını keşfetmek için zaman ayırırken, sert şaftı çıplak karnına sürtündü.

Öpücüğün etkisiyle kendinden geçerek hafifçe geri çekildi. "Bana dokunma şeklini seviyorum," diye nefes aldı onunkine karşı yanak. "Kokunu seviyorum. Görünüşünü... Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var, Alexion."

Alexion onun yatakta çırılçıplak uzanışını izlerken tüm varlığı alev alev yanıyordu. Kalçaları tatlı bir davetle açılmıştı ve Alexion'un onun en hassas kısmını görmesine izin veriyordu

Vücudunu. Diliyle gergin pembe ucuyla alay edebilmek için göğsünü ağzına almak üzere ona doğru eğildi. Vücudu tam bir cennet gibiydi.

Onun tadını daha iyi çıkarmak için gözlerini kapatarak elini

aşağıya daldırdı ve onu nazikçe okşadı. Hassas etini yokladı

Uyluklarının arasını ayırdı, böylece onun için ne kadar ıslak ve hazır olduğunu hissedebildi. Bu şimdiye kadar bildiği en tatlı duyguydu.

Kadın ona Fransızca cesaretlendirici sözler fısıldarken adam ona masaj yaptı. Ve parmağını içine soktuğunda, kadın Zevkli bir çığlıkla sırtını kamburlaştırdı.

Dayanamayarak elini onun içine girebilecek şekilde hareket ettirdi.

Danger, Alexion'un içindeki kalın dolgunluk karşısında inledi. Alexion onun elini kendi elinin içine aldı ve kalçalarına doğru iterken başının üzerinde tuttu. En tatlı ritimle girip çıkıyor, mutlak bir mutlulukla onu dövüyordu. Kadın acı-tatlı bir zevk içinde kıvranarak onun darbelerine karşılık verdi.

Tutkuları onu şimdiki zamandan ve gelecekle ilgili tüm korkularından uzaklaştırırken bacaklarını onun beline doladı. Bir erkekle böyle hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Onunla arasında bir bağ vardı. Bir dostluk.

Bundan da öte, sevgi vardı.

Onu saklayabilmeyi ne kadar isterdi. Ama en azından kaybettiği şeyin ne olduğunu hatırlayabileceği bir anı vardı. Birlikte kalabileceklermiş gibi davranabileceği bir an.

Daha hızlı hareket etti, daha fazla dayanamayana kadar zevkini artırdı. Haykırarak, vücudunun nihai coşku içinde parçalandığını hissetti.

Alexion onun için boşalırken yüzünü izledi. Onu orgazmın sancıları içinde görmeyi seviyordu. Ama bundan daha fazlası, o Vücudunun onunkinin altında hissettiklerini seviyordu. O kadar tatlı, o kadar eziyet ediciydi ki.

Onu daha da hızlı sürerken, kendi cennet dilimini ararken onu öpmek için aşağı çekti.

Ve boşaldığında, onun adını haykırdı. Vücudu kasılırken ve zonklarken onun üzerine eğildi ve kendini onun derinliklerine bıraktı.

Ellerini adamın sırtında gezdirdi ve onu bedenine sımsıkı kavradı. "Bu konuda iyi bir fikrim var mıydı, yoksa ne?"

Onun sorusuna güldü. "Harika bir düşünceydi."

Kalçalarını onunkilere doğru oynatarak oyunlarının ıslaklığını hissetmesine izin verdi. Bu onun tadını çıkardığı bir şeydi. Birbirleriyle sadece seks yapmıyorlardı, sevişiyorlardı da. Ve bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Danger onun omzunu ısırdı. "Sana hiç inanılmaz bir kadın olduğunu söyleyen oldu mu?"

Güldü. "Şey, hiçbir zaman bu şekilde ifade etmediler."

Ona sıkıca sarıldı ve yanağından öptü. "Sen en iyisisin, Alexion. Ciddiyim."

"Ortağım ne kadar iyiye ben de o kadar iyiyim."

Ona midesini bulandıran bir gülümseme sundu. Ve bu sözler için ona verdiği öpücük tüm vücudunu yeniden ateşe verdi. "Böyle devam edersen seni yataktan çıkarmayacağım. bu gece."

Onun çenesini dişledi. "Bu çok mu kötü olurdu?"

Hayır, cennet olurdu.

Alexion yavaşça göğsünü avuçladı ve geri çekilmeden önce teninin yumuşaklığından zevk aldı. Ne kadar isterdi

onu hak ettiği gibi sevebilirdi. Ama tekrar insan olabilse bile, onun yanındayken kadere g venebileceğinden emin değildi.

Geçmişten pişmanlık duymaktan çok yorulmuştu. Onun için asla normallik olamayacağını bilmekten çok yorulmuştu.

"Sorun ne?" diye sordu, parmaklarıyla kaşlarını düzelterek.

"Hiçbir şey."

Tehlike geri çekildi. Ona karşı dürüst davranmıyordu, bunu biliyordu. Ruh hali tamamen değişmişti. Gözlerinde öylesine derin bir hüzün vardı ki, bu onun içini parçaladı.

Adamın gözlerinin tekrar koyu bir z mr de dönüşmesini izledi. Renk değiştirmeleri çok tuhaftı. "G z rengini kontrol edebiliyor musun?"

Sorusu karşısında şaşırmış görünüyordu. Belki de bunu yaptıklarını fark etmemişti. "Ha?"

"Sürekli renk değiştiriyorlar," diye açıkladı. "Bir çeşit ruh hali yüzüğü gibi. Ne zaman diğer Karanlık Avcıların yanında olsak ve senin geldiğin gece siyahtılar. şimdi ise canlı bir yeşil. Buna sen mi karar veriyorsun yoksa kendi kendilerine mi yapıyorlar?"

Elini hafifçe sıktı. "Siyahı ben kontrol ederim. Yeşil ne isterse onu yapar."

"Ew!" dedi burnunu kırıştırarak. "Bu biraz iğrenç." Adam güldü. "İyi ki güçlü bir egom var, ha?"

Onu burnunun üstünden öptü ve kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Dökme demir gibi. Şimdi beni kaldır da randevumuza başlayalım."

Tarih. Alexion'un kendisiyle ilgili olarak duymayı hiç düşünmediği bir kelimeydi bu. Geri çekilerek, tüm bunların tuhaflığını düşünürken onun duş almak için kalkmasına izin verdi.

Randevuya mı gidiyordu? Böyle şeyleri filmlerde görmüş ve kitaplarda okumuştı, ama gerçekten bir tanesinde olmak ...

Ne kadar garip.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Ona daha fazla bulaşma. Sonra pişman olursun. Geri dönmesine sadece üç gün kalmıştı.

Ve sonra onu bir daha asla göremeyecekti.

Danger kafasını tekrar yatak odasının kapısından içeri soktu. Alexion hâlâ yatağında çıplak yatıyordu. Onun bu haliyle inanılmaz görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

Michelangelo o ilahi Yunan vücudunu resmetmek için gün sayardı. Kesinlikle mükemmel bir orantıya sahipti. Daha iyi karın kaslarına ya da daha güzel bir kalçaya sahip birini daha önce hiç görmemişti. Göğüs kasları ve omuzlarına gelince...

Tekrar tahrik olmaya başlamıştı bile.

Ancak üzgün ve kederli görünmeye devam ediyordu. "Hey? Bana katılmak ister misin?"

Sorusu karşısında irkilmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Onun şaşkınlığına güldü. "Sanki beni daha önce çıplak görmemişsin gibi... hem de çok."

Gölümsedi ve ona katılmak için yataktan kalktı. Kız yolundan çekilmeden önce onu kucağına aldı ve duşa götürdü.

Adam buz gibi soğuk olan suyu açtığında kadın irkildi.

"Özür dilerim," dedi. Su o kadar çabuk ısındı ki, adamın sıcaklığa müdahale ettiğini anladı.

Düşünceliliği onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Yapma, Tehlike. Ona zaten aşık olduğundan daha fazla aşık olmayı göze alamazdı.

O zaman neden olmasın? Eğer ona inanılacaksa, ve o kesinlikle ona inanıyordu, hafta sonuna kadar onu hiç hatırlamayacaktı.

Ve bu onda ağlama isteği uyandırdı. Nasıl unutulabilirdi ki onun için çok şey ifade eden biri? Bu düşünce bile tek başına dehşet vericiydi.

Sadece benim şansım. Tüm bu yüzyıllardan sonra nihayet gerçekten yanında olmak istediğim tek kişiyi buldum ve bunun gerçekten imkansız olduğunu anladım.

La vie n'est pas juste. Annesi bunu ona kaç kez söylemişti? Ve ne yazık ki annesi haklıydı. Hayat adil değildi. Acımasız ve üzücüydü ama bazen de eğlenceli ve mucizeviydi.

Ve bu gece mucizevi olacaktı. Kendisinin ya da bir başkasının bunu mahvetmesine izin vermeyi reddetti. Kendisi onu hatırlamayabilirdi ama o kendisini hatırlayacaktı ve hatıralarında asık suratlı, mızumsuz bir bebek olmasını istemiyordu. Mükemmel bir geceyi hak ediyordu.

Herkes yaptı.

Alexion bezi aldı ve Danger'a dönmeden önce onu sabunladı. Gözleri kapalıydı, kollarını kaldırmış, saçlarını ayırarak suyun doyurmasını bekliyordu. Şaşkınlık içinde, yeniden sertleşmeye başladığını hissetti. onu izledi. Bu kadında onu her zaman bu kadar sert ve muhtaç bırakan şey neydi?

Gözlerini açtı ve onu nefessiz bırakan ve içini acıtan şefkatli bir bakışla sabitledi. Onu yıkamaya başlamadan önce öptü.

Danger, Alexion'un ellerinin vücudunda gezinip tenini sabunladığını hissedince iç çekti.

"Bunun bir yolu olmalı." Adam doğrulana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Yok, Tehlike. Ben gittiğimde her şey biter."

Hayal kırıklığı içinde küfretmek istedi. "Bunu yürütemeyeceğimize inanamıyorum. Eminim bunu düzeltmenin bir yolu vardır. Bu."

"Ben gerçek değilim. Artık insan bile değilim."

Bunu söyleyip duruyordu ama onunla ilgili her şey bu sözleri yalanlıyordu. Bir insan bulduğu en iyi şeyi nasıl bırakabilirdi ki?

"çünkü" bu ilişkide. Yine de aşk her şeyin üstesinden gelebilir, değil mi?

Ama o daha iyi biliyordu. Aşk ölümü yenemezdi. Asla.

İç çekerek, onlar yıkanıp giyinirken başka bir şey söylemedi.

Hazır olduktan sonra Alexion koridorun kapısını açtı ve Xirena'yı orada buldu.

Koridorda duruyordu, başını eğmişti. ona avını gören bir şahini andıran bir bakış attı. "Son günlerde çok düşündüm. Kız kardeşime değer verdiğini biliyorum ve onunla kalmak istiyorum. Ama bunun için kendimi lanetli tanrıya bağlamak istemiyorum. Annesi zalim ve gaddar biri ve sen ne dersen de, oğlunun daha iyi biri olacağına inanmıyorum. Ama bağlanmazsam, orospu kadın beni geri alabilir ve Kalosis'e dönüp ona hizmet etmemi sağlayabilir. Erkek kardeşim oradan ayrıldı ve nereye gittiğini bilmiyorum, kız kardeşim de yüzyıllar önce gönderildi."

Gözleri sıkıntılı ve hüzünlüydü ve kalbinin tüm derinliğini gösteriyordu. "Ben sadece ailemle birlikte olmak istiyorum, Alexion. Xirena'nın Kalosis'e geri dönmeye zorlanmaması için sana bağlanmama izin verecek misin?"

Alexion, Xirena'nın sözleri kafasında çınlarken Danger'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Bu ne biçim bir istekti böyle.

Bir iblisle bağ kurmak geri döndürülemezdi. En azından bildiği kadarıyla. Xirena, tıpkı Simi'nin Acheron'un bir parçası olduğu gibi onun bir parçası olacaktı. Onunla birlikte yaşayacaktı. ve onun emrine girecekti. Bunu

yapabilir miydi?

"Ben insan ya da tanrı değilim," dedi ona. "Bağ kurabileceğin bir bedenim bile yok."

"Biz ousia'ya bağlıyız. Bedene değil."

Tekrar Tehlike'ye baktı. Xirena'nın teklifini kabul ederse, onu koruyabilecek bir varlığa daha sahip olacaktı

zamanlar. Stryker ne zaman ve nereye saldırırsa saldırın, Xirena onun yanında olacaktı.

Ama kendi huzuru için iblisten faydalanamazdı. Bu bencilce ve zalimce olurdu ve başka bir canlıya karşı böyle davranmasına imkân yoktu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Xirena başını salladı. "Gitmek zorundayım. Lütfen beni oraya geri gönderme. Fahişe kadın beni öldürecek ve ben sadece kız kardeşimle kalmak istiyorum. Lütfen."

"Ash kızacak mı?" Danger sordu.

Xirena bir kedi gibi tısladı. "Lanetli tanrının ne dediği umurumda değil. O beni kontrol edemez."

Doğrusu Alexion, Acheron'un nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama bu yüzden kızacağını düşünemiyordu, özellikle de Simi'yi mutlu edecekse.

Garip bir şekilde, tamamen mantıklıydı. Yaptığı son şey Xirena'nın kendisine yardım ettiği için cezalandırılabilceği Kalosis'e geri çekildiğini görmek istiyordu. Acheron'un annesi hakkında, anlayışlı ya da merhametli biri olarak bilinmediği gerçeği dışında pek bir şey bilmiyordu. Alexion zaten dokuz bin yıldır Simi'ye sahipti - en azından bu bir yetişkindi.

"Sanırım sorun yok," dedi.

Danger ağzı açık kaldı. Bir iblisle bağ mı kuruyordu? Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama kulağa iyi gelmiyordu. "Siz ikiniz evleniyor musunuz?"

Güldü. "Hayır."

Hâlâ emin değilken, Xirena'nın bedeninin yarım ayaktan daha büyük olmayana kadar küçülen tuhaf bir gölgeye dönüşmesini izledi. Bir ejderha şeklini almıştı.

Alexion adamın gömleğini kaldırdı ve kendini adamın kaburgalarının üzerine bırakarak orada parlak renkli bir dövme oluşturdu.

Tamamen afallayan Danger uzanıp iblis dövmesine dokundu. "Acıyor mu?"

"Biraz yakıyor," dedi derisindeki şeytana bakarken.

"O ne yaptı?"

"Bunu nasıl yaptıklarından tam olarak emin değilim ama o artık benim bir parçam. Duygularımı hissedebiliyor. Tehlikede olduğumu hissederse, iblis formuna geri dönecek ve beni koruyacak."

Vay canına, bu etkileyiciydi... ve korkutucuydu. "Bizi duyabiliyor mu?"

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Yine de onun düşüncelerini duyabiliyorum ve eğer izin verirsem o da benimkileri duyabilir."

"Bu çok garip."

"Biliyorum. Görünüşe göre, eski Atlantis tanrıları, diğerlerinden daha çok sevdikleri bir iblisi kendi iblisleri olması için seçerlermiş. yoldaşlar."

"Yani Simi Ash'in

mi?" "Evet."

Sanki sonunda bir şey anlamış gibi yüzü aydınlandı. "Yani Ash'in dövmesinin şekil ve pozisyon değiştirmesinin nedeni bu mu? O aslında bir dövme değil. Bu onun iblisi."

Başını salladı.

"Bu tam bir ucube. Peki biriniz ölürse ne olur? Diğerini öldürür mü?"

Yüzünün renginin solduğunu hissetti. "İşte şimdi hiç düşünmediğim bir şey. Umalım da hiç öğrenmeyelim."

"Evet, cidden kötü kokabilir, ha?"

Alexion cevap veremedi Xirena göğsünden omzuna doğru sürünmeye başladı. Yolunun onu yakması ve titremesine neden olmasıyla sıçradı. "Xirena, hareket etmeyi kes!"

"Üzgünüm, Akri."

"Bana akri deme, Xirena. Ben kontrol manyağı değilim."

"Sizler iyi ve kaliteli insanlarsınız, Alexion. Xirena şimdi uyuyacak."

"Siz ikiniz konuşuyor musunuz?" Danger sordu.

"Sadece bir saniyeliğine. Bir süre uyuyacak." O Xirena'nın artık varlığının kalıcı bir parçası olarak durduğu göğsünü ovuşturdu. "Şimdi Acheron'un neden atladığını anlıyorum.

Arada bir sebepsiz yere. Simi onun üzerinde seğiriyor olmalı."

Danger güldü. "Umarım bunu yapmaya başlamazsın. Buradaki insanlar nöbet geçirdiğini düşünebilir. Sonra bir bakmışsın seni yere yatırıp ağzına bir sopa sokmuşlar."

"Gerçekten mi?"

Tekrar güldü. "Hayır. Hadi, saf. Hadi yemeğe gidelim."

* * *

"Peki bu sefer neden yemek yemiyorsun?" Danger, evinin sokağındaki küçük bir aile işletmesi olan İtalyan restoranında oturup menüye bakarken sordu.

"Sana söyledim, hiçbir şeyin tadını alamıyorum."

Ona delici bir bakış fırlattı. "Hadi Alexion, bana yalan söyleme. Buraya geldiğinden beri patlamış mısır dışında bir şey yemedin, değil mi?"

Gözlerini ondan kaçırdı.

Danger masanın diğer tarafına uzandı ve onun elini tuttu. Buna bir cevap istiyordu. "Lütfen bana gerçeği söyle."

Alexion ona karşı dürüst olmanın sonuçlarını düşündü. Ama sonra bunu hatırlamayacaktı, o zaman neden olmasın? Zaten bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu.

Ama ya bu onu iğrendirdiyse?

Sonra tekrar, bu faydalı olabilir. Gerçeği o kadar itici bulabilir ki, onu bu işi tek başına yapması için bırakabilir ve artık tehlikede olmayabilir.

Bilmiyordu ama sonunda kendini ona güvenirken buldu. "Hiç Yunan efsaneleri üzerine çalıştın mı?"

"Birazcık."

Güzel, bu onun işini biraz daha kolaylaştıracaktı.

"Kahramanların Yeraltı Dünyası'na seyahat ettikleri zaman Shades ile konuşabilmek için ne yapmaları gerektiğini hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce birkaç dakika düşündü. "Kanlı bir fedakarlık yaptılar."

Onun olası tepkisi için kendini zihinsel olarak hazırladı. "Peki Gölge onların kurbanlarıyla ne yaptı?"

Onun hakkındaki gerçeği anladığında yüzü soldu.
"Konuşabilmek için kan içti."

Başını salladı.

Danger ona söyledikleri karşısında dehşete düşmüş bir halde oturuyordu. "Kanla mı besleniyorsun?"

Yine başını salladı.

Aklına gelen bir sonraki düşünceyle tamamen soğudu.
Beslenebileceği tek bir kişi vardı.
Etrafında sadece bir kişi vardı. "Ash'in kanını mı içiyorsun?"

"Evet."

"İğrenç!" dedi sandalyesini geri çekerek. Kafasında ikisinin birbirini beslediği korkunç bir görüntü vardı. "Yani Ash'in boynunu mu emiyorsun?"

"Hayatta olmaz!" dedi kırılgan bir ses tonuyla. "Bir, milyon yıl geçse de ölmeyi ve işkence görmeyi tercih ederim ve iki, o adamın boynuna yaklaşırsan bir vasiyetname hazırlasan iyi edersin. Boynuna hiçbir şeyin dokunmasına tahammül edemez."

"O zaman nasıl besleniyorsun?"

"Kelimenin tam anlamıyla bir damarı açıyor, kanını bir kaba boşaltıyor ve içmem için bana veriyor. İğrenç olduğunu biliyorum. Dehşete düştüğünüzü biliyorum. Ama beslenmezsem, eski halime dönüyorum ve doğru olup olmadığını bilmiyorum ama Artemis, bir Gölge'ye dönersem beni tekrar geri getirmenin bir yolu olmadığını iddia ediyor."

Dün ona söylediği bir şeyi hatırlayana kadar bunu düşündü. "Ama diğer Gölgeler'den farklı olduğunu söylemiştin. Onlar da kan içiyor mu?"

"Hayır. Acheron onları başka bir yoldan geri getiriyor." "Peki bu ne olabilir?"

"Bilmiyorum. Acheron bu sırrı benimle hiç paylaşmadı, muhtemelen bu sır yüzünden onu öldürmek isteyeceğimi bildiği için. adaletsizlik."

Bu konuda Alexion'ı suçlayamazdı. Ash onu gerçekten mahvetmişti. "Peki bu diğer yolu nasıl öğrendi?"

İç çekti. "Beni geri getirdikten yaklaşık üç yüz yıl sonra bir..."-doğru kelimeyi arıyormuş gibi duraksadı-"ona tanrı güçlerini nasıl kullanacağını öğreten bir öğretmenle tanıştı. Savitar, Acheron'a kan kullanmadan ölüleri nasıl geri getireceğini gösteren kişiydi. Ama benim için artık çok geçti. Onun kanıyla yaşadığım için, o ve ben iki klasik Hollywood vampiri gibi birbirimize bağlıyız."

Şimdi yine iğrenç olmaya başlamışlardı. "Yani o da mı senden beslenmek zorunda?"

"Hayır. Aslında sanırım teorik olarak yapabilir. Ama bence bir erkekten beslenmektense ölmeyi tercih eder."

Evet, sanki alternatifi daha iyiydi. "Yani kadınlarla mı besleniyor? Stryker haklıydı, o bir Daimon."

Alexion onun elini tutarak, "Sakin ol," dedi. "O bir Daimon ya da Apollite değil. Ve insanları avlamıyor. Sadece bir kişiden besleniyor ve o da insan değil."

Ve o anda kimin olduğunu anladı. "Artemis."

Başını salladı.

Artık her şey anlamlıydı. Acheron'un hepsine katlanmasına şaşmamalı. Gerçekten de başka seçeneği yoktu. "Yani ikiniz de yemek yiyemiyor musunuz?"

"Yemek yiyebiliriz. Sadece mecbur değiliz. Alışkanlıktan dolayı yemek yemiyorum. Yemeğin tadını alamadığım için, bu oldukça beyhude."

"O zaman neden buradayız?"

"Çünkü vücudunu beslemek için yiyeceğe ihtiyacın var ve ben senin uzun ve mutlu bir ölümsüzlük yaşamayı istiyorum."

* * *

"Beni sen mi çağırdın, Akri?"

Stryker, Kalosis'te gün ışığının hiç parlamadığı şehre bakan penceresinden başını çevirdi. Oradaki ışıklar karanlığın içinde elmas gibi parlarken, onun İnsanlar kendilerini lanetleyen tanrılardan ve onları kurtaran tek tanrıdan korkarak yaşadılar.

İlk lanetlenenlerden biri olan o, diğerlerinin aksine buradaki diğerlerinin çoğu, bir zamanlar nasıl hissettiğini biliyordu güneşin teninde olmasını isterdi. Babası Apollo'yu sevdiği, onun için canını verebileceği zamanları hatırladı.

Ve sonra bir Yunan fahişe yüzünden öfkelenen babası, yarattığı tüm ırkı lanetlemişti. Her Apollite yetişkinini, Her Apollonlu çocuk... hatta Apollon'un kendi oğlu ve torunları bile bir daha asla gün ışığında yürüyemeyecek şekilde lanetlenmişti.

Stryker'ın Yunan olan karısı lanetten kurtulmuştı. Ama oğulları ve kızı kurtulamamıştı.

On bir bin yıl sonra Dyana'nın sesinin nasıl olduğunu hatırlayamaması garipti ama yine de kızının değerli yüzünü hatırladı. Yirmi yedinci yaş gününde ölene kadar çok güzeldi, toza dönüşürken büyükbabasının adını lanetlemişti. Sonsuz acısına rağmen Daimon'a dönmeyi reddetmişti. ve kurtulun.

Oğulları yapmamıştı. Onun izinden gitmişler ve ölmek zorunda kalmamak için insan ruhlarıyla nasıl besleneceklerini gösteren Atlantisli tanrı Apollymi'ye bağlılık yemini etmişlerdi. Yüzyıllar boyunca ailesi neredeyse hiç bozulmamıştı.

Ta ki teyzesi Artemis o lanet Karanlık Avcıları'nı yaratana kadar.

Oğulları, kanından olan yeğenleri, onun onayladığı Kara Avcılar tarafından birer birer yok edilmişti.

Urian hariç...

Bu düşüncenin verdiği acı onu çıldırtmaya yetmişti. Oğlunu o kadar güçlü bir ihtiyaç ve kederle geri istiyordu ki bu onu felç ediyordu.

Şimdi sadece o vardı. O, tek başına kalmıştı. Ailesiyle geçireceği sonsuzluk hayalleri buraya kadarmış.

Ama hayat nadiren insanın planladığı gibi gelişir.

"Akri?" Trates tekrar konuştu ve Stryker'ın dikkatini ikinci komutanına çekti.

Stryker bakışlarını uzun boylu Daimon'a odakladı. "Senden İlluminati'yi bir araya getirmeni istiyorum." Onlar savaşçı Spathi Daimonlarının en güçlü ve en cesur olanlarıydı.

"Onlara söyle, onlar bir ziyafet çekeceğiz."

Trates'in kafası karışmış görünüyordu. "İkram mı?"

Başını salladı. "Eğer Alexion'u tanıyorsam, ki tanıyorum, ölmeden önce ültimatomunu iletmek için tüm Karanlık-Avcıları bir araya toplayacaktır. Bence bunu yaptığında onu bekleyen küçük bir sürprizimiz olmalı."

"Ama tüm Karanlık Avcıları bir araya gelirse... bizi öldürürler."

Stryker, Trates'in omzunu sıvazlarken hınzırca güldü. Zavallı aptal, Urian'ın yarısı kadar bile stratejist değildi.

"Unutuyorsun, Trates, birlikte olduklarında Kara Avcılar birbirlerini zayıflatırlar. Bu halleriyle bizim için kolay lokma olacaklar."

Trates hâlâ onun mizahına katılmıyordu. "Ya Alexion kendini öldürmezse? Artemis'in hizmetkârları olmadan da bizi öldürebilecek güce sahip."

Stryker, Trates'in omzundaki elini sıkarak parmaklarını Daimon'un etine geçirdi.

Trates bir tıslamayla geri çekildi.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu yaralı omzunu ovuşturan Trates'e. "Alexion'un büyük bir zayıflığı var."

"Ve bu?"

"Birlikte seyahat ettiği Karanlık-Dişi. Onu yok etmek için anahtarımız o."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "O bir Karanlık Avcısı, canımıza okuyacak."

"Hiç

sanmıyorum."

"Peki neden?"

Stryker siyah ahşap bir kutunun durduğu masasına gitti. Kutuyu açtı ve koyu kırmızı taş madalyonu çıkardı, sonra avucunun içine aldı. "Çünkü ben ona geri verilmesini isteyeceğimi düşündüğüm bir şey."

Daimon'un gözleri Stryker'ın eline asla düşmemesi gereken şeyi görünce irileşti. "Onun ruhunu nasıl aldın?"

"Benim de kendi yöntemlerim var." Stryker yine güldü. "Eğer o müdahale ederse ya da Alexion doğru olanı yapmayı reddederse, o zaman ikisi de sonsuz azap çekebilir."

Bölüm 20

Alexion'un en inanılmaz gecelerinden biriydi.
Ama Danger'la geçirdiği tüm zamanlar özeldi.

Yine de daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Onlardan hiçbir farkı yokmuş gibi insanların ortasında oturmak... Bu mucizeyi tarif edebilecek hiçbir kelime yoktu. Onların filme güldüklerini, gergin bölümlerde derin bir nefes aldıklarını ve hatta etrafında konuştuklarını duymuştu. Diğer sinemaseverlerin aksine, konuşmalar onu hiç rahatsız etmemişti.

Bir zamanlar o da onlardan biriydi.

Acheron'un bunu aramasına şaşmamalı. Şimdi tamamen anlamıştı.

Ayaklarının sinemanın zeminine yapışması bile hoşuna gidiyordu. Ama en güzel kısmı, Danger'ın patlamış mısır küvetini paylaşabilmeleri için kolçağı yukarı çekmesiydi. Başını onun göğsüne yaslamış ve karanlıkta birbirlerine sarılmışlardı.

"Demek normal olmak böyle bir şeymiş, ha?" diye sordu kalabalığın ortasında tiyatrodan çıkarken.

"Evet. Güzel, değil mi?"

Alexion, genç yetişkinlerden ve gençlerden oluşan grupların birlikte uzaklaşmasını izlerken başını salladı. Kolunu Danger'ın omuzlarına doladı. Manolyaların dokunuşu kafasını doldurdu; bu kadının kokusuna bayılıyordu.

"Sinemada çok film izler misin?" diye sordu ona.

Binadan çıktıklarında kolunu onun beline doladı. Bu işte inanılmaz derecede samimi bir şeyler vardı. "Çok fazla değil. Daimon sürüsünü itlaf etmediğim çoğu geceyi evde geçiriyorum."

Kendisinin aksine, onun bu konuda seçme şansı varken böylesine zoraki bir yalnızlığı anlayamıyordu. "Neden?"

"Dışarı çıkmak beni yalnız hissettiriyor." Binanın yan tarafındaki otoparkta öpüşen bir çifti gösterdi. "Bu bana artık sahip olmadığım ve sen gittikten sonra sahip olamayacağım şeyleri hatırlatıyor."

Alexion onu durdurdu ve kendine yakın tuttu. Onun bedenini kendi bedeniyle sarmaladı ve ikisinin de hayatının farklı olmasını dileyerek gözlerini kapattı. "Eğer yapabilseydim, sana istediğini verirdim."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Kızın çenesini kendisine bakacak şekilde yukarı kaldırdı. "Her zaman senin yanında olacağım, Tehlike."

Danger onun gözlerinde sözlerindeki samimiyeti görebiliyordu. Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Yine de yeterli değildi. "Ama bunu bilmeyeceğim, değil mi?" Adamın gözleri pişmanlıkla karardı ve kızın sözlerinden pişmanlık duymasına neden oldu. Yapmak istediği son şey onu incitmekti. "Sorun değil Alexion. Bu anı mahvetmek istememiştim. Sadece bu geceyi yaşadığımız için minnettarım."

"Ben de." Elini tutup arabasına doğru götürmeden önce onu bir kez daha sıktı.

Evine dönerken fazla konuşmadılar. Sıradan, sessiz bir geceydi. Küçük bir evin önünden geçerken Elvis Presley'in doğduğu beyaz ev, Danger ona baktı. "Elvis'in kim olduğunu biliyor musun?"

Alexion gülümsedi. "Rock'n Roll'un kralı, bebeğim. Elbette onu tanıyorum. Simi ona bayılır."

Güldü. "Bir gün bu Simi ile tanışmalıyım." O Başını eğerek evi gösterdi. "Tam burada doğdu ve o daha birkaç haftalıkken bu evin önünden defalarca geçtim. Amerikan kültürü üzerinde çok büyük bir etkisi olacaktır."

"Evet. Bu Acheron'un hediyelerinin en tuhafı. Çocuğun başına ne geleceğini çok iyi biliyor olmalıydı."

Bu yetenek için neler vermezdi. Geleceği görebilmek en iyisi olurdu. "Söyleyebilir misin?"

"Sfora olmadan olmaz. Acheron başa çıkamayacağımı düşündüğü güçleri kanalize etmeme izin vermiyor."

Danger kaşlarını çattı. "Neden senin bunu halledebileceğini düşünmüyor?"

"Çünkü onun bile yapamadığı zamanlar vardır."

"Nasıl yani?"

Alexion uzun bir nefes verdi ve cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Ciddi bir hastalık olduğunu bilmek zor-

Servet birine saldırmak üzeredir ve durumu onun için daha iyi hale getirmek üzere müdahale etmez."

"O zaman neden müdahale etmiyor?"

"Çünkü insanlar hatalarından ders alırlar, Tehlike. Acı ve başarısızlık hayatın doğal bir parçasıdır. Bu tıpkı çocuğunun yürümeyi öğrenirken düşmesini izleyen bir ebeveyn gibidir. Çocuğun üzerine titremek yerine, onu tekrar ayağa kaldırır ve tekrar denemesine izin verirsiniz. Koşabilmeleri için önce tökezlemeleri gerekir."

İnkâr edercesine başını salladı. Bu ona duygusuzca gelmişti. "Bundan emin değilim. Bana acımasızca geliyor. Çoğu insan dizinden biraz daha fazla yaralanır."

"Hayat bazen acımasızdır."

Doğru. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ailesinin yüzünü gördüğünde kalbi sıkıştı.

Kocasının garnizonu onları yakaladığında güvenli bir yere doğru gidiyorlardı.

Danger o günü zihninde çok net bir şekilde canlandırırken gözlerini kapattı.

"Hayır, Michel! O benim babam."

Yüzünde hiç merhamet yoktu, çelik mavisi gözlerinde hiç şefkat yoktu. "O bir aristo. Hepsine ölüm."

"O zaman beni de öldür. Ben nefes alırken onları almana izin vermeyeceğim."

Ve böylece onu vurmuştu... tam da onu çok seven kalbinden.

"Aristo orospusu," diye hırlamıştı babası onu tutarken ölmek üzereyken. "Hepinize ölüm."

Duyduğu son ses, babasının da canını alan silah sesiydi.

Bu eski anılar, onunla birlikte olacıklara duyduğu öfkeyle birleşince içinde öfke ve acı kabardı.

Alexion. Başka bir adama güvenmeyi öğrendiğine hâlâ inanamıyordu. Ama artık güvendiğine göre, onu bırakmak istemiyordu.

"Kalplerimizin sökülmesi gerektiğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Cevabı otomatikti. "Bir iek yağmur olmadan büyüyemez."

"ok yağmur yağarsa boğulur."

"Yine de nilüfer çiçeklerinin en güzeli, en derin çamurda yetişenlerdir."

Onun sözleri karşısında homurdandı. "Bunu kazanmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Kazanacak bir şey yok, Tehlike. John Lennon'ın bir zamanlar dediği gibi, 'hayat siz başka planlar yaparken başınıza gelenlerdir'. Karmaşık ve yürek parçalayıcı ama aynı zamanda heyecan verici bir yolculuk."

Başını iki yana salladı. "Kültürümüz ve simgelerimiz hakkında bu kadar çok şey biliyor olmanız beni şaşırtıyor."

Omuz silkti. "Elimde çok zaman var."

Danger onun için endişeleniyordu. Kendi hayatının monoton olduğu zamanlar vardı... onunkinin ne kadar monoton olduğunu ancak hayal edebilirdi. Ancak ikisinin insanlığın ne kadar mücadeleye ihtiyaı olduğu konusunda farklı görüşlere sahip oldukları açık olduğundan, o asıl konularına geri döndüler.

"Biliyor musun, her zaman Elvis'in doğduğu müzeyi görmek istemişimdir."

"Neden yapmadın?"

"Hava kararmadan kapanıyorlar. Ama Haziran ayında bir Elvis Festivali düzenliyorlar. Bu çok eğlenceli ve genellikle bir Daimon ya da

Kalabalığın içinde iki kişi."

Güldü. "Bunu söyleme şeklin, hangi kısmının iş, hangisinin zevk olduğunu merak etmeme neden oluyor."

Gülümsedi. "Süper kahraman olmayı seviyorum. Başkalarına yardım edebilecek kadar şanslı çok insan yok."

"Çok doğru."

Arabayı sürerken, Danger'ın içinde garip bir his vardı. "Yine mi izleniyoruz?"

Alexion başını salladı. "Neden bilmiyorum ama Stryker ara vermiş gibi görünüyor."

Yine de, önsezi güçleri ona garip bir şeyler olacağını söyleyip duruyordu.

Evine vardıklarında nedenini anlamıştı. Garaj yolunda onları bekleyen siyah bir Aston Martin Vanquish vardı.

Bu, daha önce kendi bölgesinde hiç görmediğı bir arabaydı.

"Engerek'in burada ne işi var?" diye sordu.

Alexion kaşlarını çatı. Viper, Tupelo'dan iki saat uzaklıktaki Memphis, Tennessee'de görevlendirilmiş bir Kara Avcı'ydı. "Bu iyi bir soru."

Tehlike arabayı durdurup Aston Martin'in yanına park ettiğinde, arabadan uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı bir adam indi. Güneş ışığından men edilmiş olmalarına rağmen, Engerek'in hâlâ güzelce bronzlaşmış görünen zeytin rengi bir teni vardı - annesinin Mağribi geçmişinden miras kalan bir şeydi bu.

Pizarro'yla birlikte İnka şehri Tumbez'e giden ilk On Üç Zafer'den biri olan Engerek, neredeyse beş yüz yıl önce altın ve şöhret arayışıyla Amerika'ya gelmişti. İnkalar Engerek ve ekibi hakkında şöyle yazmıştı: "Bu adamlar o kadar cesurdu ki tehlikeli şeylerden korkmuyorlardı... Yabancılar denizin ötesine büyük ahşap evlerde seyahat ediyorlardı."

Bugüne kadar Engerek hiçbir şeyden korkmadı.

Danger onu evinden bu kadar uzağa neyin getirdiğini hayal bile edemiyordu. Onunla sadece bir kez yüz yüze görüşmüştü ama internet üzerinden ve telefonda birkaç kez konuşmuşlardı.

Çoğu Karanlık-Avcı gibi İspanyol da tamamen siyah giyinmişti. Üzerinde bir çift pilili siyah pantolon ve dar bir tişört vardı. Saçları kısa ve şık bir şekilde kesilmişti. Arabadan çıkmalarını beklerken güneş gözlüklerini çıkarıp koltuğuna fırlattı.

Arabadan çıktıklarında "Hola, Viper," diyerek selam verdi. "Cómo está?"

Ona cevap vermedi. Onun yerine, doğruca Alexion. Tek kelime etmeden yumruğunu Alexion'un karnına gömdü, sonra da elinin tersiyle ona vurdu.

"Durun!" Danger onlara doğru koşarken tersledi.

Alexion yüzünde Viper'ın hayatını tehdit eden bir ifadeyle doğruldu. Bir an için onun İspanyol'u öldürmesini bekledi.

Neyse ki, kendini tutmayı başardı.

Ancak Engerek Alexion'a tekrar vurmak için hamle yaptığında, hiçbir şey tarafından geri atılmadı. Xirena, öldürmeye hazırmış gibi gölge formuyla Alexion'un kolunun altından çıktı.

"Hayır, Xirena," dedi Alexion zorla. "Her şey yolunda."

İblis, haç çıkaran Engerek'e ters ters baktı. "Nesin sen?" diye sordu, sesi tehditkârdı.

"O bir iblis," diye açıkladı Danger. "Peki sen ne halt ediyorsun? Ona neden saldırdın?"

Engerek ona ters ters baktı. "Bu gece Euphemia'yı öldürdü."

Danger, Engerek'le birlikte Memphis'te görev yapan Yunan köle kadından söz edilince ağzını kapattı. Euphemia, acımasızca komik ve zeki olan güzel sarışın bir kadındı.

"Efie öldü mü?" Alexion sordu. "Ne zaman?"

Engerek'in nefret dolu bakışları onun üzerinde daraldı. "Bana aptalı oynama. Stryker bana senin hakkında her şeyi anlattı." Dudakları kıvrılmış bir halde ona döndü. "Ve sen de ona yardım ediyorsun."

"Evet, ona yardım ediyorum çünkü o kimseyi öldürmüyor. Stryker öldürüyor."

Ama Engerek dinlemiyordu. Tekrar Alexion'a ulaşmaya çalıştı ama Xirena bir tıslamayla onun peşinden gitti.

"Xirena, bana dön."

İblis şimdi Alexion'a tıslıyordu. Gölge formuna dönmeden önce pek de memnun görünmüyordu ve kıyafetlerinin altına geri sürüklendi.

Danger kaşlarını kaldırdı. Bu ilginç bir yetenektir.

"Onu benim öldürmediğimi biliyorsun," dedi Alexion sakın bir sesle Viper'a. "Üzgünsün ve birini suçlamak istiyorsun, ben

Buna saygı duyuyorum. Ama Tehlike'nin asla başka bir Kara Avcıyı incitmenin bir parçası olmayacağını biliyorsun."

Engerek'in gözlerindeki ıstırapı gördü. Kederi. Euphemia'yı uzun zamandır tanıyordu ve belli ki bu onu öldürüyordu. Duygusal olarak. "Kafasını kestiler."

Danger onu rahatlatmak için kollarına çekti. "Çok üzgünüm Viper. Gerçekten çok üzgünüm."

Kederi ona ulaşıp gözlerini yaşartırken, kolları onun etrafında gergindi. "Bunu ona nasıl yapabildiler?"

Danger bunu anlamadı. Hiç anlamamıştı. "Bilmiyorum."

Alexion vuruş mesafesinde durmak için hareket etti. "Gerçekten bizim sorumlu olduğumuza inanıyor musun Engerek? Gerçekten mi?"

Adam uzaklaşırken yüzündeki kararsızlığı görebiliyordu. Ona zehirli bir bakış fırlattı. "Tehlike, bana gerçeği söyle. Bununla bir ilgin var mı?"

Onun bu sorunun cevabını bildiğini biliyordu. Ama o onaylanma ihtiyacını anlıyor ve saygı duyuyorum. Yeterince ihanete uğramış hissettiğine şüphe yoktu. "Efie ne zaman öldü?"

"Üç saat önce."

Danger ceketinin cebine uzandı ve restoranın faturasını ve film koçanlarını çıkardı. "Gördüğünüz gibi, bütün bu süre boyunca buradaydık. Memphis'te olmamızın imkânı yok."

Biletlere baktı ve başını salladı. "O zaman Stryker bize yalan söylüyor. Neden?"

"O bir Daimon," dedi basitçe. "Hepimizin ölmesini istiyor."

Engerek başını salladı. "Kyros'u yüzyıllardır tanırım. Ona güvenirdim."

"Kyros şu anda doğru düzgün düşünemiyor," dedi Danger. "Ama hepimiz aklımızı başımıza toplamalıyız yoksa kaybedeceğiz. onları."

Başını salladı. "Saçmalıklarına başladıklarında onlara inanmadım. Ash yıllar boyunca bana çok yardımcı oldu. Birini genellikle yanlış değerlendirmem."

"Ve sen yapmadın," dedi Alexion.

Zayıf çenesinde bir kas çalışırken Engerek'in gözleri yaşlarla parladı. "Efie başına geleni hak etmedi. Dostum, bu iyi bir kadının kaybı." Acı dolu bakışları tekrar onunkilere döndü. "Sorumlu olanları istiyorum. Onların kanını ellerimde hissetmek istiyorum."

"Onları yakalayacağız," diye güvence verdi Danger.

Engerek Alexion'a baktı. "Sana saldırdığım için özür dilerim."

Alexion omuz silkti. "Koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir ve affedilebilir."

Danger ona bir gülümseme sundu. Onu bu kadar sevmesinin bir nedeni de buydu. İnsanları çok az kişinin anlayabileceği şekilde anlıyordu.

Viper Alexion'a bakarken derin bir nefes aldı. "Sadece bir sorum var. Eğer Ash'in yok edicisi değilsen, neden buradasın?"

Alexion'un cevabı kuru ve alaycıydı. "Arkadaş edinmek ve insanları etkilemek için."

Tehlike gülerken Engerek kaşlarını çattı.

"İnsanları etkilemek doğru," dedi Alexion metanetle. "Ama arkadaşlarım gerçekten umurumda değil. Önemsemiğim tek şey Karanlık-Avcılar. Kyros ve Stryker bu konuda haklı-"

Danger boğazını temizleyerek onun sözünü kesti. Önceki Kara Avcı karşılaşmalarından bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıştı: felaket.

Alexion insanların duygularını ve hareketlerini anlayabilirdi ama onlarla nasıl konuşacağını bilmiyordu. "'Ya da' kısmı hakkında bir tartışma yapmadık mı?" diye sordu ona.

Ona sinirli bir bakış attı. "Tamam, o zaman ne söylememi öneriyorsun?"

Onun karnına şakacı bir şekilde vurdu. "İzle ve öğrenin." Viper'a doğru döndü. "Ash'i ne zamandır tanıyorsun?"

"Senin gibi, Karanlık Avcısı olduğum geceden beri."

Başını salladı. "Doğru, peki Ash onunla tanıştığın gece sana ne söyledi?"

Engerek sanki olayı kafasında yeniden yaşıyormuş gibi bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Temel olarak, bana nasıl hayatta kalacağımı göstermek için orada olduğunu söyledi."

"Doğru. Eğer bunu kastettiyse neden şimdi seni öldürmesi için birini göndersin ki?"

Bunu fark eden Viper'ın gözlerindeki gerçeği gördü. "Yapmazdı."

"Hayır, yapmaz." Sempatik bir şekilde onun koluna dokundu. "Kendini kötü hissetme. O kısmı ben de unuttum ama Ash her Kara Avcı'yla ilk tanıştığında böyle konuşur. Sonraki birkaç haftayı bize nasıl savaşaacağımızı ve nasıl yaşayacağımızı öğreterek geçirir. Daha da ötesi, bütün Harcayabileceğimiz para, harika evler ve hizmetçiler. Eğer biz onun ordusundaki harcanabilir piyonları olsaydık, neden bize bu kadar iyi baksındı?"

Engerek buna karanlık bir şekilde güldü. "Haklısın. İspanyol donanmasına sadakatimi, kanımı ve terimi verdim ve onlar ne yediğim ya da nerede uyuduğum umurumda değildi.

Maaşım da berbattı." Başını salladı.

"Şimdiye kadar öldürdüğüm tek Karanlık-Avcılar insanları avlayanlardı," dedi Alexion kesin bir ifadeyle. "Acheron'un kabul etmeyeceği tek şey budur. Ve benim buraya gönderilmemin sebebi de bu. Eğer insanları rahat bırakmaya ve geçmişi geçmişte bırakmaya istekliysen, Acheron da öyle. Evinize huzur içinde gidebilirsiniz. Ama onun size yalan söylediğini ve cezalandırılma korkusu olmadan insanlara istediğinizi yapabileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman evinize paramparça dönersiniz."

Tehlike, Engerek'in gözlerinin bu tehdit karşısında parladığını gördü. Yarı yarıya onun Alexion'a tekrar saldırmasını bekliyordu.

Onu rahatlatmak için, yapmadı.

Birkaç gergin saniyenin ardından Engerek geri adım attı. "Kyros Yarından sonraki gece bölgedeki Karanlık-Avcıları bir araya getirecekmiş. Acheron hakkında bize göstereceği bir şey olduğunu ve bunun her şeyden önce onun suçluluğunu kanıtlayacağını söylüyor..." Alexion'a baktı. "Ben orada olmayacağım."

Danger gülümsedi. "İyi adam."

"Çoğu gece deniyorum." Engerek başını onlara doğru eğdi. "Gitsem iyi olacak. Memphis'te bir DH eksikimiz var ve Danger güçlerimi tüketiyor. İhtiyacım olan son şeyin şafağı söktürmek olduğundan bahsetmiyorum bile."

Başıyla onayladı. Viper'ın gerçek adını kullanarak, "Vaya con Dios, Sebastian," dedi.

"Hasta la vista, Francés." Alexion'a baktı. "Sen, ucube."

Alexion güldü. "Adiós, mi amigo."

Tehlike, Engerek'in arabasına dönmesini izledi. Adam uzaklaşırken, derin bir hüznü onu ele geçirdi.

Euphemia ölmüştü.

Bu düşüncenin acısı içinde derin bir sızıya dönüştü. "Daha kaç Kara-Avcı öldürecekler?"

Alexion yanına geldi ve ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

"Olacak mı?" Korkunç düşünceler ve yoldaşları için duyduğu keder içinden akıp giderken ona tutundu. "Beni en çok rahatsız eden şey ona Memphis'te ulaşmış olmaları. Stryker oraya nasıl saldırabilir ve buraya nasıl gelebilir-"

"Bolt deliği," dedi Alexion onun sözünü keserek. "Onlara her yerde ve her zaman komuta edebilir. Bir dakika sonra burada, sizin evinizde, bir dakika sonra da Moskova'da olabilir."

"O zaman onu nasıl durduracağız?"

Ona sert bir bakış attı. "Yapamazsın. Bu benim işim." "Peki ya başarısız olursan?"

"Bu bir seçenek değil. Onu yakalayacağız. Söz veriyorum."

Ama o bu sözleri söylerken bile, Tehlike'nin içinde öyle olmayacağına dair korkunç bir önsezi vardı. İinin derinliklerinde soğuk ve uğursuz bir şey hissetti.

İyi her zaman kazanmazdı. Bunu herkesten daha iyi biliyordu.

* * *

Ash taht odasının zemininde huzursuzca volta atıyordu. Duyguları karmakarışık, aklından çıkmayan görüntüleri engellemeye çalıştı.

"Karışmayacağım." Bu bütün gün söylediği bir mantraydı ama yine de nasıl yapamazdı?

nem verdiği insanların hayatları ve refahı dengede duruyordu.

Elini uzattı ve sol tarafındaki monitörler insan hayatının görüntülerini göstermeye başladı. Her şeyin dehşeti. Aşağılanma. Acı ve dehşet. Ve tüm bunlar iki kadının onu "kurtarmaya" alışması yüzünden olmuştu.

Bunu las'a yapmazdı. Kadere ya da insanın zgr iradesine müdahale etmek...

Bu bir felaketti.

"Acheron?"

Monitörler karardı ve kafasının içinde beklemediği bir ses duyunca dondu kaldı. "Savitar mı?"

"Kafanın içinde kaç kişi var ki bu soruyu soruyorsun?"

Adamın kuru mizahına güldü. Savitar, Acheron'un herhangi bir zamanda tam olarak kaç ses duyduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Önünde ürkütücü mavi bir sis tısladı. İki saniye sonra, neredeyse kendisiyle eşit boyda duran bir adama dönüştü. Sadece Savitar onun alanına davet edilmeden girmeye cesaret edebilirdi... yani, o ve Artemis, ama Artemis bambaşka bir kâbustu.

Fiziksel olarak otuz yaşlarında görünen Savitar, alaycı bir sırıtışla ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde karşısında duruyordu. Üzerinde beyaz bir plaj pantolonu ve kısa bir şort vardı.

Beyaz bir tişörtün üzerine giydiği kollu mavi gömlekle gerçekte olduğu gibi görünmüyordu. Asırların bilgeliğine ve Ash'e kök söktürecek kadar güce sahip bir varlığa hiç benzemiyordu. Sonra tekrar, Savitar aslında daha da güçlü olabilir.

Bundan emin olmanın tek bir yolu vardı ama Ash bunu öğrenemeyecek kadar ona saygı duyuyordu.

Zayıf ve kaslı Savitar, yollarının ilk kesiştiği günden bu yana pek değişmemişti - gardrobu hariç, ama Ash'inki çok daha fazla değişmişti.

Savitar'ın ön kollarını rengârenk dövmeleler kaplıyordu. Dalgalı siyah saçları kulaklarının hemen yanından sarkıyordu ve saçlarını rahat, kolay bir tarzda topluyordu. Gözleri canlı bir lavanta tonundaydı. Bu gözler zamansız, güçlü ve hatta biraz da ahlaksızdı.

Hayır, çok yozlaşmışlardı.

Ash, Savitar'ın hangi tarafta yer alacağından asla emin olamadı. Bunu sadece Savitar biliyordu ve o da bunu her zaman paylaşmıyordu.

"Simi nasıl?" Savitar sordu.

Ash, Simi'nin dövmesini göstermek için formestasının bir köşesini geri çekti. "İyi. Şimdi dinleniyor. Onu geç saate kadar dışarıda tuttum."

"İblisinize bu kadar kötü davranmamalısınız. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Ash onun yorumunu görmezden geldi. İkisi de onun Simi'yi asla gerçekten istismar etmeyeceğini biliyordu.

Savitar odanın içinde dolaştı, bakışları her köşeyi ve yarığı aradı. "Burada çok steril bir yeriniz var."

"Eminim sizinki hedonizm üzerine bir çalışmadır."

Savitar güldü, sonra ayıldı. "Onlara gidemezsin Atlantisli. Eğer gidersen Stryker'ı öldürürsün."

Ash gözlerini kapadı ve kendi geleceğini Savitar kadar kolay görebilmeyi diledi. Ama en azından Savitar bir kez olsun öngörülerini paylaşmaya istekliydi. "Emin misin?"

"Burada durduğum kadar eminim." Savitar tahtın önünden parlayarak Ash'in tam arkasında durdu. "Belki de ben orada değilimdir."

Ash, Savitar'ın arkasına geçmemesi için hemen arkasını döndü; Savitar, birisinin arkasına geçmesinden ne kadar nefret ettiğini herkesten iyi biliyordu. "İtme beni, Savitar," diye homurdandı. Acemi olmayı çoktan bıraktım."

"Hayır, değilsin. Ama bana saldırmak istiyorsan, öyle olsun. Ben senin özgür iradene karışamam, sen de onlarınkine karışamazsın."

Savitar elini havaya kaldırdı ve parmaklarını açtı. Etrafındaki havada renkler canlı desenler halinde dans edip dönüyordu. Parmaklarının etrafında dans ettiler. "Evrendeki her şey

şu anda değişiyor. Yeniden hizalanıyor. Ama bunu biliyorsun. Bunu hissedebileceğini biliyorum."

Ash acı içinde kıvranırken dişlerini sıktı. Evrenin neden hâlâ hiç olmaması gereken bir şeye uyum sağlamak için değiştiğini çok iyi biliyordu. "Ben bir hata yaptım."

"Nick Gautier."

Ash başını salladı. "Onu ölmesi için lanetledim ve bu süreçte çok sayıda başka hayatı değiştirdim. Sevdığım insanların hayatlarını."

Savitar ona sert bir bakış attı. "Ve şimdi biliyorsun neden kimseyi sevmiyorum. Neden hiç sevmedim ve sevmeyeceğim." Sesini alçalttı. "Sözlerime iyi kulak ver, küçük kardeşim. Aşk sadece yok eder."

Ash buna inanmayı reddetti. O daha iyi biliyordu. "Aşk kurtarır."

Savitar alay etti. "Aşk seni kaç kere yok etti?"

Ash bu anılara acı acı gülümsedi. "O aşk değildi. Aptallıktı."

"Hâlâ dersini almadın Atlantisli. İnsan gibi hissettiğin ve sevdiğin sürece sakatsın. İşte bu yüzden, on bir bin yıl sonra, Yunan sürtüğü pençelerini hâlâ sana geçirmiş durumda. Onu kazıyın ve kaderinizi ele geçirin."

"Hayır," dedi Ash ısrarla. "Merhametim beni daha da embesilce bir şey yapmaktan alıkoyuyor. O olmadan... Kaderimi ele geçirirsem var olacak dünyada yaşamak istemezsin."

"O kadar emin misin?"

Hayır, değildi. Savitar zaman zaman acımasız ve duygusuz olabiliyordu. "Sevgi her zaman kurtuluştur."

"O zaman sende kalabilir. Bir odada volta atıp ne yapacağımı tartışmaktan daha önemli işlerim var." Şekli solmaya başladı.

"Bekle," dedi Ash.

Yeniden ortaya çıktı. "Evet?"

Ash tereddüt etti ama bilmesi gerekiyordu. "Nick nasıl?"

Savitar kayıtsızca omuz silkti. "Bildiği her şeyden uzakta. Korkuyor ve yas tutuyor. Sanırım daha iyi günler geçirdiğini söylemek yanlış olmaz."

Ash bunu düşünmek istemiyordu. Nick'in ölmesi ve acı çekmesi tamamen onun suçuydu. Ve Cajun'u eğitim için Savitar'a göndermesinin nedeni de buydu. Cajun'un şu anda Ash'in ona verebileceğinden emin olmadığı bir şefkate ihtiyacı vardı.

"Onu eğittiğin için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok Atlantisli. Bir gün senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ve geri vereceğim."

"Biliyorum." Savitar'ın yüzündeki soğukkanlı örtü aniden düştü. "Bunu büyüklük taslamak için söylemiyorum Acheron, ama dönüştüğün şeyle gurur duyuyorum. Çok şey öğrendin ve bunu akıllıca kullandı, tanıdığım bazı insanların aksine..."

Ash başını salladı. Savitar'ın sakladığı kendi şeytanları vardı. Ama herkesin vardı.

Savitar'a, "Umarım huzur bulursun kardeşim," dedi.

Savitar alay etti. "Barış, sessiz bir vicdanla el ele yürür."

"O zaman ikimiz de cidden boku yedik."

Savitar güldü. "Evet, öyle."

Düşünceler ve senaryolar zihninden geçerken Ash bir dakikalığına sessizliğe gömüldü. "Soru?"

"Cevap?"

Savitar'a sinirli bir yüz ifadesi verdi. Savitar'ın onu kışkırtmaktan hoşlandığı zamanlar olmuştu. "Stryker'ı öldürmek o kadar kötü bir şey mi?"

"Buna sadece siz cevap verebilirsiniz."

"Benimle peygambercilik oynamandan nefret ediyorum. Ama sanırım bunu hak ediyorum."

Savitar omuz silkti. "Hepimiz birilerine hesap veriyoruz."

Bu sözler Ash'i şaşırttı. Savitar'ın herhangi birinin onun üzerinde herhangi bir güce sahip olmasına izin vereceğine inanmakta zorlanıyordu. "Peki senin zincirini kim tutuyor?"

"Bunu sana söyleseydim, hakkımda çok şey biliyor

olurdun." "Benim hakkımda zaten çok şey biliyorsun."

Savitar bu konuda yorum yapmadı. Yavaşça, "Hayat, onu biz ne yaparsak odur," dedi. "Stryker'ı öldürürsen ne olacağını söylememe gerek yok. Cevabı biliyorsun." O Ash'in yanında durmak için hareket etti. "New Orleans'ta duygularının seni kontrol etmesine izin verdin ve ne oldu?"

Tam bir felaket.

Ash dilini ısırarak Alexion'un Stryker'la yaklaşan savaşta hayatta kalmak. Eğer cevap hayırsa, o zaman müdahale etmemesi mümkün değildi.

Bu işin dışında kalmalıyım.

Savitar sessizce, "Merak etme Atlantisli," dedi. "Bir Sizi temin ederim ki... kendi eylemlerinizi sayesinde kurtulacaksınız."

"Ya Alexion?"

"Onun sayesinde lanetlenecek. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Bölüm 21

Alexion sonraki iki günü Xirena'ya alışmakla geçirdi. onun bir parçasıydı ve uygunsuz anlarda vücudundan fırlıyordu çünkü kanı hızla akıyor ve tansiyonu yükseliyordu. Görünüşe göre şeytanı Tehlikede olduğu zaman ile Tehlike "içinde" olduğu zaman arasındaki fiziksel fark.

Xirena sık sık "Çıplak insan seksi, iğrenç!" yorumunu yapıyordu.

Bu onun için sorun değildi çünkü çıplak iblis seksi fikri de ona aynı derecede iğrenç geliyordu.

Bu arada Danger'ın geleceğiyle ilgili korkularıyla boğuşmaya devam etti. Bir parçası, içindeki sesi geri istiyordu.

Başta ona göz kulak olması için onu uyarmıştı. Kimdi ve nereye gitmişti?

Onu nasıl geri getirebilirdi?

Lanet olsun. İhtiyacı olduğunda kafasında hiç ses yoktu.

Ve bu gece o geceydi. Karanlık Avcıları'na ültimatomunu iletecek ve ardından Acheron'un güçlerini yönlendirecekti.

Geçmişte, her zaman eve dönmeye hazırdı. Bu kez değildi. Danger'dan ayrılma düşüncesi göğsüne daha önce hiç bilmediği türden bir acı verdi.

"Bunu yapamam."

Yine de başka ne seçeneği vardı ki? Bu şekilde yaşayamazdı. Vücudu. Zamanı gülünç denecek kadar kısıtlıydı. Hiçbir şey yoktu.

burada seçim. Burada

kalamazdı. Her şey bitmişti.

Danger odaya girdiğinde başını kaldırıp baktı. Siyah bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giymişti. yemek için yeterince iyi.

Odayı geçip onun önünde durdu. Ve ona verdiği öpücük tüm vücudunu ateşe verdi. "Ne zaman Gidelim mi?"

Kalbi sıkıştıkça başka tarafa baktı, onunla yüzleşemedi. gerçeği. "Bu gece. Hüküm verildikten sonra geri götürüleceğim."

Kadının bakışlarına geri döndüğünde, saklamadan bir an önce koyu renk gözlerinde parlayan hüznü gördü. "Eğer daha sonra söyleme şansım olmazsa, buraya gelmene sevindim. Ve gerçekten üzgünüm. seni bıçakladı... iki kez."

Onun sözlerine gülümsedi ama göğsü acıyla gerildi. onu bunalttı. Onu hiç tahmin edemeyeceği kadar çok özleyecekti.

"Tehlike-"

"Yapma," dedi ve parmağını adamın dudaklarının üzerine koyarak konuşmasını engelledi. "Ne düşündüğünü biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ben de seni özleyeceğim ama bunu ikimiz için de daha zor hale getirmeyelim, tamam mı?"

O kadar güçlüydü ki, bu onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Onun kendisinden bile daha güçlü olabileceğini düşündüğü zamanlar olmuştu. "Tamam."

Elini onun omzuna bırakırken derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, hâlâ Kyros'a ulaşabilir ve onu kurtarabiliriz."

"Buna güvenmiyorum."

"Ama olabilirsin," dedi uzun zamandır hissetmediği bir umutla. "Ondan henüz vazgeçmeyelim. İnsanlar bazen sizi şaşırtabilir."

Kadının ısrarı karşısında kaşlarını çattı. "Ona bir şans daha vermemiz senin için neden bu kadar önemli?"

Karanlık bakışları onu yaktı. "Çünkü Kyros olmasaydı seninle tanışamazdım. Ve sen ne kadar harika olursan ol, onun da öyle olması gerektiğini düşünmeye devam ediyorum, aksi takdirde en başta ona inanmazdın."

Alexion ona hakkını vermeliydi, ikna edici bir argüman ortaya koymuştu. Akli başında bir adam bunda nasıl bir hata bulabilirdi ki?

Dahası, onu incitmek ya da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Onun için her şeyi yapardı.

"Tamam, deneyeceğim."

* * *

Kyros, sadece mumlarla aydınlatılan karanlık ofisinde volta atarken zihninden düşünceler geçiyordu. Saat üçtü ve ilerliyordu. Büyük hesaplaşma yaklaşıyordu.

Ve bu kaçınılmazdı.

Bunu her düşündüğünde ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Bu gece doğru olmayan bir şeyler vardı.

ve bu sadece las'ın burada olması değildi.

Başka bir şey daha vardı. Göremediği ama varlığının her zerresiyle hissedebildiği bir şey. Bu gece daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyecekti.

"Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu yaveri Rob.

Kyros kapı aralığındaki genç adamı görmek için döndü. Adam sadece bir buçuk metre boyundaydı ve tişört ile kot pantolon giymişti. Görünüşüne bakılırsa, siyah saçlı çocuk Kyros'tan daha yaşlı görünmüyordu ama yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen, Kyros'un bu dünyada geçirdiği yüzyıllara kıyasla sadece bir bebektir.

"Hayır. Devam edebilirsin."

İşler kötü giderse diye yaverinin bu bölgeye yaklaşmasını istemiyordu. Onun emriyle Rob, Nashville'e gidiyordu. ailesini ziyaret etmek için.

Rob başını salladı. "Tamam, haftaya görüşürüz."

"Umarım öyledir," diye nefes aldı Kyros çocuk giderken. Bu gece büyük olasılıkla ölümüne neden olacak bir ihanet yapmak üzereydi. Ama ne yaptığını en başından beri biliyordu.

En azından öyle olduğunu umuyordu.

* * *

Danger yatakta çırılçıplak yatıyor, Alexion'un kollarına sarılmıştı. Başını Alexion'un göğsüne yaslamış, Alexion da onun saçlarıyla oynuyordu. Zaman onlar için akıp gidiyordu. O kadar hızlı akıp gidiyordu ki, onu çaresiz ve sersemlemiş bir halde bırakıyordu.

Durması için ılık atmak istedi. Bu gece boyunca, ertesı gün ve onu takip eden her gün boyunca Alexion'a tutunmak istedi.

Ama böyle olması

gerekmiyordu.

Alamayacağım.

Alamayacağım.

Bu ne ona ne de kendisine haksızlık olurdu. Ama içinde kontrolsüzce hıçkırıyordu. Paramparça olmuştı. Bu geceyi nasıl atlatabilirdi?

Şimdiye kadar bulduğu en iyi şeye nasıl veda edebilirdi?

İnsanlar sevdiklerini nasıl geride bıraktı?

Ama o biliyordu. Geçmişte o kadar çok kez kendi isteği dışında evini terk etmeye zorlanmıştı ki, başka biriyle ilgilenmeye nasıl izin verdiğini merak ediyordu.

Yine de Alexion gibi bir adamı sevmemek imknsız olurdu.

Koridorun sonundaki dede saatinin saat onu vurduğunu duydu.

"Gitmeliyiz," dedi Alexion, sesi derin ve boğuktu.

"Biliyorum."

İsteksizce geri çekildi ve kendini Alexion'dan başka her şeye ve her şeye konsantre oldular.

Duş alıp giyinirken ikisi de konuşmadı.

Söyleyecek ne vardı ki? Daha da kötüsü, içlerinden birinin gözyaşlarını tetikleyecek bir şey söylemesinden korkuyordu. Bu ok

Sessiz kalırsa kendini daha kolay toparlardı.

Onu unutmayacağını bile söyleyememişti. En çok da bu acı veriyordu.

"Unutmak istemiyorum..."

Alexion onu kollarının arasına alana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti. "Bunu yaparsan daha iyi olur. Benim yüzümden acı çektiğini bilseydim seni bırakamazdım. Bunu benim için katlanılabilir kılan tek şey, yarın hayatının normale döneceğini bilmek."

Bir damla gözyaşı kontrolünden kaçtı. "Özür dilerim," dedi ve hızla fırçalayarak uzaklaştırdı. Ama artık çok geçti. O bir damla gözyaşı
Hıçkırık çığlığı.

Aklı ve kalbi, onun varlığından bile haberdar olmayacağı gelecek günlerin düşüncesiyle paramparça oldu. Artık onun dokunuşunu bilmeyecekti... kokusunu...

Tanrım, onun teninin kokusunu nasıl da seviyordu. Elinin yüzünü okşamasını. Vücudunun onunkinin altında ve üstünde olduğunu hissetmeyi...

Onsuz nasıl yaşayabilirdi?

"Beni bırakma," dedi sesi kırılarak.

Alexion kendi gözyaşlarının kabardığını hissederken gözlerini kapattı. Eğer bir dileği olsaydı ...

Ama dünyadaki tüm dilekler onu insan yapamadı ve onları bir arada tutamadı.

"Seni terk etmeyeceğim, Tehlike. Bana ihtiyacın olduğu her an yanında olacağım."

Gözlerindeki acıyla ona baktı ve bu onun tüm benliğini sızlattı. "Ama seni görmeyeceğim."

"Hayır. Ama seni asla yalnız bırakmayacağım. Yemin ederim."

Tehlike ona daha sıkı sarıldı. Kimin daha kötü durumda olduğunu bilmiyordu. Hiçbir şey hatırlamayan mı yoksa bilip de konuşamayan mı?

Gecenin bitmesini istemiyordu. Buna dayanamayarak, son bir kez onun tadına bakmak için dudaklarını yakaladı. Onun sıcak, erkeksi kokusunu içine çekmek ve kendisini bu acı dolu andan uzaklaştırmasına izin vermek için.

Aşk bile onları kurtaramazdı. Hiçbir şey kurtaramaz.

"Seni seviyorum, Alexion. Seni seviyorum, İas. İçimdeki her şeyle ve daha fazlasıyla."

"Je t'aime pour toujours."

"Moi aussi."

Ve sonra hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı...

Varlığının her zerresi ona tutunması için bağırırsa da onu bıraktı ve geri adım attı.

Tekrar dağılmadan ona bakamayınca döndü, gözyaşlarını silerken derin bir nefes aldı ve garaja yöneldi.

Alexion onun gidişini izlerken lanet okudu. Ben bundan daha güçlüyüm. Ama sorun şuydu ki, o güçlü değildi. Güçleri ve Acheron'un ki bir araya gelse bile onu saran sefaleti hafifletemezdi.

Tehlike içindeki bir şeyi serbest bırakmış ve onu özgür bırakmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı.

Sadece onunla bir gün daha geçirmek istiyordu.

Hayır, bu bir yalandı ve o da bunu biliyordu. Bir gün onu asla tatmin etmeyecekti.

Her şeyi istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve dışarı verdi. Eğer dilekler at olsaydı, dilenciler bile binerdi. Üç yüz yıl kadar önce bir Kara Avcı'dan öğrendiği bir sözdü bu.

Her enkarnasyonda yeni bir şey öğrenmişti.

Bunda, nasıl seveceğini öğrenmişti... hayır, bu doğru değildi. Sonunda nasıl yaşayacağını öğrenmişti.

Ve bu gece nasıl ayrılacağını öğrenecekti.

Dişlerini gıcırdatarak kendini Tehlike'yi takip etmeye zorladı. Ve attığı her adımda kendine daha büyük bir iyiliği hatırlattı.

Acheron'u ayakta tutan şey buydu. Patronunu binlerce yıldır ayakta tutan şey buydu. Dayanılmaz olanı katlanılabilir kılan şey buydu.

Gözlerini kapatarak uyuşturan sükûneti çağırdı. Daha sonra, kaybettikleri için ağlayacaktı. Ama bu gece Danger'ı güvende tutacak ve işini yapacaktı.

Tanrılar Kyros ve Stryker'a merhametlerini gösterebilirler. Alexion göstermez.

Bölüm 22

Tehlike, Kara Avcılar'ın toplandığı binanın dışında durakladı. Otoparkta bulunan ve toplam maliyeti küçük bir ulusun GSMH'sine denk gelen arabaları görünce zaten burada olduklarını söylerlerdi.

Alexion'a "Güçlerimin boşaldığını hissetmiyorum," dedi. "Bu nasıl olabilir?"

"Bu bir hile. Stryker bir şekilde bunu gizliyor olmalı."

Başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Belki de biliyordur birbirimizin gücünü tüketmemizi engelleyecek bir yol bulmalıyız."

Adamın yüzündeki ifade onu ürpertti. Alexion durup ona bakarken, "Güven bana Tehlike," dedi. "Bir grup Kara Avcı'nın birbirlerini tüketmeden bir arada olmalarına imkân yok.

Stryker bu yeteneği asla kazanamazdı. Sadece Bunun gerçekleşmesi için Acheron'un burada olması gerekir. O olmadığına göre... Bu mümkün değil. Tanrılar buna asla izin vermez."

O kadar emin değildi ama ona güveniyordu. Gerçeği bilen biri varsa, o da Alexion'du.

Ön kapıdan içeri girdiklerinde, yarı yarıya birinin onları durdurmasını bekliyordu. Ama ne muhafızlar ne de Squires vardı...

Hiçbir şey.

Birkaç yıldır boş olduğu için bina dünyadaki en temiz şey değildi. Yerlerde örümcek ağları ve düşünmek bile istemediği başka şeyler vardı. Hava bayattı ve kokuşmuş bir niteliği vardı.

Burnunu sıkıştırmamak için ağzından nefes alıyordu.

Binada çalışan ışıklar olmasını garip buldu.

Ama Stryker bir tanrıydı.

"Üst kattaki ışık nereden geliyor?" diye sordu Alexion'a.

"Bilmiyorum. Belki bir jeneratör bağlamışlardır ya da yine Stryker güçlerini kullanarak onu yakıyordu."

Arka taraftaki merdivenleri buldular ve çıkmaya başladılar. Onlar Başlarını yukarı kaldırdıklarında belli belirsiz sesler duyabiliyorlardı ama kelimeler anlaşılmazdı.

Danger, Kyros ve Stryker'ın diğerlerine ne tür yalanlar söylediğini merak ederken derin derin nefes almamaya çalıştı.

Kaç tanesi bunu kabul eder?

Diğerlerinin toplanmış gibi görüldüğü üst kattaki koridorun sonundaki kapıya ulaştıklarında, içeri girmeden önce içeride neler olup bittiğini dinlemek için Alexion'u durdurdu. Güçleri üzerinde bir çekim hissetmeye yeni başlamıştı ama bu hâlâ çok hafifti.

"Peki Acheron'u nasıl yeneceğiz?"

Danger, Squid'in sesini tanıyınca irkildi. O küçük sıçan piçi. Ama o da bundan şüphelenmişti. Acheron'a olan nefreti çok şiddetliydi.

Kafasını kaldırdığında Alexion'un yüzünde soğuk ve kararlı bir ifade gördü.

"O bir Daimon," dedi Stryker. "Onu herhangi bir insanımızı öldürdüğünüz gibi öldüreceksiniz."

Kyros bir sonraki konuşmacıydı. Sesi çınladı. "Bizimle misiniz kardeşlerim?"

Oybirliğiyle varılan mutabakatın sesini duyunca irkildi.

Alexion onu geri çekti. "Bundan sonrasını ben hallederim." Dönüp elini uzatmadan önce onu dudaklarından hafifçe öptü ve çelik kapıyı patlatarak yok etti.

Alexion, Stryker'ın muhtemelen onu öldürmek için bir aracı olduğunu bilmesine rağmen kendinden emin adımlarla odaya girdi. Bırakalım da denesin. Eğer denerse, o zaman bir savaşın içindeydi.

Artık işini yapma zamanı gelmişti.

Odada on sekiz erkek ve iki kadın olmak üzere yirmi Kara-Avcı ve birkaç düzine Daimon vardı. Kara-Avcı kanının Daimonlara zehirli gelmesi iyi bir şeydi, yoksa büyük ihtimalle şimdiye kadar koyun gibi ölmek için buraya toplanan aptallara ziyafet çekmiş olurlardı kasaba götürülüyor.

Ama dikkatini çeken Kyros oldu. Grubun önünde durmuş, gözleri nefretle yanıyordu.

Alexion iç geçirerek başını salladı. "Bu ölümsüzler ne kadar da aptallar," dedi. "Bir Daimon'u dinlemek ve onun yalanlarının kurbanı olmak."

"Biz yüzyıllar önce onların kurbanı olduk," diye hırladı Mürekkap Balığı. "Burada Acheron tarafından kullanılmamış tek bir kişi bile yok."

Alexion ona acıdı. "Artık hiçbirinizle tartışmak için burada değilim. Kendinizi kurtarmanız için size son şansınızı vermek için buradayım. Başka bir gece görmek için yaşamak isteyenler sağa doğru adım atsın. Stryker'ın saçmalıklarına inanıp bu gece ölmek isteyenler oldukları yerde kalsın."

"Ondan korkmayın," dedi Stryker. "Bir adam hepinize ne yapabilir ki?"

Alexion ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "Madem bu kadar küçük bir tehdidim Stryker, neden beni öldürmedin?"

Etrafında toplanan Kara Avcı kalabalığına baktı. "Hayatlarınızı bu kadar gereksiz yere heba etmeyin. Hepiniz bu kadar aptal olamayacak kadar çok şey atlattınız."

Kyros'a bakmak için durakladı. "Ve sen, Adelfos, yaralandığında seni sırtımda taşıdım. Beni ayakta tutacak son lokmam olduğunda sana ekmek verdim. Şimdi gözlerimin içine bak ve benim yerime bir Daimon'u desteklemeye hazır olduğunu söyle."

Kyros, alaycı bir şekilde alkışlamaya başlayan Stryker'a baktı. "Harika konuşmaydı. Pratik uzun mu?"

Alexion elini kaldırdı ve Stryker'ı duvara doğru geri fırlattı. "Karar verin, Avcılar. Şimdi!"

Daimon'lar ona doğru hücum etti, ancak kendi etrafında yükselttiği duvardan geri tepti. Yine de saldırmaya devam ettiler. onun elinden kurtulmanın bir yolunu arıyordu.

Kara Avcıların birbirlerine gergin bakışlar fırlatmasını izledi. Sonra, onu rahatlatacak şekilde, on altısı sağa doğru hareket etti.

Bunu yaptıkları anda yüzlerindeki şaşkınlığı gördü.

"Ne oluyor be?" Eleanore, Kara Dişi Avcılardan biri, dedi.
"Birden kendimi çok güçsüz hissettim."

Hiç şüphe yok ki Stryker'ın tutuşundaki kırılma, güçlerinin önemli ölçüde tükenmiş olduğu gerçeğini hissetmelerini sağladı.

Kyros bir adım attı, sonra Stryker Alexion'un tutuşunu kırıp ona bir patlama fırlatınca durakladı. Güç alanını deldi ve onu geriye doğru uçurdu.

Alexion acının onu kesmesiyle tısladı. Stryker onu tekrar tekrar patlattı. Acı yakıcıydı. Kendini yukarı itmeye çalıştı ama Danger'ı yanında, ona yardım ederken buldu.

Kötü bir önsezi ona sertçe çarptı. "Karanlık Avcılarını al ve buradan git," dedi ona.

Ama o daha hareket edemeden, Stryker ona da okla saldırdı.

Alexion ateşe ateşe karşılık verirken bir lanetle yarı tanrıya döndü.

"Spathis!" Stryker, Alexion'un patlamasını savuştururken adamlarına seslendi. "Kara Avcıları öldürün! Hepsini."

Daimonlar topluca saldırdı. Tehlike, kavgaya katılmak için koşarken çizmesinden hançerini çıkardı.

"Tehlike, geri çekil!" Alexion Daimon'ları uzaklaştırırken bağırdı.

Güçleriyle onları paramparça etmeye çalıştı ama başaramadı.

Stryker ona güldü. "Onlar senden daha güçlü Alexion. Biz senin normalde savaştığın pısrık küçük Daimon'lar değiliz. Biz çok daha fazlasıyız."

Alexion "Xirena, insan formunu al" diye seslenmeden önce bakışlarını ona dikti.

İblis ondan çıktı ve dönuştü.

Danger elindeki son kozu görünce gülümsedi. Daimonlar Xirena'nın karşısında asla duramayacaktı.

"Seni hain kaltak," diye hırladı Stryker iblisin yüzüne tiksintiyle bakarken.

Xirena ona doğru uçarken Stryker hançeriyle kanatlarını kesti. İblis çığlık attı, sonra yere düştü, ayağa kalkamadı, Stryker devam ederken bıçakladı. İnleyen Xirena, adam onu öldürmeden önce sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Danger ne olduğunu bilmiyordu. Ona yardım etmek için iblisin yanına koştu.

Alexion, Stryker'ın iblise karşı ne kullandığını fark ettiğinde kalbi durdu... bir Atlantis hançeri. Charontes'i öldürebilecek tek şey. Ama daha da önemlisi Danger'ı da öldürebilirdi, Karanlık Avcısı güçleriyle bile.

Kahretsin! Buradan biriyle kaçabilirdi ama ikisiyle birden kaçamazdı. Güçlerini kullanırsa, Tehlike ya da iblis arasında seçim yapmak zorunda kalacaktı...

Ama bundan da öte, güçleri tükenmiş olan Kara Avcıları bırakamazdı. Kendilerine saldıran Daimonlarla savaşmakta neredeyse imkânsız bir zaman geçiriyorlardı.

"Burada neler oluyor?" Squid, bir Daimon onu öldürmeden bir an önce sordu.

"Kaçın!" Kyros diğerlerine bağırdı. "Bizi öldürebilmek için zayıflattılar."

"Tehlike," dedi Alexion iblisi korurken, "Xirena'yı al ve dışarı çık."

Kadın itaat etmek için hamle yaparken Stryker kırmızı bir madalyon çıkardı. "İblis'e dokunursan ruhunu yok ederim."

Odadaki herkes bu sözler karşısında dondu kaldı. Alexion, Kara Avcıların yüzlerindeki dehşeti fark etti. Daimon'un elinde tuttuğu şey. Eğer Tehlike'nin ruhu yok edilirse, asla özgür kalamayacaktı.

Daha da ötesi, onu bir Gölge'ye dönüştürecekti.

Yüzünde dehşet ifadesi olan Danger, Xirena'yı kendine yakın tuttu.

Alexion, Stryker'ın tehdidinin tuhaflığı karşısında başını eğdi. Onun ruhunu elinde tuttuğu için yaşadığı anlık panik, bir şeyi fark etmeden önce sadece birkaç saniye sürdü. "Xirena ile kaç, Tehlike. Senin ruhun onda değil."

Stryker, Danger'a acıyan bir bakış atarken ona güldü. "Ne harika. Sevgilin blöfümü görmeyi düşünüyor."

Alexion Daimon'la soğuk bir şekilde yüzleşirken kendinden emin bir şekilde, "Bu bir blöf değil," dedi. "Elinde ne var bilmiyorum ama bu onun ruhu değil."

Stryker'ın bakışları soğuk ve uğursuzdu; eğer Danger'ın ruhuna gerçekten sahip olsaydı, Alexion korkabilirdi. "Bu riski almak istiyor musun?"

Alexion gözünü kırpmadı. "Evet."

"Alexion!" Danger, sesi korkuyla dolu bir şekilde tersledi.
"Eğer o benim ruhumsa-"

"Öyle değil," dedi ona bakarak. "Bu konuda bana güven. Artemis bu ruhları çok sıkı tutuyor ve onları ondan alabilecek tek bir adam var. Hayatın, ousia'n ve sahip olduğun diğer her şey üzerine bahse girebilirsin ki Stryker o değil."

"O kadar emin misin?" Stryker elindeki madalyonla oynarken sordu. Madalyonun etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ne de olsa Artemis benim teyzem."

Alexion alay etti. "Evet, ve senden nefret ediyor. alev alev yanan bir tutku. Bir ruha sahip olmanın tek yolu Acheron'un onu sana teslim etmesi ve ikimiz de bunun olasılığını biliyoruz."

Stryker küfrederek madalyonu yere fırlattı ve topuğunun altında ezdi.

Danger, kendisine hiçbir şey olmadığını fark edene kadar irkildi.

Emin olmak için göğsünü yokladı...

Hayır, hâlâ sağlamdı. Rahat bir nefes alarak, hâlâ Stryker'ın göğsünü tuttuğu Xirena'ya döndü. onu bıçakladı.

Stryker Daimon'larına, "Size hepsini öldürmenizi söylemişim," diye emretti.

Tehlike onu korumak için iblisin önünde durdu. Daimon'lar saldırdıkça ve o da onlarla savaştıkça korkunç bir şeyin farkına vardı. Güçleri tam olarak orada değildi.

Her vuruş ve darbede zayıflıyor gibiydi.

Dövüştüğü Daimon onu geriye doğru tekmeledi. Tehlike o kadar sert yere çarptı ki nefesi kesildi. Kaçmaya çalışarak yuvarlandı, ancak kendini başka bir Daimon'un ayaklarının dibinde buldu. Adam onun kafasını kesmek için kılıcını kaldırırken gülüyordu.

Tam öldüğünden emin olduğu anda Daimon geri fırlatıldı. Alexion'u görmeyi umarak başını kaldırdı.

Onun yerine, başında dikilen Kyros'tu.

Daimon'u öldürmüştü ve ona elini uzatıyordu. Onu ayağa kaldırırken, "Aptalca davrandım," diye nefes aldı. "Özür dilerim."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim."

Stryker'la dövüşen Alexion'a baktı. "Biliyorum." Onu kapıya doğru itti. "Hadi. Çok geç olmadan diğer Kara Avcıları buradan çıkarmalıyız."

O bir şey söyleyemeden, eğildi ve Xirena'yı Daimonlardan uzaklaştırmak için kucağına aldı.

Alexion, Kyros ve Tehlike'nin diğerlerini güvenli bir yere götürmek için birlikte çalıştığını görünce durakladı. Haklıydı, sonunda yola gelmişti. Tanrılar, o kadına geri ödenemeyecek kadar çok şey borçluydu.

O sırada orada bulunan Kara Avcılar'ın hızlı bir sayımını yaptı. ayrıldığını ve şimdiye kadar Daimon'lar tarafından sadece üç Kara-Avcı'nın öldürüldüğünü fark etti.

Sağa doğru hareket etmeyenler onlardı.

Diğerleri odadan çıkmak için acele ederken Kyros ve Danger Daimonlarla savaşıyordu.

Onlara daha fazla zaman kazandırmak için Stryker'a tekrar saldırdı.

Daimon bir hırıltıyla döndü. "Beni durduramazsın," dedi Stryker uğursuzca.

Hançeri Tehlike'ye fırlattı.

Alexion hançerin yolunu saptırmak için elini uzattı. Hançer eline saplanmalıydı. Ama gelmedi.

Tam ona doğru ilerlerken, Daimonlardan biri göğsüne vurdu. Öne doğru sendeledi, sonra dengesini yeniden sağladı.

Hançeri geri alamadan Stryker'a geri döndü, o da göz açıp kapayıncaya kadar hızla fırlattı.

Kendini Danger'ın göğsünün derinliklerine gömdü.

Alexion bir kalp atışı boyunca nefes alamadı, çünkü ona öyle sert bir darbe indirdi ki, ayakları yerden kesildi. Yere doğru dönüyor.

Kyros ona doğru koşarken bir lanetle döndü.

Hayır! Hayır! Alexion'un zihni inkârla çılgılık attı.

Olamazdı...

Stryker, "Geri çekilmeliydin," dedi.

Hançer uzanmış eline geri dönerken dişlerini sıktı. "Ama sorun değil. Birini öldürmenin en iyi yolu her zaman kalbine nişan almaktır. O senin yüzünden ölür, sen de Acheron yüzünden ölürsün."

Daimon hançeri ona doğru fırlattı.

Kalbinden vur ...

Alexion hançeri göğsüne saplanmadan bir an önce yumruğuyla yakaladı ve sonunda bilinmeyen kadınsı sesin ne olduğunu anladı ona anlatmaya çalışıyordu. Bu sözler üzerine güçlerinin arttığını hissetti.

Bir hırıltıyla Stryker'a döndü. "Bir kalp mi istiyorsun, Stryker? Sana seninkini vereceğim..."

"Urian!" diye bağırırken gözlerinin yeşil renkte parladığını biliyordu.

"Oğlumun adını kirletmeye cüret etme-" Stryker'ın sözleri etraflarındaki hava kıpırdandığında kesildi.

İki saniye sonra Urian ortaya çıktı. Uzun boylu ve sarışın olan adam ürkütücü bir şekilde babasına benziyordu ama Stryker kendi saçını siyaha boyarken Urian'ınki beyaz-sarıydı. Her zamanki gibi saçlarını uzun tutmuş ve siyah deri bir kordonla tutturulmuş bir at kuyruğu yapmıştı.

Urian çağrılmış olmaktan pek memnun görünmüyordu. Odanın içinde kendisine şaşkınlıkla bakan Daimonlara bakarken çenesi gevşedi.

"Beni gizli tutmanın güzel bir yolu Lex," dedi Urian, bakışları babasının üzerine düşene kadar.

Gözleri nefretle kısıldı.

"Urian?" Stryker bu ismi kutsal bir dua gibi soludu. "Seni piç kurusu!" Urian hırladı.

Daimonlardan biri "Öldürün onu!" diye bağırdı. "Hayır!" Stryker dedi ki. "O benim oğlum."

Urian başını salladı. "Hayır, yaşlı adam. Ben senin düşmanıyım." Urian, Alexion'un elindeki hançeri kaptı ve Alexion Tehlike'ye doğru ilerlerken onunla babasına doğru koştu.

"Geri çekilin!" Stryker, beş sürgü deliği belirmeden bir an önce Daimon'larına emir verdi.

Stryker tereddüt etti, uzun bir süre Urian'a baktıktan sonra atlayıp gözden kayboldu.

Kalbi kırılan Alexion, Tehlike'yi kollarının arasına alırken Xirena, Kyros'un onu koyduğu yerden onlara bakıyordu Aşağı. Alexion, yarasından kaynaklanan kan akışını durdurmak için Danger'ın göğsüne bir bez bastırdı.

İblis yaralanmıştı ama Tehlike'nin aksine ölümcül bir yara değildi. Stryker iblisi kalbinden bıçaklamamıştı.

Urian ona döndü. "O hareket de neydi öyle, Shade? Hayatımın gizli kalması gerekiyordu."

"Kapa çeneni Urian," diye homurdandı Alexion, Tehlike'yi tutarken ve onu kör etmek isteyen gözyaşlarına karşı savaşıırken. Onu bunaltan zayıflatıcı acıya karşı savaştı.

Ona ne olduğuna inanmayı reddettiği için tüm varlığı acı içinde haykırıyordu.

"Hadi bebeğim," diye fısıldadı onu kollarında nazikçe sallarken. "Sakın ölme."

"İyileşmesi gerekiyor," diye fısıldadı Tehlike acısını gizleyen bir sesle. "Yara neden iyileşmiyor?"

"Özür dilerim Akri," diye fısıldadı Xirena. "Xirena bıçaklanmak ve kadınının ölmesine izin vermek istememişti."

Urian da onlara katıldı, göğsündeki yarayı fark edince yüzü soldu. "Stryker onu kendi hançeriyle mi bıçakladı?"

"Evet," diye yutkundu Alexion, Urian'ın gözlerinin ardındaki perili bakışı fark etti. Adamın kendi sevgili karısının Stryker'ın ellerinde ölümünü yeniden yaşadığına şüphe yoktu.

Daimon'a "Onu kurtarmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

"Acheron!" Urian seslendi.

Alexion, Acheron'un dikkate almayacağını bildiği bir çağrı duyduğunda gerildi. Görevinin kurallarını biliyordu. Acheron karışmazdı.

Danger ölecekti.

Bu düşüncenin acısı göğsünü yırttı ve kalbini parçaladı.

Gözleri yaşardı ve durduramadı.

"Keşke senin ruhuna sahip olsaydı," diye fısıldadı Alexion onun yanağına doğru. "En azından o zaman seni insan yapabilirdim."

"Onu iyileştirmek için Ash'in güçlerini çağıramaz mısın?" Urian sordu.

Alexion başını salladı. Yaşam ve ölüm üzerindeki güç, Acheron'un paylaşmaya istekli olduğu bir güç değildi.

Kyros yanlarında dizlerinin üzerine çöktü. "Çok üzgünüm, Tehlike. Bu gece Kara Avcılardan hiçbirinin zarar görmemesi gerekiyordu. Kahretsin, hepsi benim suçum."

Alexion ona ve aptallığına ters ters bakarken öfkesi kabarmış, sözde arkadaşını öldürmek istemişti. "Nasıl anladın? Onları Acheron'a karşı kışkırtmaya çalışıyordun."

"Biliyorum," dedi Kyros samimi bir bakışla. "Her şeyi berbat ettim. Çok özür dilerim. Stryker çok inandırıcıydı. Önce Marco'yu dönüştürdü, sonra bir baktım Marco ölmüş. Stryker onu öldürenin sen olduğuna yemin etti. Onu asla dinlememeliydim. onu."

Ama Alexion şu anda Kyros'u gerçekten dinlemiyordu. Tek duyabildiği Danger'ın nefes alış verişinin gittikçe hafiflediği idi.

Nefes almaya devam etmek için mücadele ederken boğuldu. Uzandı ve soğuk eliyle onun yanağına dokundu. "Eğer Benden geriye bir şey kalırsa, onu Fransa'ya götürür müsün? Paris'te bir parkta toplu bir mezar var-"

"O parkı biliyorum," dedi Alexion. Giyotin kurbanlarının hepsinin gömüldüğü yerd i.

Danger derin bir nefes aldı. "Babam, karısı, erkek ve kız kardeşlerim orada. Eğer seninle olamayacaksam, onlarla olmak istiyorum."

Gözyaşları onu boğarken Alexion başını salladı. "Söz veriyorum, Tehlike. Yalnız kalmana izin vermeyeceğim."

Ona zayıf bir gülümseme sundu. "Çok eğlendik, değil mi, mon coeur?" Başparmağıyla onun yanağını okşadı. "Seni çok özleyeceğim."

Sonra bunu hissetti... bedeninden çıkan o son nefesi.

Eli adamın yüzünden uzaklaşırken kadın adamın kollarında gevşedi.

Alexion başını geriye attı ve acıyla haykırdı. O anda Acheron'dan nefret etti. Nefret etti

Kyros. Stryker'dan nefret ediyordu ama en çok da onu koruyamadığı için kendinden nefret ediyordu.

Xirena ve Kyros geride durmuş, onu izlerken yüzleri solmuştu ama Alexion'un umurunda değildi. Kollarında gevşekçe yatan kadın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Canlılığı ona yeniden nasıl yaşanacağını gösteren bir kadın. Bundan da öte, ona nasıl sevilleceğini göstermişti. Onun kalbine ulaşmış ve dokuz bin yıldan uzun bir süredir ilk kez atmasını sağlamıştı.

Şimdi gitmişti.

Ve kalbi bir daha asla atmayacaktı.

Hayır! Kalbi inkâr ederek çılgılık attı. O ölemezdi. Bu şekilde değil. Yaşamayı bu kadar çok seven biri değil. Hayatını başkalarına yardım ederek geçirmiş biri.

Ona inanmıştı ve o da ölmesine izin vermişti...

Urian, Kyros ve Xirena ile Danger ve Alexion arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Ash'in onun ölmesine izin verdiğine inanamıyorum," diye homurdandı. Başını kaldırıp tavana baktı. "Sen lanet olası bir göt herif!"

"Hayır," dedi Alexion gözyaşları içinde, onun soğuk ve solgun bedenini göğsüne bastırırken. "Bu şekilde olmak zorunda. O değişemez kader."

"Yapamaz amına koyayım," diye öfkeyle hırladı Urian. "Beni geri getirdi ve ben bir Daimon'dum. Neden onu değil de beni kurtarsın ki?"

Alexion'un buna verecek bir cevabı yoktu. Şu anda hiçbir cevabı yoktu. Hissedebildiği tek şey onun kaybının acısıydı.

Acı. Çiğ ve tüketkendi. Nasıl ölmüş
olabilirdi?

Bunun olmasına nasıl izin vermiş olabilir? Lanet olsun bana,
lanet olsun bana, lanet olsun bana!

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür
dilerim, Akri," dedi Xirena. Alexion
konuşmadı. Konuşamazdı.

Aniden odada parlak bir ışık belirdi.

Acheron bir köşeye çekildi ve orada soğukkanlı bir ifadeyle
durdu.

Urian dudaklarını bükerek ona döndü.

"Sakin Daimon." Urian konuşmadan Acheron onu oradan
uzaklaştırdı.

"Kyros," dedi Acheron nazikçe. "Evine git ve
dinlen." Sonra o da gitti.

İblis ona bir hayaletmiş gibi bakarken Acheron tereddüt etti.

Ondan korktuğu için yüzü hayalet gibi solgundu. "Şimdi
Xirena'yı öldürecek misin?"

"Hayır." Ash onun yanında diz çöktü ve yaralarını iyileştirdi.
"Kısa bir süreliğine efendinin yanına dön ve yakında kız
kardeşinle tanışacaksın."

İblis başını salladı, sonra Alexion'un kolundan göğsüne
doğru koştu.

Danger'ı kucağına aldığında Alexion hâlâ kıpırdamamıştı.

Acheron başını eğerek onları o güçlü, dönen gümüş gözleriyle izledi. "Neden sorgulamıyorsun Ben mi?"

Alexion boğazında onu boğan acı yumruya karşı yutkundu. "Çünkü ben daha iyi biliyorum." Acheron'un gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için ona baktı. "Ama şu anda senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Ve sonra oldu.

Tehlike'nin bedeni buharlaşarak parlak bir altın tozuna dönüştü.

Alexion onun kaybını tamamen hissedince tekrar haykırdı. "Hayır!" diye homurdandı, böylece tozu toplamaya çalıştı. söz verdiği gibi Paris'e götürebileceğini söyledi.

Acheron ona doğru uzanırken nazikçe "Yapma," dedi.

Alexion onu iterek uzaklaştırdı. "Lanet olsun sana, seni piç, ona söz verdim. Söz verdim-"

Umutsuz olduğunu anlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağırlarken elleriyle gözlerini kapattı. "Gömecek bir şey kalmadı. Toplanacak bir şey bile kalmadı."

Tanrım, nasıl böyle gidebilir? Nasıl? Bu doğru değildi. Adil değildi.

"Gitmeliyiz, Alexion."

Yapmak istediği şey Acheron'a bizzat saldırmak olsa da başını salladı. Bunun Acheron'un suçu olmadığını biliyordu ama

önemli değildi. Saldırmak ve birini incitmek istiyordu. İçindeki yanan, ağrıyan deliği rahatlatacak herhangi bir şey.

Kalacak bir şey kalmamıştı. Tehlike gitmişti...

Kalbi paramparça oldu, insan bedeninin insan aleminden Katoteros'a geçerken eridiğini hissetti. Kendini tekrar Simi'nin beklediği taht odasında buldu.

"Alexion!" diye sevinçle haykırdı ve kendini onun kollarına atmadan önce ona doğru koştu. "Geri döndün!"

Geri çekildi ve adam onun coşkusuna karşılık vermeyince kaşlarını çattı. Başını eğerek ona kaşlarını çattı. "Ama çok üzgünsün. Neden üzgünsün Lexie? Daimon'lar sana kötü mü davrandı? Sana zarar verirlerse Simi onları yer."

Acheron onu nazikçe uzaklaştırdı. "Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı var, Sim."

"Ama..."

"Sorun yok." Acheron onun elini tuttu ve ihtiyacı olan boşluğu ona verdi.

Alexion arka koridordan odasına doğru yürürken konuşmadı. İçi o kadar üşümüştü ki bir daha asla ısınabileceğini düşünmüyordu.

Hayatında ilk kez bu yerden nefret ediyordu. Burayla ilgili her şeyden nefret ediyordu. En çok da Acheron'dan nefret ediyordu.

En azından odanın kapısını açana kadar öyleydi. İmkânsız gördüğünde nefesi kesilerek durdu.

Olamazdı, yine de öyleydi...

Odasının ortasında, kırmızı bir chiton giymiş olan Danger duruyordu.

Onu orada gördüğünde konuşamadı.

Kafası karışmış gibi etrafına bakınıyordu. "Neredeyim ben?"

Ona doğru koşarken ve onu kollarının arasına alırken ağzından hiçbir kelime çıkmıyordu. Gerçek gibi hissetti.

Yaşadığını hissetti...

Olabilir miydi? Bunun gerçek olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Onu kendine yakın tutarak başını boynuna gömdü, kokusunu içine çekti ve ağladı.

"Alexion, beni korkutmaya başlıyorsun."

Gülerek geri çekildi. "Buraya nasıl geldin?"

"Hiçbir fikrim yok. Bir an çok acı çektim, sonra her şey karardı ve sonra buradaydım." Ona doğru eğildi. "Burası neresi?"

"Benim odam. Sen Katoteros'tasın."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Anlamıyorum." O da anlamadı.

"Bunun kötü bitmesine izin vereceğimi gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Alexion döndüğünde Acheron'un kapı aralığında durduğunu ve gülümseyerek onları izlediğini gördü.

"Acılarımızdan ders alırız," dedi Acheron'un ona sık sık söylediği sözleri kullanarak.

Acheron omuz silkti. "Ama zevkle ödüllendiriliyoruz." Bakışları Tehlike'ye kaydı ve sonra tekrar onunkilerle buluştu. "Sana sırtımı dönmem için bana çok uzun süre ve çok iyi hizmet ettin Alexion. Evrende çok fazla değişiklik yapmadan onun hayatını kurtaramazdım. Ama sana bunu verebilirim."

Alexion minnettar ve aynı zamanda şaşkıındı. Acheron'un böyle bir şey yapacağını hiç beklemiyordu... asla. "Evindeki insanlardan nefret ediyorsun."

Acheron yorgun bir nefes verdi. "Ne oluyor be? Sana alıştım. Zamanla Tehlike'ye de alışacağım."

Tehlike ağzı açık kaldı. "Burada mı kalacağım? Burada mı?

Alexion'la mı? Gerçekten mi?" "Sadece sen istersen," dedi

Alexion.

Gözleri yaşlarla dolarken Danger yutkundu. Kendini Alexion'a sardı ve ona sıkıca sarıldı. "İnanamıyorum Bu."

"Kaybettiklerin için üzgünüm Tehlike," dedi Acheron sessizce. "Bu varoluş mükemmel olmaktan çok uzak."

Alexion onun gözlerinin panikle karardığını gördü. "Yaşamak için kan içmek zorunda mıyım?"

Acheron başını salladı. "Bunu sadece şuradaki Einstein yapmak zorunda. Ama onun gibi sen de artık yemeklerin tadını alamayacaksın."

Danger güldü. "Sorun değil. Tat alma duyusuna kimin ihtiyacı var ki? Sadece bir sürü patlamış mısır yiyeceğim."

Acheron'un bakışları yumuşadı. "Eğer iblisin Alexion'u serbest bırakmak istiyorsan, gidip onu Simi'yle tanıştıracam ve ikinizi biraz yalnız bırakacağım."

Alexion kaşlarını çatı. "Nasıl oluyor da onun bir kız kardeşi olduğuna şaşırmıyorsunuz?"

"Dışarıdaki tek iblisin o olmadığını uzun zamandır biliyordum. Bu o anlamaya inanç çok büyük bir sıçrama değildi muhtemelen bir ailesi de vardı."

Yine de Alexion, Acheron'un onlardan böyle bir sır saklamış olmasına çok şaşırmıştı. "O zaman neden bize söylemedin?"

"Simi tek olma fikrini seviyor. Biraz daha büyüdüğünde ona gerçeği söyleyecektim. Ama sanırım şimdi zaman."

Alexion kabul etti. "Xirena, seni insan formuna çağırıyorum."

İblis bedeninden fırladı ve çekingen bir tavırla geri çekildi. "Başım belada mı?"

Alexion ona "Hayır," diye güvence verdi. "Simi'yle tanışacaksın." Gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Gel, Xirena," dedi Acheron. "Seni ona götüreceğim."

Tereddüt etti. "Xirena'yı kandırmaya çalışmıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Her şey yoluna girecek," dedi Alexion. "Ona güvenebilirsiniz."

İkisi odadan çıkmadan önce Xirena tereddütte Ash'in yanına gitti.

Danger, Alexion'a dönüp onu kollarının arasına almadan önce yalnız kalmalarını bekledi. "Bu gerçekten gerçek mi?"

"Evet," diye nefes aldı ona sarılırken. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."

"Yapamaz mısın? Seni sonsuza dek

kaybettiğimi sanmıştım." "En azından ben

senin üzerinde ölmedim."

"Hayır, ama bu yine ikimiz için de bir sorun değil, değil mi?"

Alexion, kızın kendisine bakan parlak kahverengi gözlerinin tadını çıkarırken gülümsedi. "Bir Charonte'yi kızdırmadığımız sürece olmaz."

"O zaman asla yapmayacağımdan emin olacağım."

Ona sıkıca sarıldı ve kollarının arasına aldı, ona tekrar sahip olduğu için minnettardı. Bu sefer ona bir daha hiçbir şey olmayacağından emin olacaktı. "Seni seviyorum, Tehlike."

Kalbi sevinçle kabarırken Danger onu öptü. "Ben de seni seviyorum," diye nefes aldı.

Onunla yaşayacakları bu hayat mükemmel olmasa da, gerçekten çok yakın olacaktı. Birlikte oldukları sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonsöz

Taht odasında duran Simi diğer iblisi kuşkuyla süzerken, saldırmak istediği bir şeyi gözleyen bir yılan gibi başını ileri geri hareket ettirdi. "Ne demek o benim kız kardeşim?" diye sordu Ash'e.

"Xiamara, sen-"

"Ben Simi'yim," dedi ayağını yere vurarak. "Xiamara benim annem."

Xirena'nın kafası o kadar karışmıştı ki Ash onun için gerçekten üzüldü.

Simi yavaşça yanına geldi ve onu dürttü. "Gerçek gibi görünüyorsun."

"Ben gerçeğim."

"O zaman neden beni görmeye gelmedin?"

Xirena bu soru karşısında dehşete kapıldı. "Yapamadım. Orospu tanrıça bana izin vermedi."

"Artemis?" Simi ciyakladı. "Ondan nefret ediyorum."

"Hayır," diye düzeltti Xirena, "diğer orospu-tanrıça Apollymi."

"Hey!" Ash, Simi ile aynı anda tersledi. Xirena

daha da şaşkın görünüyordu.

"O bir tanrıça, Apollymi," dedi Simi saygıyla. "Simi'ye her zaman iyi davranır. Cinsel organımı sıcak tutmak için bana şehvetli ısıtıcılar yapar ve onu görmeye geldiğimde bana bir sürü kurabiye verir."

Xirena'nın çenesi düştü. "Ne yapıyor?"

Simi ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Beni duydun, sağır iblis. Apollymi iyi bir hanımefendi ve Simi aksini söyleyenin canını yakar."

Xirena öne çıktı ve yüksek sesle fısıldadı. "Akri'niz sizinle yalnız konuşmama izin verecek mi?"

Simi bir ahududu patlattı ve elini Ash'e doğru salladı. "Sanki hayır demesi umurumda. O beni kontrol edemez."

Xirena onun sözleri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "O senin Akri'n." Simi ona bir ahududu daha üfledi. "O benim babam."

"O senin Akri'n," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Simi kaşlarını çatarak Ash'e baktı. "Kız kardeşimde ciddi bir sorun var. Sen benim sadece babam olduğun halde neden sürekli sana efendim ve efendim diyor, Akri?"

Ash omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, Sim. Onu doğru yola getirmelisin."

"Hmmm." Simi kolunu kız kardeşinin omuzlarına doladı ve onu kendi televizyon monitörlerinin olduğu köşeye götürdü. "Bak, bu dünyada Xirena, Simi ne isterse onu yapar ve Akri, 'Tamam, Simi, ne istersen yap, Simi' der. İnsanları yemeyi içermediğı sürece; o zaman Genelde hayır der ama sadece o zaman. Onun dışında Simi ne derse onu yapar. Nasıl çalıştığını görüyor musun?"

Xirena kız kardeşi tarafından tamamen şaşırtılmış görünüyordu.

Simi başını kaldırıp Ash'e baktı. "Nerede kalıyor bu arada?"

"Bir odayı paylaşabilirsin-"

"Hayır," dedi hemen. "Simi odasını paylaşmaz, Akri. Asla. Kız kardeşim olması umurumda değil. Benim odamda benim özel hatıralarım var. Bence ona da kendine ait bir oda yapmalısın."

Ash iblisiyle tartışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ona şaka yapmanın onu rahatsız etmediğinden bahsetmiyorum bile. Aslında onu şımartmaktan zevk alıyordu. "Pekâlâ. Nereye koymamı istersin?"

"Benimkinin yanında sayılır ama Simi'nin büyük duvarındaki Travis Fimmel reklam panomun görüşünü engelleyecek kadar yakın değil."

"Neyiniz?" Xirena sordu. "Travis Fimmel nedir?"

Simi'nin çenesi düştü ve afallamış görünüyordu. "Travis Fimmel'den haberin yok mu? Ah, kardeşim, çok mahrum kalmışsın. O yaşayan en iyi adam."

Xirena ürperdi. "Erkekleri mi

arzuluyorsun?" "Ben kesinlikle kadınlara

şehvet duymuyorum."

"Hayır," diye düzeltti Xirena, "Yani, insanları mı arzuluyorsun?" Bunu söyleme şeklinden bunun iblisin hayal edebileceği en iğrenç şey olduğu anlaşılıyordu.

"Öyle değil mi?" Simi sordu.

"Ew!" Xirena Ash'e baktı. "Ona ne yaptın sen? İyi bir iblisi bozdun!" Tekrar Simi'ye baktı. "Drakus'u görmen gerek."

"Kim o?"

"O Şimdiye kadar yaşamış en iyi iblis. Aynı anda hem ağızından hem de burnundan ateş püskürtebiliyor."

Simi'nin yüzü ıŐıldıadı. "Ooo!"

Ash bunun nereye varacağını anlayınca irkildi. "Simi bunun için çok genç."

"Hayır değil," dediler hep bir

ağızdan. "Sanırım sayıca azsınız

patron."

Ash arkasını döndüğünde Alexion'u gördü. Danger hemen arkasından odaya giriyordu. Atlantis taht odasının zenginliğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Alexion yanında durduğunda iç çekti. "Armageddon'u unut, bu gördüğüm en korkunç şey." Ash iki iblisin oturup "seksi" erkekler ve erkek iblislerle ilgili notlarını karşılaŐtırmaya başlamasını dehşet içinde izledi.

Alexion Danger'a döndü ve gülümsedi. "Bence artık evde bir kadın olması iyi bir şey. Belki onlara biraz akıl verebilir."

Tehlike homurdandı. "İblisler senin alanın, benim değil. Oraya gitmeyeceğim bile."

Xirena Simi'ye Charonte'lerin doğru çiftleşme alışkanlıklarını anlatmaya başladığında Ash gerçekten de inledi. "Bu iş çirkinleşecek. Teşekkürler Lex."

Alexion Danger'ı kollarının arasına alıp ona sarılırken gülümsedi. "Hayır, patron, teşekkür ederim."

Ash ikisine baktı ve birbirlerine duydukları sevgiyi gördü.

Evinde yabancılara bulunmasından nefret eden yanını yatıştırmak için uzun bir yol kat etti.

Ve Danger'ın geleceğine baktığında kesinlikle hiçbir şey görmedi. Uzun yaşamında ilk kez bunu rahatlatıcı buldu.

Bunun tek bir anlamı vardı.

Tehlike kesinlikle gelecekteki yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olacaktı.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

GEÇENİN GÜNAHLARI

Telif hakkı © 2005 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Unleash the Night'tan alıntıdır, telif hakkı © 2006 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-93432-7

EAN: 9780312-93432-3

Martin's Paperbacks baskısı / Temmuz 2005

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429906081

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.